பங்களா விற்பனைக்கு

கோட்டயம் புஷ்பநாத்

மிழில் : ரா. வேங்கடசாமி

19517
மாவட்டம்.

அத்தியாயம் 1

அன்று வந்த பத்திரிகையில் இரண்டாவது பக்கத்தில் ஒரு விளம்பரம் இருந்தது. யாரும் எளிதில் கண்டுபிடித்துவிட முடியாத அளவுக்கு, அந்த விளம்பரம் மிகவும் சிறியதாக இருந்தது. இதைத்தவிர மற்ற விளம்பரங்கள் பெரியதாகவும், அழகாகவும் இருந்தன.

வில்சன் மாத்யூஸ் என்னும் கல்லூரி சரித்திரப் பேராசியரின் கண்களில் இந்தச் சிறிய விளம்பரம் தெரிந்தது.

விளம்பரத்தை ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவை படித்தார் அவர்.

‘‘பங்களா விற்பனைக்கு’’ என்கிற தலைப்பின் கீழ் இருந்த வாசகங்கள் இவைதான்.

‘‘ஏறக்குறைய ஐநூற்றி ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் கட்டப்பட்டதான இந்தப் பங்களா சரித்திரப் பேராசிரியரும் மாந்திரீகம் கற்றவருமான பெர்கூசன் குடியிருந்தது. மிகப்பெரிய பங்களாவான இதில் நாற்பத்தியிரண்டு அறைகள் இருக்கின்றன. சரித்திரப்புத்தகங்கள் மாந்தரீக கிரந்தங்களும் இந்த பங்களாவில் இருக்கின்றன. இதை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவோ, வாங்கிக் கொள்ளவோ விருப்பமுள்ளவர்கள் நேரில் வரலாம்.’’

மிகவும் பழைய வீடாக இருப்பதால், அது முற்றிலும் நாசமடைந்துவிடக் கூடாது என்பதால் வாடகைக்கு விடப்படுகிறது.

கீழே குறிப்பிட்டிருந்த தபால் பெட்டி எண் ‘‘3333.’’

இந்த விளம்பரத்தை ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவையாகப் படித்த வில்சன் மாத்யூஸ், அந்த விளம்பரத்தை மட்டும் பத்திரிகையிலிருந்து கத்தரித்து தனியாக தனது டைரியில் வைத்தார்.

வில்சன் மாத்யூ முப்பத்திமூன்றே வயதானவர். நல்ல ஆரோக்கியமுள்ள சரீரம். படிக்கும் காலத்தில் நல்ல விளையாட்டு வீரர். கால்பந்து விளையாட்டில் காப்டனாக இருந்தவர். அதே சமயத்தில் அவர் ஒரு புத்தகப் புழுவும் கூட!

படிப்பு... படிப்பு... படிப்புதான்!

சரித்திர விசேஷமுள்ள இடங்களைப்பற்றி வந்துள்ள புத்தகங்களைப் படிப்பதில் அவருக்கு மிகவும் ஆர்வம்.

5'10'' உயரம். தலையோடு ஒட்ட வெட்டிய தலைமுடி. நன்றாக விரிந்த மார்பு.

கை, கால்கள் நன்றாக உருண்டு திரண்டு, திரட்சியாக இருந்தன.

பெண்களுக்கு இவருடைய சிநேகம் மிகவும் பிடிக்கும். ஹாஸ்டலில் தங்கி இருந்தபோது இவரிடம் சந்தேகம் கேட்பதற்கென்றே பெண் கும்பல் ஒன்று வரும். திருமணத்திற்கு கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக எவ்வளவோ பெண்கள் வந்தபோதும், அவர்களை நிராகரித்து விட்டார். சரித்திரத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெறவேண்டும் என்பது அவரது ஆசை!

நல்ல வசதியான நபரான இவர், கல்லூரிக்கு காரில்தான் வருவார்.

கல்லூரி விடுமுறை நாட்களில் மதியம் ஒரு மணி நேரம் தூங்கும் பழக்கமுடைய பேராசிரியர் இன்று விடுமுறை என்றாலும் தூங்கவில்லை.

அந்த விளம்பரத்தை எடுத்து மீண்டுமொருமுறை படித்தார். பின் எழுதலானார்.

அன்புள்ள ஐயா,

நான் நீங்கள் கொடுத்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன். நான் ஒரு கல்லூரியில் சரித்திரப் பேராசிரியராக இருக்கிறேன். எனக்கு வயது 32. இன்னமும் திருமணம் ஆகவில்லை. இதை எழுத எனக்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. நான் செய்து கொண்டிருக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு எந்தவிதமான குந்தகமும் வரக்கூடாது என்று நினைப்பவன் நான். இதையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லையென்றாலும், தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. முதலில் பங்களாவை விலை பேசலாம். விலை ஒத்து வரவில்லை என்றால், நான் அதை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு
வில்சன்மாத்யூஸ்.

அன்றே இதைத் தபாலில் போட்டுவிட்ட மாத்யூ, இதைப்பற்றி யாரிடமும் மூச்சுவிடவே இல்லை. இவரை விட வசதியானவர்கள் கல்லூரியில் இரண்டு மூன்று பேர்கள் உண்டு. அவர்கள் முந்திக் கொண்டு போய் பங்களாவை வாங்கிவிட்டால்? அந்தப்பயம்தான் இவரை அமைதியாக இருக்கச் செய்தது.

அதில் ஒருவர் மிகப்பெரிய சரித்திரப் பேராசிரியர். பல புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார் விபரம் தெரிந்தால், தனியாகவோ இல்லை கூட்டாகவோ இதை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்பார் அவர். மற்றவர்கள் இதை விலைக்கு வாங்கி டூரிஸ்ட்டுகளுக்கு ஏற்றமாதிரி மாற்றிவிடக்கூடிய சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள். இவர்களது சொந்தக்கார்ர்கள் ஏற்கனவே ஓட்டல் தொழிலில் இருப்பதும் இன்னொரு காரணம்.

பத்திரிக்கையில் வெளிவந்த விளம்பரத்தை இவர்கள் மூவரும் பார்த்தால் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். நாமாகப் போய் ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்பது மாத்யூஸின் எண்ணம்.

கடிதத்தை அனுப்பி நான்கு தினங்கள் ஆனபிறகு, அதற்குப் பதில் வந்தது.

கடித உறை மிகவும் பழையதாக இருந்தது. அதன் மீது ஒரு பங்களாவின் வரைபடமும் இருந்தது.

முகவரி மிகவும் அழகாக எழுதப்பட்டு இருந்தது.

வில்சன் மாத்யூஸ் கடித உறையைத் திறந்தார். கடிதம் பழுப்பு ஏறிய காகிதத்தில் இருந்தது.

பிரிய வில்சன் மாத்யூஸ்,

உங்கள் கடிதத்தைப் படித்தேன். விலைக்கு வாங்கவோ, இல்லை வாடகைக்கு குடி இருக்கவோ நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கு வந்த எழுபத்தைந்து கடிதங்களில், உங்களது வெளிப்படையான கடிதம்தான் என் மனதைக் கவர்ந்தது. அதனால் உங்களுக்கு மட்டும் நான் பதில் எழுதியிருக்கிறேன். கீழே எனது பங்களாவுக்கு வரவேண்டிய வழியை வரைபடமாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறேன். உங்கள் காரில் நீங்கள் இங்கே வரலாம்.

இதுதான் கடிதம். ஆனால் கையெழுத்தை வைத்து பெயரைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு கிறுக்கலாகப் போடப்பட்டு இருந்தது.

மாத்யூஸ் எவ்வளவோ முயன்றும் பெயரைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. மேலும் அது எந்த பாஷையில் போடப்பட்டு இருக்கிறதென்றும் தெரியவில்லை.

வில்சன் மாத்யூஸ் பங்களாவிற்குப் போகும் வழியைப் பார்த்தார். அவருக்குத் தெரிந்த இடம்வரை போன பிறகு மேலும் முப்பதைந்து கிலோ மீட்டர் காட்டுப் பாதையில் செல்லவேண்டும். அந்த வழியாகச் சென்றால் பங்களாவை அடையலாம். வழியில் ஒரு ஆறு. அதன் குறுக்கே ஒரு பாலம். இதுவும் வரை படத்தில்தான் இருந்தது.

கல்லூரிக்கு ஒருவாரம் லீவு எழுதி அருகில் ஹாஸ்டலில் படித்த சூசன் என்கிற மாணவியிடம் கொடுத்து, பிரின்ஸ்பாலிடம் சேர்க்கச்சொன்னார்.

பிற்பகல் சாப்பாட்டு வேளை முடிந்தவுடன் மாத்யூஸ் தனது காரில் பயணப்பட்டார். வழியில் தெரிந்த பெட்ரோல் பங்கில் வண்டிக்குத் தேவையான பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரிந்த இடத்தை அடையும்போது மணி ஆறரை ஆகிவிட்டு இருந்தது. மாலை நேரம் முடிந்து லேசாக இருள் கவியத் தொடங்கியது.

''இதற்கு காலையிலேயே புறப்பட்டு இருக்கலாம்!'' என்று மாத்யூஸ் நினைத்துக்கொண்டார். பங்களாவை அடையும்போது ஏறக்குறைய இரவாகி விடும். சொந்தக்காரர் மாத்யூஸைப் பார்த்து மிகவும் வியப்படையக் கூடும்.

இருபது கிலோ மீட்டர் தூரத்தைக் கடந்தபோது ஒருபாலம் வந்தது.

தொடர்ந்து மேலே போன போது வழிநெடுக யாரும் குடியிருப்பதுபோல் தெரியவில்லை. பாலமோ மிகவும் பழைய கோலத்தில் இருந்தது. அந்தக் காலத்து பெரிய கார்களான ஸ்டுடிபேக்கர் வண்டிகள் மட்டும் போகக்கூடிய அளவில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது அப்பாலம். வில்சன் மாத்யூஸ் ஒரு நல்ல விளையாட்டு வீரர் என்பதால், பாலத்தின் மீது கார் ஓட்டுவதற்கு பயப்படவே இல்லை. மெதுவாகப் போனது கார். மரப்பாலம் என்பதால் கட்டைகள் உடைவது போன்ற சப்தம். எங்கே பாலம் ஆற்றுக்குள் விழுந்து விடுகிறதோ என்கிற பயம். பாலத்தைத் தாண்டியவுடன் வில்சன் காரை நிறுத்தினார். பிறகு இறங்கி, வெளியே வந்து கையில் இருந்த டார்ச் வெளிச்சத்தில் பாலத்தைப் பார்த்தபோது அவருக்கு வியப்பு தாங்கவில்லை. பாலம் எப்போது வேண்டுமானாலும் கீழே விழும் நிலைமையில் இருந்தது.

மாத்யூஸ் காரில் ஏறி மீண்டும் பயணப்பட்டார். இருமருங்கிலும் அடர்ந்த செடிகொடிகளும் மரங்களும் காட்டுப்பிரதேசத்தை நினைவூட்டின. வழிநெடுக பாதையில் புல் முளைத்து இருந்தது. அப்பக்கமாக வெகுகாலமாக வண்டி ஏதும் போன மாதிரியே தெரியவில்லை. காரின் விளக்கு வெளிச்சத்தில் காரை மாத்யூ ஓட்டிக் கொண்டு போனார்.

இருபது நிமிடங்களுக்குப் பிறகு எதிரே ஒரு பெரிய வாயில், இரும்பு கேட்டுடன் காணப்பட்டது. பெரிய அரண்மனைகளுக்குத் தான் இதைப் போன்ற நுழைவாயில்களை வைப்பார்கள்.

இறங்கி கேட்டைத் திறக்கவேண்டும் என்று மாத்யூஸ் நினைத்த போது, அது தானாவே திறந்து கொண்டது. அப்போது பலமான காற்று வீசியது. காற்றினால்தான் கதவுகள் திறந்து கொண்டன என்கிற நினைப்பில் மாத்யூஸ் காரை உள்ளே செலுத்தினார். விளக்கு வெளிச்சத்தில் பங்களாவைப் பார்த்தார். தான் மனதில் உருவகித்து வைத்திருந்த அதே கோலத்தில்தான் இருந்தது பங்களா என்பதில் அவருக்குத் திருப்தி.

சிமெண்ட் பூசப்படாத செங்கல் சுவர்கள். பழங்காலத்து வேலைப்பாடுகள் கொண்ட ஜன்னல்கள், கதவுகள். காரை வாயிலில் நிறுத்தி இறங்கி, மணியை அடிக்க முற்பட்டபோது யாரோ வரும் சப்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து கதவு திறக்கப்பட்டது.

''உள்ளே வாருங்கள் மிஸ்டர் வில்சன் மாத்யூஸ். பெரிகூசன் பங்களா உங்களை வரவேற்கிறது.''

மிகவும் உயரமாகவும், தாட்டியாகவும் இருந்த ஒருவன் வரவேற்றான்.

''முதலில் வயிற்றிற்கு ஏதாவது சாப்பிடுங்கள். மீதி காரியத்தை பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.'' அவன் அழைத்துப் போன டைனிங் ஹால் மிகவும் நன்றாக இருந்தது. பிரபுக்களும், மகாராஜாக்களும் அமர்ந்து சாப்பிடக்கூடிய பெரிய மேஜை. அதற்கான நாற்காலிகள்.

ஒரு நபர் சாப்பிடுவதற்கு மட்டுமே அங்கு சாப்பாடு இருந்தது.

அதைப்பார்த்த போது மாத்யூஸுக்கு மிகவும் வியப்பு.

அவர் இரவில் சாப்பிடும் சப்பாத்தி, பருப்பு இருந்தது. பழம், பால்.

''நீங்கள் இரவில் இதைத்தான் சாப்பிடுவீர்கள் என்று உத்தேசமாக நினைத்து செய்திருக்கிறேன். சரிதானே?''

பேசிய அந்த வேலையாளின் முகம் நிறைய தாடி நெஞ்சுவரை நீண்டிருந்தது. தோள் வரை புரண்ட தலைமுடியும் இருந்தது.

ஆகாரம் மிகவும் ருசியாக இருந்தது. சாப்பிட்டு முடித்தவுடன், ''பேசுவதை நாளை பேசிக்கொள்ளலாம். இன்று இரவு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்ற வேலையாள், மாத்யூஸ் படுத்து உறங்க ஒரு அறையை ஒதுக்கினான்.

அறைக்குள் மங்கலான வெளிச்சத்தை சிந்தியது மேஜையின் மீது இருந்த சிறு சிம்னி விளக்கு!

ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்ட மாத்யூஸ் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார்

எதிரே ஒரு பெரிய மேஜை.

அதிலிருந்த டிராயரைத் திறந்தார்.

டிராயருக்குள் ஒரு பழைய டைரி இருந்தது. அதைப் புரட்ட முதலில் சில பக்கங்கள் கிழிக்கப்பட்டு இருந்தன. பின்னால் பல பக்கங்கள் சிதைந்த நிலையில் இருந்ததால் அதில் எழுதி இருப்பது என்னவென்று தெரியவில்லை.

டைரி எழுதப்பட்ட வருடம் 1985.

டைரியின் சொந்தக்காரர் யார் என்கிற விபரம் இல்லை.

இந்தப் பழைய டைரியில் ஏதாவது இருக்கலாம் என்கிற எண்ணம் மாத்யூஸின் மனதில்!

அதைப்புரட்டிக் கொண்டே வந்தபோது, ஒரு முழுக்காகிதம் கிழிபடாமல் இருந்தது. அதில் சில வாசகங்கள் எழுதப்பட்டு இருந்தன.

''அப்போது இரவு மணி பன்னிரெண்டு. பங்களாவில் எங்கோ ஒரு மூலையில் கடிகாரத்தில் மணி பன்னிரெண்டு அடித்தது. நான் டாக்டர் பெர்கூசனைக் கண்டேன். அவர் மெதுவாகப் பின் ஜன்னலின் வழியாக உள்ளே வந்தார்.''

இதைப் படித்தபோது மாத்யூஸ் மனதில் புயலடித்தது போல் தெரிந்தது. திடுக்கிட்டு அவர் பின்னால் பார்த்தார்!

அத்தியாயம் 2

பின்னால் மூடியிருந்த கண்ணாடி ஜன்னலில் நிழல் தெரிவது போல இருந்தது. மாத்யூஸின் இதயம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. கையில் டார்ச்சை எடுத்துக்கொண்டார். வெளிச்சத்தை ஜன்னல் பக்கமாக அடித்தார். அங்கே யாரும் இல்லை. ஜன்னல் மூடிய படியேதான் இருந்தது.

ஜன்னலில் கொக்கியை விலக்க முற்சித்தார். முடியவில்லை. நாட்கள் அதிகமாக இருந்ததால் துருப்பிடித்திருந்ததுபோலும். முயற்சித்தார். 'டிக்' என்கிற சப்தத்துடன் ஜன்னல் திறந்து கொண்டது.

பங்களாவை ஒட்டி விசாலமாக வளர்ந்திருந்தது ஒரு மரம். கிளைகள் அசைந்து காற்று வர அதன் சப்தம்தான் கேட்டது. காற்று அதிகமாகவே சப்தமும் அதிகமாகியது. மரத்தின் பயங்கர அசைவைக் கவனித்தபோது பலமாக ஏதோ ஒன்று மரத்தில் அமர்ந்து ஆட்டுவது போலத் தெரிந்தது. இலைகளின் பகுதி நிறைந்து இருட்டாக இருந்ததால் மாத்யூஸினால் எதையுமே பார்க்க முடியவில்லை. அதனால் மாத்யூஸ் ஜன்னலை மூடி கொக்கி போட்டுவிட்டுதான் அமர்ந்திருந்த பழைய இடத்திற்கே வந்து மீண்டும் அமர்ந்தார்.

மேஜையின் மீது இருந்த சிறிய சிம்னி விளக்கின் உதவியால் அவர் ஒரு தடவை அறையைச் சுற்றிலும் பார்த்தார்.

அறையில் இருந்த கட்டில், ஈட்டி மரத்தால் அலங்காரத்துடன் செய்யப்பட்டு இருந்தது. பழைய கட்டில் என்றாலும் பார்க்க, படுக்க வசதியாகவே இருந்தது. கட்டிலின் பின்னால் சுவற்றில் ஒரு பெரிய அலமாரி இருந்தது. அதற்கு இரண்டு கதவுகள். அவையும் வேலைப்பாடு மிகுந்த கதவுகளாக இருந்தன. கதவுகளின் கைப்பிடிகள், பித்தளைக் குமிழ்களாக இருந்தன. சேர், கட்டில், மேஜை, ஒரு சின்ன டீபாய் இவைதான் அந்த அறையில் இருந்தவை.

மேஜையின் மீது இருந்த இன்னொரு பொருள் மாத்யூஸின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அது ஒரு அலங்காரமான சிறிய பூந்தொட்டி. அதில் வைக்கப்பட்டு இருந்த பூக்கள் வாடி, உலர்ந்து இருந்தன. ஒருவேளை இவை பிளாஸ்டிக் பூக்களா? சந்தேகத்துடன் மாத்யூ, ஒரு பூவை எடுத்துப் பார்த்தார். போகைன்வில்லா வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பூவைத்தான் அவர் கையில் எடுத்தார். அலங்கரிப்பதில் மிகவும் விருப்பமுள்ளவர்கள் யாரோதான் இப்பூக்களை சிறுதொட்டியில் வைத்திருக்கவேண்டும்.

இந்த அறையில் வேறு யாரோ இதற்கு முன் தங்கி இருந்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ‘டைரி’ விஷயம்.

முதலில் ஏன் ஐந்து பக்கங்கள் கிழிக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும்?

பெர்கூசனைக் கண்ட விஷயம் மட்டும் அதில் கிழிக்கப்படாமல் இருந்தது எப்படி?

வியப்பாக இருந்தது மாத்யூவிற்கு!

அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

இரண்டுபேர் தாராளமாகப் படுக்கக்கூடிய கட்டில். அதில் வெல்வெட் படுக்கை விரிப்பு. விரிப்பில் பூக்களின் சிறந்த சித்திர வேலைப்பாடு. அதில் படுப்பதே ஒரு சுகம்தான்!

மாத்யூஸ் மீண்டுமொரு தடவை கதவு, ஜன்னல் முதலியன நன்றாகப் பூட்டப்பட்டு இருக்கின்றனவா என்பதை சோதித்துவிட்டு படுக்கையில் வந்து படுத்தார்.

தூக்கம் வராததால் இப்படியும் அப்படியுமாக புரண்டு படுத்தார்.

மனதில் பல எண்ணங்கள்.

எங்கோ பலமாக மணி ஓசை.

மாத்யூஸ் ஒன்று விடாமல் எண்ணினார்.

பன்னிரெண்டு!

டைரியின் ஞாபகம் வரவே, மாத்யூஸ் சட்டென்று ஜன்னல் பக்கம் பார்த்தார். அங்கே ஒன்றும் இருக்கவில்லை. எல்லாமே நிசப்தமாக இருந்தது. தலையிலிருந்து கீழே ஒரு முடி உதிர்ந்தாலும் பலமாகச் சப்தம் கேட்கும் மயான அமைதி!

மாத்யூஸ் தூங்குவதற்கு முயற்சித்தார்.

‘‘டாண்!’’ ஒரு சப்தம்.

அதுவும் கடிகார மணி சப்தம்தான். மணி பன்னிரெண்டரையாகி இருந்தது.

அதனால் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு மாத்யூஸ் தூங்க ஆரம்பித்தார்.

சற்று நேரம் தூங்கியபின் திடுக்கிட்டு எழுந்தார். உட்கார்ந்தார்.

கதவைத் திறப்பது போன்ற சப்தம் கேட்டது.

கண்களை நன்றாகத் திறந்து அவர் வாயிற்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

விளக்கு வெளிச்சம் சற்றே மங்கலாக இருந்தது. இருந்தாலும் மாத்யூஸ் தொடர்ச்சியாக வாயில் பக்கமே பார்த்தார். கதவு திறக்கப்படவில்லை. பின் சப்தம் எங்கே இருந்து வந்தது?

ஒருவேளை தனது மனப்பிரமையாக இருக்குமோ?

தலையை லேசாக உயர்த்தி பின்பக்கம் பார்த்தவர் திடுக்கிட்டார்.

பின்பக்கம் இருந்த அலமாரி பாதி திறந்திருந்தது. இவர் படுக்கப்போகும் போது அலமாரியின் இரு கதவுகளும் மூடி அல்லவா இருந்தன?

விருந்தாளியாக வந்த இடத்தில் அலமாரிகளைத் திறந்து பார்ப்பது அநாகரீகம் என்றுதான் மாத்யூஸ் நினைத்தார்.

ஆனால் இப்போது அலமாரி எப்படித்திறந்தது? இதைத் திறந்தவர்கள் யார்? படுக்கையிலிருந்து அவர் எழுந்தார்.

மேஜையின் மீது இருந்த விளக்கின் திரியை உயர்த்திப் பிரகாசமாக்கினார்.

அந்த வெளிச்சத்தில் அலமாரியில் தடித்த புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தார். புத்தகப்பிரியரான அவர் மெதுவாக அலமாரியின் அருகே போனார்.

புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அவற்றில் முதலில் தெரிந்த மூன்று புத்தங்களுக்குப் பக்கத்தில் சிறிய இடைவெளி. அங்கே இருந்த ஒரு புத்தகத்தை யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

ஏனெனில் புத்தங்களில் 1, 2 என்று எண்ணிக்கைகள் நன்றாகக் குறிக்கப்பட்டு இருந்தன. அதில் 1, 2, 3, 4 எண்களுக்குப் பிறகு 6, 7 என்று தொடர்ந்தன. 5-ம் எண் உள்ள புத்தகத்தைக் காணவில்லை. புத்தகத்தின் பெயரும், எண்களுக்குக் கீழே குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தன.

துர்மந்திரவாதம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ள புத்தகங்கள் அங்கே காணப்பட்டன.

மந்திரவாதங்கள் இரண்டு வகைப்படும் என்று அவர் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறார்.

நல்லகாரியங்களுக்கு உபயோகப்படுபவை, கெட்ட காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுபவை என்று அவைகளைத் தரம் பிரிக்கலாம்.

'துர்மந்திரவாதம்' பற்றிய புத்தகத்தின் எண் 5. அதுதான் இப்போது காணாமற் போயிற்று என்பதை அறிந்தார் மாத்யூஸ்.

முதல் நான்கு புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தவை எல்லாம் நல்ல விஷயங்களைக் குறித்தே இருந்தன. 6-வது எண்ணுள்ள புத்தகத்தை பலகாலமாக யாரும் தொடாத நிலையில் மக்கிப் போயிருந்தது. அதனால் 5-ம் நம்பருள்ள புத்தகத்தை மட்டும் யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும். நல்ல விஷயங்களைக் குறித்த புத்தகங்கள் இங்கே இருக்கின்றன என்றால், கெட்ட விஷயம் குறித்த புத்தகத்தை நிச்சயம் யாரோ எடுத்திருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்த மாத்யூஸ் அலமாரியின் கதவுகளை மூடிவிட்டு, வாயில் கதவின் அருகில் போய் பார்த்த போது, அது நன்றாக மூடியே இருந்தது.

5-ம் நம்பருள்ள கிரந்த புத்தகத்தை எடுத்தவன் எப்படி வெளியில் போனான்?

சந்தேகத்தோடு மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து பார்க்க, இருபக்கமும் போகும் வழி தென்பட்டது. வெளியே வந்தபோது நல்ல இருட்டு. இடதுபக்கம் சற்று தொலைவில் வெளிச்சம் தெரிவதுபோல் இருந்தது. அதை நோக்கி கையில் டார்ச்சுடன் அவர் முன்னேறினார். எட்டு கதவுகளைத் தாண்டிப்போன பிறகுதான் வெளிச்சமான இடம் கண்களில் தெரிந்தது. மரப்பலகைகளில் நடக்கும் ஓசை வராமல் மெதுவாக நடந்த அவர் சற்று தூரத்தில் சிறிய விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஒரு பெண் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டு இருந்ததைப் பார்த்தார்.

இவர் சப்தத்தைக் கேட்ட அவளும் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவளைப் பார்த்த மாத்யூஸ் பயந்து விடவே, அவள் உருவத்தில் திடீரென மாறுதல்!

அவள் ஒரு அழகியாகக் காட்சியளித்தாள். வரைந்ததுபோன்ற புருவங்கள். அழகான பெரிய கண்கள். நீண்ட நாசியும் சிவந்த அதரங்களும் அவள் அழகை அதிகமாக்கின. அவளது வெண்ணிற ஆடை பளீரிட்டது. அதன் ஊடே அவளது அழகான உடல் தெரிந்தது.

அந்தப் புத்தகம் அவள் முன்னால் விரிந்து கிடந்தது.

''நீங்கள் யார்?'' அவள் கேட்டாள்.

''நான் வில்சன் மாத்யூஸ். நான் படுத்திருந்த அறையின் அலமாரியில் இருந்துதான் நீங்கள் இப்புத்தகத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும்.''

''ஓ. நான் புத்தகத்தை எடுத்ததை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டீர்களா?'' என்றபடி அவள் புத்தகத்தை மூடினாள்.

அதில் 5-ம் நம்பர் என்று குறிக்கப்பட்டு 'துர்மந்திரவாதம்' என்றும் எழுதப்பட்டு இருந்தது.

''என் பெயர் ரோஸ் மேரி. இதைப் போன்ற புத்தகங்களைப் படிக்க எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.''

அங்கே இருந்த ஒரு நாற்காலியில் மாத்யூஸ் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவரது அறையில் இருந்த சகல சாமான்களும் இங்கே இருந்தன. படுக்கை மட்டும் இல்லை. அலமாரியும் இருந்தது.

''இந்த இரவில் எப்படி நீங்கள் வந்தீர்கள்? இந்த பங்களாவில் தான் இருக்கிறீர்களா?''

''ஓ! நீங்கள் இந்த பங்களாவை வாங்க வந்தவர் அல்லவா? நான் அருகில்தான் இருக்கிறேன். வாட்ச்மேனுக்குத் தெரியாமல் இங்கே வந்திருக்கிறேன்.''

''இப்போது என்ன செய்கிறீர்கள்?''

''நான் ஒரு பள்ளியில் வேலை செய்கிறேன். இப்போது லீவில் இருக்கிறேன்.''

''இந்த இடத்திற்கு வருவதற்கு உங்களுக்கு பயமாக இல்லையா?''

''இங்கே ஒரு வயதான வாட்ச்மேன்தானே இருக்கிறார்? நான் யாரைக் கண்டு பயப்படவேண்டும்?''

தொடர்ந்து அவள் புத்தகத்தை கையில் எடுத்துக் கொண்டு,

''மீதியை நாளைக்குப் படித்துக் கொள்கிறேன் வாருங்கள் உங்கள் அறைக்குப் போகலாம்'' என்று சொல்ல,

இருவரும் வில்சன் மாத்யூஸ் அறைக்குள் சென்றனர். அவள் உள்ளே வந்தவுடன் நல்ல மணம் வீசியது. அவளாக புத்தகத்தை அலமாரியில் பழைய இடத்தில் வைத்தாள்.

''நாம் இப்போது தூங்கலாமா?'' அவள் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

அந்தச் சிரிப்பு சாதாரண சிரிப்பாக இல்லை. விளக்குத்திரியை சிறிதாக்கிவிட்டு அவள் படுக்கையில் வந்து அவரது அருகில் அமர்ந்தாள்.

''நீங்கள் மணமாகாதவர். பெண் வாசனையே படாதவர்!'' என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவரது இரவுகவுன் பித்தான்களை அவிழ்த்தாள்.

மாத்யூஸின் நரம்புகள் முறுக்கேற, உடலில் சூடு உண்டாகியது. அவளது இரு கைகளும் அவரது தோளில் அமர்ந்தன. அவையும் நெருப்பாகக் கொதித்தன.

''ஏன் இவ்வளவு அவசரமும், ஆவேசமும்?'' மாத்யூஸ் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே அவள் மாத்யூஸ் மீது சாய்ந்தாள்.

அதற்குப்பிறகு என்ன நடந்ததென்றே தெரியவில்லை. மாத்யூஸ் தூங்கிவிட்டார்.

காலையில் வாட்ச்மேன் வந்து அழைத்தபோதுதான் அவர் எழுந்தார்.

அவளது மணம், இன்னமும் அவரது உடலில் தங்கி இருந்தது. குளித்த பின்னும் வாசனை போகாதது அவருக்கே வியப்பைத் தந்தது.

'டீ' குடித்துக்கொண்டு இருந்தபோது மாத்யூஸ் வாட்ச்மேனிடம் கேட்டார்.

"இங்கே பக்கத்தில் யாராவது குடியிருக்கிறார்களா?"

"யாரும் இல்லையே. ஏன் கேட்கிறீர்கள்?"

"ஒரு டீச்சர்... ரோஸ்மேரி.. என்னமோ பெயர்!"

வாட்ச்மேன் அதைக் கவனிக்காமல் 'டீ' கப்பை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.

மாத்யூஸ் அதற்குப் பிறகு பங்களாவைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார்.

பங்களாவின் பின்புறமாகப் போனபோது அங்கே ஒரு சுடுகாடு இருந்தது. அதில் பல கல்லறைகள். ஒவ்வொரு கல்லறையிலும் இறந்தவர்களின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டு இருந்தது. மாத்யூஸ் அதைப் படித்துக்கொண்டே வந்தார்.

அதில் ஒரு கல்லறையில் இருந்த பெயர் "ரோஸ்மேரி ஜேக்கப். பிறந்தது 1915-6-13. இறந்தது 13-6-1940"

மாத்யூஸின் மனதில் திடீரென ஒரு மின்னல்!

அத்தியாயம் 3

அதே இடத்தில் தொடர்ந்து நிற்க மாத்யூஸிற்கு மனதில்லை. அங்கிருந்து திரும்பிய போது மீண்டும் ஒருதடவை திரும்பி கல்லறையைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் நடந்தார்.

பங்களாவிற்குள் வந்து சாப்பிடும் இடத்தில் மாத்யூஸ் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நேற்று இரவு அவருக்கு உணவு எடுத்து வைத்த தாடிக்காரக்கிழவன் இப்போது அங்கே இல்லை. பங்களாவைப்பற்றிய சகல விவரங்களையும் அவனிடம்தான் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் நினைத்து இருந்தார். ஆனால் இப்போது அவனைக் காணவில்லை. நேற்றே அவன் எந்த விஷயத்தையும் சொல்லவில்லை.

எப்படியும் இன்று மதியத்திற்குள் அந்த நபர் இங்கே வந்துதானே ஆகவேண்டும் என்கிற நினைவில், மாத்யூஸ் மீண்டுமொருமுறை பங்களாவைச் சுற்றிப் பார்த்தார்.

பங்களாவின் அஸ்திவாரம் கருங்கற்களினால் கட்டப்பட்டு இருந்தது. அதற்குமேல் மூன்று மாடிக் கட்டிடம். மிகவும் பழைய கட்டிடம். வெளியே வர போக ஒரே வாயில்தான். மீதமெல்லாம், ஜன்னல் உட்பட எல்லாமே அடைக்கப்பட்டு இருந்தது. பங்களாவின் முன் பெரிய மைதானம். பூந்தோட்டமாக இருந்த அந்த இடம் இப்போது வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. புல், பூண்டுகள் நிறைய முளைத்து பார்த்தாலே மனதில் பயமேற்படும் ஒரு சூழ்நிலை இயற்கையாகவே உருவாகி இருந்தது. பங்களாவிற்குள் நுழைந்து உத்தேசமாக, நேற்று இரவு அவர் படுத்திருந்த அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஜன்னலுக்கு வெளியே இருந்த மரம் ஒரு அடையாளம். மரம் நன்றாக செழித்து வளர்ந்திருந்தது. மரத்தின் நடுப்பகுதியின் சுற்றளவு ஏறக்குறைய ஒன்பது அடி இருக்கும் என்றால் பார்த்துக்

கொள்ளுங்கள். மரம் இரண்டாவது மாடி ஜன்னல் பக்கமாகவும் நீண்டிருந்தது. அதன் கிளை இப்புறம், அப்புறமாக ஆடியதால்தான் சப்தம் கேட்டது. அப்படியென்றால் அந்தக் கிளை மீது ஏதும் பாரம் இருந்திருக்க வேண்டும். மனதில் இதைப்போன்ற எண்ணங்கள் ஓட மாத்யூஸ் ஜன்னல் அருகில் வந்து அதன் கொக்கியை விலக்கித் திறந்தார்.

மரம், கைக்கு எட்டும் தூரத்தில்தான் இருந்தது. ஜன்னலை மூடாமல் அவர் வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

அடுத்தபடியாக அவர் மனதில், ரோஸ் மேரி இரவு படித்த மாந்திரீகப் புத்தகம். அந்தப் புத்தகத்தைப் பார்த்த போது அவருக்கு நேற்று இரவு பார்த்த அந்தப் பெண்ணின் ஞாபகம் வந்தது. அவளைப்பற்றி கிழவன் ஏதும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டான். இரவு நேரத்தில் கடிகாரத்தில் ஒலித்தமணி பகலில் ஒலிக்கவே இல்லை. ஒருவேளை பட்சிகளின் சப்தமும், காற்றும் இச்சப்தத்தை தன் காதில் கேட்காமல் செய்து விட்டனவோ?

''சாப்பிட வாருங்கள்!'' என்று கிழவன் அங்கே வந்து அவரை அழைத்தான்.

''உங்கள் பெயர் என்ன?'' மாத்யூஸ் கேட்டார்.

''என் பெயர் ஆண்ட்ரூஸ். தந்தை பெயர் ஜோசப். அதனால் என்னை ஆண்ட்ரூஸ் ஜோசப் என்றுதான் அழைப்பார்கள்.''

''நான் வந்த காரியத்தைப் பற்றி இதுவரை எதுவுமே பேசப்படவில்லையே. ஏன்?'' மாத்யூஸ் கேட்டார்.

''அதைப்பற்றிப் பேச இன்று இரவு ஒரு நபர் வருவார்!''

''யாரது? நான் இதுவரை நீங்கள்தான் பங்களாவின் சொந்தக்காரர் என்று நினைத்து இருந்தேன்.''

''நான் ஒரு வாட்ச்மேன். முதலாளி வருவார்!''

''அவர் யார்?''

''இந்த பங்களாவின் சொந்தக்காரரால் நியமிக்கப்பட்ட பிரதிநிதி. அவர்தான் எல்லா காரியங்களையும் செய்கிறார்.''

''பங்களாவின் வயது 500 வருடங்களுக்கு மேல் என்று சொல்லப்படுகிறதே!''

''பரம்பரை பரம்பரையாக பிரதிநிதியும் இருக்கிறார்.''

''யாராவது வந்தால்தான் நான் பேசிவிட்டுத் திரும்பிச்செல்ல நன்றாக இருக்கும்.''

''வாங்க வந்த நீங்கள் ஏன் திரும்பிப் போக வேண்டும்?'' கிழவன் கேட்டான்.

''போய்த்தான் ஆக வேண்டும். ஏனெனில் நான் அதிக நாட்கள் விடுமுறை எடுக்கவில்லை. அதற்கு வேறு ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டுமே!''

''இதையெல்லாம், பங்களாவின் பிரதிநிதி இங்கே வந்த பிறகு பேசிக் கொள்ளுங்கள்!'' என்றான் கிழவன் மெதுவான குரலில்.

''எப்படியும் நாளை நான் இங்கிருந்து போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.''

இதற்கு வாட்ச்மேன் எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை. அதனால் மாத்யூஸ் சாப்பிட்டு விட்டு தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பொழுதைக் கழிக்க வேண்டுமே

நேற்று பார்த்த அதே டைரியை எடுத்து பழைய இடத்திற்கே புரட்டிக் கொண்டு வந்தவர், இரவு மணி பன்னிரெண்டு என்று ஆரம்பித்திருந்ததை மீண்டும் ஒரு தடவை படித்தார்.

அவர் மனதில் ஒரு மின்னல்!

அடுத்த நாள் இந்த நபர் ஏன் டைரியைத் தொடரவில்லை. வேறு எங்காவது போய்விட்டானா? அந்த நபரைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள அங்கே எந்தத் தடயமும் இல்லை. எங்கே போயிருப்பான்? மாத்யூஸ்

யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, பங்களாவை ஒட்டியிருந்த சுடுகாட்டைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் யார் யார் இறந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால் டைரி எழுதிய நபர் யாரென்று தெரியுமல்லவா?

மனதில் இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன், மாத்யூஸ் பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்து, பின்பக்கமாகப் போனார். அதாவது மயானத்தை நோக்கி...

அங்கே ஏழு கல்லறைகள் நல்ல விதமாகக் கட்டப்பட்டு இருந்தன. இறந்தவர்கள் எல்லாம் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பே இறந்திருந்தார்கள். ஒன்றிரண்டு கல்லறைகளில் மட்டும் பிறப்பு, இறப்பு வருடங்கள் காலப்போக்கில் அழிந்திருந்தன.

ரோஸ்மேரி ஜேக்கப்... அவள் கல்லறை அருகில் வந்தார். நேற்று இரவு தன் அறைக்கு வந்தவள் இப்போது உயிருடன் இருக்கும், ரோஸ்மேரி ஜேக்கப்பாக இருக்குமோ என்கிற எண்ணமும் அவருக்கு வந்தது. அப்போது எதேச்சையாக அருகில் இருந்த கல்லறையைப் பார்த்தபோது மேலே மூடியிருந்த கல் அசைவது போல அவருக்குத் தெரிந்தது. மேலே பூசி இருந்த சிமெண்ட் கரைந்து விலகி இருந்தது.

மேலே போட்டிருந்த கல்லை இலகுவாக நகர்த்திவிடலாம் என்கிற எண்ணம் வறவே, மாத்யூஸ் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அந்த வட்டாரத்தில் யாருமே இல்லை. மேலே மூடியிருந்த கல்லுக்கு, நான்கு பக்கங்களுக்கும் நான்கு இரும்பு வளையங்கள் பொருத்தப்பட்டு இருந்தன.

அது ஒரு குடும்ப கல்லறை. யார் இறந்தாலும் அதே கல்லறையில்தான் போட்டு மூடவேண்டும். அதாவது ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மாத்யூஸ் கல்லை மெதுவாகத் தூக்க, அது மேலே வந்தது. அதை நகர்த்தி அப்பால் போட்டு விட்டு கல்லறையினுள் பார்த்தார்.

பார்த்தவர் திடுக்கிட்டு தலை நிமிர்ந்தார். உள்ளே இருந்தது ஒரு எலும்புக்கூடு. அதுவும் ஒழுங்காக இல்லை. யாரோ எலும்புகளை வாரிப் போட்ட மாதிரி இருந்தது. ஆனால் அதற்குக் கீழே இன்னொரு எலும்புக்கூடு ஒழுங்காகப் படுக்க வைக்கப்பட்டு இருந்தது. சூரிய வெளிச்சம் நன்றாக உள்ளே விழ அதிலிருந்தவை நன்றாகத் தெரிந்தன. மாத்யூஸ் உள்ளே நன்றாக உற்றுப் பார்க்கையில் உள்ளே பிரகாசமாக ஏதோ தெரிந்தது. குனிந்து, கையை உள்ளே விட்டு அதை எடுத்துப் பார்த்தபோது அது ஒரு சட்டையின் காலர். காலரில் ஒரு பிளாஸ்டிக் பட்டி இருந்தது. காலர் விறைப்பாக இருக்க உதவும் பட்டி அது. அதில் 14.5.85 என்று தேதி பொறிக்கப்பட்டு இருந்தது. இறந்தவன் சர்ட் காலர் அது!

அதன் சொந்தக்காரன் தான் இறந்திருக்க வேண்டும்.

மாத்யூஸிற்கு டைரி எழுதிய நபரின் ஞாபகம் இப்போது வந்தது.

இவன்தான் இறந்திருப்பானோ?

சர்ட் காலரை தன் பையில் போட்டுக் கொண்ட மாத்யூஸ் கல்லறையின் கல்லை பழையபடியே மூடி வைத்துவிட்டு, தன் அறைக்குத் திரும்பினார்.

மதியம் சாப்பாட்டின் போது கிழவனிடம் மாத்யூஸ் கேட்டார்.

‘‘சில வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு யாராவது குடியிருந்தார்களா?’’

‘‘பங்களா வாங்க வந்தவர்கள் இங்கு நிறையபேர் தங்கி இருக்கிறார்கள். வாங்கினார்களோ இல்லையோ தெரியவில்லை. பிரதிநிதி வந்தால் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.’’

‘‘இன்று அந்தப் பிரதிநிதி வரவில்லையென்றால் நான் ஊர் திரும்புகிறேன்.’’

‘‘அப்படியா?’’

‘‘ஆமா!’’

‘‘நீங்கள் கிளம்புவது போலிருந்தால் கண்டிப்பாக பிரதிநிதி இங்கே வருவார்.’’

இரவு வந்தது.

சாப்பிட்டு முடித்தபின் மாத்யூஸ் மாந்திரீக புத்தகங்களில் முதல் எண் குறியிட்டு இருந்த புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு முதல் இரவு ரோஸ் மேரி அமர்ந்திருந்த மேல் இடத்திற்கே வந்தார். அங்கே அமர்ந்து சாவகாசமாகப் படிக்கலாம் என்று நினைத்தவருக்கு ஒரு ஆச்சரியம் காத்துக்கொண்டு இருந்தது.

அங்கே ரோஸ் மேரி அமர்ந்திருந்தாள்.

‘‘என்ன இங்கே? வியப்பாக இருக்கிறதே!’’ மாத்யூஸ் கேட்டார்.

‘‘நானும் புத்தகத்தைப் படிக்கத்தான் இங்கு வந்தேன்’’ என்றாள் அவள். அவளது கையில் துர்மாந்திரீக புத்தகத்தின் 5-ம் பாகம் இருந்தது.

‘‘நானும் இதைப் படிக்கத்தான் இங்கு வந்தேன்’’ என்று தன் கையில் இருந்த முதல் பாகத்தை அவளிடத்தில் காட்டினார்.

ரோஸ்மேரி எழுந்து அவரது அருகில் வந்தாள்.

‘‘என்னவென்றே தெரியவில்லை. உங்களை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கிறது’’ என்றும் சொன்னாள். பிறகு அவரை முத்தமிட முயன்றாள். அருகில் வந்தாள். அதே சமயத்தில் திடீரென ஒரு நபர் அந்த அறைக்குள் வந்தான். பயங்கரமாகப் புயல் அடிப்பதுபோல் மிக வேகமாக அவன் உள்ளே வந்தான். வந்தவன் முரட்டுத்தனமாக, ரோஸ்மேரியைத் தூக்கி, திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியே எறிந்தான்.

‘‘நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்?’’ என்று மாத்யூஸிடம் கேட்ட அவன் அவரது தோள்மீது கை போட்டு கீழே அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

அத்தியாயம் 4

தன்னை தோள் மீது கையைப் போட்டு அழைத்துக் கொண்டு வந்த நபரை மாத்யூஸ் நன்றாகப் பார்த்தார்.

தன்னை விட ஒரு அடி உயரம். ஆண்ட்ரூஸ் போட்டிருந்ததைப் போல் நீளமான கோட்டை இவனும் போட்டுக் கொண்டு இருந்தான்.

அறைக்குள் வந்தபின், அவன் மாத்யூஸை ஒரு நாற்காலியில் அமர வைத்தான்.

ஒரு சிறு குழந்தையைப் போல் தன்னை அவன் அழைத்து வந்தான் என்றே மாத்யூஸ் நினைத்தார். உட்கார வைத்தபின், புதியவன் சற்று தூரத்தில் நின்றான்.

அவனை நன்றாகப் பார்த்தார் மாத்யூஸ். உயரத்திற்கேற்ற கம்பீரமான முகமாக இருக்கவில்லை. சதைப்பிடிப்பு இல்லாத, வற்றிப்போன முகம். கன்னத்து எலும்புகள் வெளியே வந்து விடும்போல் துருத்திக் கொண்டு இருந்தன.

மூக்கு சற்றே நீளம். கண்கள் எங்கோ ஆழத்தில் இருந்தன. அடர்த்தியான கரும் புருவம். தலைமுடி தோளில் புரண்டது. முகத்திலும் சில முடிகள் விழுந்திருந்தன.

காமிக்ஸ் புத்தகத்தில் வரும் மாண்ட்ரேக்கின் தலைமுடியை ஒத்திருந்தது இவனது தலைமுடி!

‘‘நீங்கள் ஏன் தேவை இல்லாத இடத்திற்குப் போனீர்கள்?’’ அவன் கேட்டான்.

‘‘காரணம் ஒன்றும் இல்லை. நேற்றும் நான் அங்கே போன போது அப்பெண் இருந்தாள். தான் ஒரு டீச்சர் என்று சொன்னாள்.’’

"அவளைத் தேடிக்கொண்டுதான் மேலே போனீர்களா?" அவன் கேட்டான்.

"ரோஸ்மேரி மாந்திரீக புத்தகத்தின் 5-ம் பாகத்தை எடுத்துப் படித்ததைப் பார்த்தேன். இதையேன் ஆரம்பத்திலிருந்து படிக்கக் கூடாது என்று நானும் முதல் பாகத்தை எடுத்தேன். படிக்கப் போனேன்."

"அந்தப் பெண் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும், நீங்கள் மேலே போனது தவறுதான்!"

"எப்படி?"

"அவளது கல்லறையைத்தான் நீங்கள் பார்த்தீர்களே..."

இதைக் கேட்டவுடன் வில்சன் மாத்யூஸ் திடுக்கிட்டுப் போனார். உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

"ரோஸ் மேரி என்கிற பெயருள்ள வேறு ஒரு பெண்தான் இவள் என்று நினைத்தேன்."

"சரி விடுங்கள். நாம் இனி வியாபார விஷயமாகப் பேசுவோம்" என்றான். இருவரும் கட்டிலில் அமர்ந்தனர்.

"இந்த பங்களாவும் இதில் உள்ள அபூர்வ பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்தால், இதன் விலை ஏறக்குறைய இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு வரும். அதனால் இதை உங்களால் வாங்க முடியாது."

தன்னால் வாங்க முடியாது என்பதை அறிந்த மாத்யூஸ் வாடகைக்கு எடுக்கலாம் என்று தன்னுள் அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அதற்குத் தகுந்தாற்போல் அவன் சொன்னான்.

"நீங்கள் வேண்டுமானால் இதை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உம். நீங்கள் இங்கே வந்தது யாருக்காவது தெரியுமா?"

"இல்லை... இல்லை.. நான் யாரிடமும் சொல்லவே இல்லை."

"சொல்லாதவரைக்கும் நல்லது" என்று சொன்ன அவன், மாத்யூஸ்ஸை உற்று நோக்கினான். அது அவரைப் பயமுறுத்துவது போல இருந்தது. கண்களில் பிரகாசமான ஒளி.

சரீரத்தை ஊடுருவது போன்ற பார்வை.

"நீங்கள் இந்த பங்களாவை வாங்கத்தானே வந்தீர்கள்? எனக்கு வாடகையே தரவேண்டாம். நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

"அது சரி. இவ்வளவு நேரமாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறோமே. நீங்கள் யாரென்று சொல்லவே இல்லையே" என்று மாத்யூஸ் கேட்டார்.

"இந்தப் பங்களாவைக் கட்டியது நான்தான். இதன் சொந்தக்காரனும் நான்தான். என் பெயர் டாக்டர் பெர்கூசன்."

இதைக் கேட்டவுடன் பூமி நடுங்குவது போல் ஒரு ஆட்டம் ஏற்படுவதை உணர்ந்தார் மாத்யூ!

தன் முன்னால் நிற்கும் மனிதன் 500 வருடங்களுக்கு முந்தியவன். அவன் இறந்து சில நூற்றாண்டுகள் ஆகியிருந்தன. தான் படித்த மாந்திரீக நாவல்கள் எல்லாம் இப்போது மாத்யூஸிற்கு ஞாபகத்திற்கு வர பயம் அவரை உலுக்கியது. மேஜை மீது வைத்திருந்த சாவியை எடுத்துக்கொண்டு வெகு வேகமாக மாத்யூஸ் கீழே இறங்கி ஓடினார். சில வாயில்களைக் கடந்து தன் கார் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து, அதில் அமர்ந்து அதை இயக்கினார்.

பங்களாவின் கேட்டைத் தாண்டி வெளியே வந்தபின் காரின் விளக்கு வெளிச்சத்தில் வேகமாகக் காரை ஓட்டினார்.

வேகம் 60, 80, 100 கிலோ மீட்டர் காட்டியது. பாலத்தின் மேலே வந்தபோது வேகம் குறையாததால் பாலத்தின் மரங்கள் லேசாக உடையும் சப்தம். ஆடின. பலமாக அசைந்தன. அதே சமயம்

திகிலினால் உறைந்து போனார் மாத்யூஸ். பாலத்தின் நடுவே டாக்டர் பெர்கூசன் நின்றுகொண்டு இருந்தான். வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த காரை அவன் தனது வலது கையால் தடுத்து நிறுத்தினான்.

மாத்யூஸ் பார்த்தபோது டாக்டரின் கை மிகவும் நீளமாகத் தெரிந்தது.

காரின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தியும், அது ஒரு அங்குலம்கூட நகரவில்லை. கை அவ்வளவு வலுவாக காரை தடுத்துக் கொண்டு இருந்தது.

கார் முன்பக்கம் கீழே போவது போலவும், பின் பக்கம் மேலே வருவது போலவும் மாத்யூஸுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் உண்மையில், கார் பின்னால் போனது... பாலத்தைத் தாண்டியது. அதிர்ச்சியில் மாத்யூஸ் மயக்கமடைந்தார். அதைத் தொடர்ந்து டாக்டர், காரை, விளையாட்டு பொம்மையைப் போல் தள்ளிக் கொண்டுபோய் பங்களாவின் முன் நிறுத்தினான். பிறகு மயக்கமடைந்து இருந்த மாத்யூஸைத் தூக்கிக் கொண்டு பங்களாவிற்குள் போனான்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. மாத்யூஸ் எடுத்த விடுமுறை முடிந்தது. இதுவரை அவர் இவ்வளவு நாட்கள் லீவ் எடுத்ததே கிடையாது. அதனால் அவரது நண்பர்கள் எல்லாம் வியப்படைந்தார்கள்.

மாத்யூஸின் மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்தாம் ஜோன்ஸ்!

வயதில் இளையவரான ஜோன்ஸ் விஞ்ஞானப்பாட லெக்சரர். இருபத்தி எட்டே வயதான இவருக்கும் இன்னமும் திருமணம் நடக்கவில்லை. ஐந்தே முக்கால் அடி உயரமும், அதற்கேற்ற உடல் அமைப்பும் கொண்ட ஜோன்ஸ், மாத்யூஸைப் போல ஒரு விளையாட்டு வீரர்.

விடுமுறை முடிந்து, மேலும் ஒருவாரம் ஆயிற்று. உற்றார் உறவினர் எல்லோரிடமும் விசாரித்த போதும் மாத்யூஸைப் பற்றிய ஒரு தகவலும் இல்லை. மிகவும் நல்ல ஆசிரியரான வில்சன் மாத்யூஸின் திடீர் மறைவு எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் அதிர்ச்சியை

அளித்தது. எல்லோரும் ஒன்றுகூடி கூட்டம் போட்டார்கள். அதில் ஏகமனதாக ஒரு முடிவு எடுத்தார்கள். அதாவது, ஜோன்ஸ் முயற்சி எடுத்து மாத்யூஸிற்கு என்னவாயிற்று என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதுதான் அவர்கள் முடிவு.

ஜோன்ஸ் மாத்யூஸின் அறைக்கு வந்து நன்றாகத் தேடிப் பார்த்தான். எந்தவிதமான தடயமோ, கடிதமோ கிடைக்கவில்லை. வெளியில் எங்கும் போனதற்கான விபரமும் இல்லை.

தீர்க்கமாகத் தேடியபோது டெலிவிஷன் ஸ்டாண்டு அருகில் சில பத்திரிக்கைகள் இருந்தன. ஜோன்ஸ் அவற்றை நன்றாகப் பார்த்தபோது, அதில் ஒரு பத்திரிக்கையின் நடுவில் ஒரு பகுதி வெட்டி எடுத்திருந்தது தெரிந்தது. மாத்யூஸ் லீவ் எடுப்பதற்கு நான்கு தினங்களுக்கு முந்தைய பத்திரிகை அது.

இதில் வந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்துத்தான் மாத்யூஸ் எங்கோ போயிருக்கவேண்டும்!

விளம்பரம் என்னவென்று தெரியவேண்டும். தெரிந்தால், மாத்யூஸ்ஸின் மறைவிற்குக் காரணம் தெரியும்.

ஜோன்ஸ் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து பழைய பத்திரிகையில் தேடி அந்த விளம்பரத்தைக் கண்டு பிடித்தான். ''பங்களா விற்பனைக்கு'' என்கிற தலைப்பில் வெளிவந்திருந்தது அது.

மாத்யூஸின் சுபாவத்திற்கு ஏற்ற விளம்பரம்தான் இது!

ஜோன்ஸ் அந்தப்பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு பத்திரிகை ஆபீஸுக்குப் போனான்.

விளம்பர மானேஜரைச் சந்தித்து, விளம்பரம் கொடுத்த நபரின் விபரம் குறித்தும் கேட்டான்.

''விளம்பரம் கொண்டு வந்து கொடுத்த நபரை எங்களுக்குத் தெரியும். விளம்பரத்தோடும், அதற்கான பணத்தோடும், அவன் வந்த நேரம் இரவு..''

இதைக் கேட்டவுடன் ஜோன்ஸுக்குத் திருப்தி.

''ஆளைத் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள். இல்லை அவர் இருக்குமிடத்தைச் சொன்னால் போதும்.''

''விளம்பரம் கொடுத்த இரண்டாம் நாள் இரவு வந்து, வந்த தபால்களை வாங்கிக் கொண்டு போனார்.''

''அதற்குப் பிறகு வேறு ஏதாவது தபால்கள் வந்தனவா?''

''வந்தது. ஆனால் அவர் கொடுத்த விலாசம் சரியானதா, இல்லையா என்று நினைத்தோம். அதனால் கடிதங்களை அனுப்பவில்லை.''

''எனக்கு அந்த விலாசம் வேண்டுமே. மிகவும் முக்கியம்.''

''நாளைக்கு வாருங்கள். இப்போது நான் மிகவும் பிஸி. நாளை வந்தால் எடுத்துத் தருகிறேன்.''

''நாளை இரவு நான் கண்டிப்பாக வருகிறேன்'' என்று ஜோன்ஸ் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

''நீ வந்தால் என்ன? வராவிட்டால் என்ன?'' என்று விளம்பர மானேஜர் முணுமுணுத்தது ஜோன்ஸின் காதில் விழ நியாயமில்லை.

மறுநாள் சரியான நேரத்திற்கு ஜோன்ஸ் பத்திரிகை காரியாலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 5

ஜோன்ஸ் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைவதைக் கண்டமாத்திரத்தில் விளம்பர மானேஜர் தனது மேஜையின் விரிப்புக்கீழே கையை வைத்தார்.

இளம் பச்சை நிறத்தில் இருந்த ஒருபத்திரிகை காகிதத்தை எடுத்து அவர் ஜோன்ஸிடம் கொடுத்தார். அது ஒரு கிரீட்டிங்ஸ் (வாழ்த்து) அட்டை. அதை ஒழுங்காக நறுக்கி பாதியாக்கி அதில் விலாசத்தை எழுதியிருந்தார்கள்.

''இது வீட்டு எஜமான் விலாசம் அல்ல. இந்த இடத்திலிருந்து மேலும் ஐந்து கிலோ மீட்டர் நடந்தால்தான் பங்களாவே வரும். தபால்காரர்கள் அப்படித்தான் கடிதங்களை பட்டுவாடா செய்கிறார்கள். நான் கொடுத்திருப்பது அந்த பங்களாவின் வீட்டு வேலைக்காரன் விலாசம்'' என்றார் மானேஜர்.

''வேலைக்காரனைக் கேட்டால் எல்லா விபரமும் புரியும்'' என்று மீண்டும் ஜோன்ஸிடம் சொன்ன அவர் தனது வேலையைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார். இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால், இனி அவரிடம் வேறு எந்தக் கேள்வியையும் கேட்க முடியாது என்றே ஜோன்ஸுக்குத் தோன்றியது.

அறையில் இருந்த வெளிச்சத்தின் உதவியால் தன்னிடம் கொடுத்த அட்டையில் இருந்த விலாசத்தை ஜோன்ஸ் படித்தான்.

''ஆண்ட்ரூ ஜோசப், மலைவில்லா'' என்கிற விலாசத்திற்குக் கீழே இடத்தின் பெயரும் கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்தப் பெயரை ஜோன்ஸ் எங்கோ கேள்விப்பட்டது போல் தெரிந்தது. இல்லை ஏதோ புத்தகத்தில் படித்து இருக்கிறோமா? எங்கோ காலனி வாசிகளைப் பற்றிய நாவல் ஒன்றில் இந்த ஊர் பெயர் குறிப்பிட்டு இருந்தது ஜோன்ஸின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

மானேஜரின் உதவிக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான் ஜோன்ஸ்.

அப்போது மணி இரவு எட்டு.

அதனால், மறுநாள் அந்த விலாசத்தைத் தேடிப் போகலாம் என்கிற முடிவில் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

தான் போகும், வரும் இடங்களைப்பற்றி ஜோன்ஸ் யாரிடமும் சொல்வதே இல்லை. அதேபோல்தான் இந்தப் பத்திரிகை ஆபீஸ் விஜயமும்.

பிற்பகலில் அந்த இடத்திற்குக் கிளம்பலாம் என்று முடிவு செய்த ஜோன்ஸ் சாப்பிட்ட பின் நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தான்.

எழுந்தபோது மணி மூன்று. பிற்பகல்!

தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி ஜோன்ஸ் புறப்பட்டான்.

பிரதான ரஸ்தாவிலிருந்து வலதுபக்கம் திரும்பி இருபது கிலோமீட்டர் சென்ற பிறகு வேறு ஒரு வழி இடது பக்கம் பிரிந்தது.

தலையில் சுமையோடு ஒரு நபர் எதிரே வந்துகொண்டு இருந்தான்.

விசாரித்ததில்,

''வந்த வழி எல்லாம் சரிதான். ஆனால் மேலே இன்னும் பத்து கிலோ மீட்டர் போனால்தான் அந்த இடம் வருகிறது'' என்றான் புதியவன்.

தான் வந்த வழி சரியானதுதான் என்கிற திருப்தியில் ஜோன்ஸ் தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

ஜன நடமாட்டமே இல்லை வழியில்.

பத்து கிலோ மீட்டர் சென்றபோது வழியில் சின்னச் சின்ன வீடுகள் தென்பட்டன.

வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மக்கள், அவர்களின் வீடுகள்-இதைப்பார்த்த ஜோன்ஸ் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

மோட்டார் சைக்கிள் சப்தம் கேட்டபோது ஆட்கள் வேலை செய்வதை விட்டுவிட்டு இவனைக் கவனித்தார்கள்.

ரோட்டின் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் வண்டியை நிறுத்தினான் ஜோன்ஸ். அவனைத் தன் அருகே அழைத்தான். அவன் வந்தான்.

தன்னிடம் இருந்த விலாசத்தை அவனிடம் காட்டினான் ஜோன்ஸ்.

''ஆண்ட்ரூஸ் ஜோசப்பை உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' ஜோன்ஸ் புதியவனிடம் கேட்டான்.

பெயரைக் கேட்ட புதியவன் முகத்தைச் சுளித்தான்.

''ஏன் தெரியவில்லையா?''

''இங்கே ஒரு சர்ச் இருக்கிறது. அங்கே உள்ள பாதிரியாரைக் கேட்டால் விலாசம் தெரியும்'' சொல்லிவிட்டு அவன் தன் வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் சரியாகப் பதில் சொல்லாமல் இருந்ததைப் பார்த்த ஜோன்ஸுக்கு தான் விசாரிக்கும் பெயரில் ஏதோ மர்மம் இருப்பது போல் தோன்றியது. அந்த ஊர் மேடும் பள்ளமுமாக இருந்ததால் வண்டியை ஓட்டுவதே கடினமாக இருந்தது. சுற்றிலும் பச்சைப்பசேல் என்கிற வகையில் நெல் வயல்கள், பழத்தோட்டங்கள். இதையெல்லாம் தாண்டிக் கொண்டு மலையடிவாரத்திற்கு வந்தபோது அங்கே இருந்தது சர்ச். சிறிய ஒற்றையடிப்பாதை வழியாகத்தான் போகவேண்டும்.

சர்ச் நன்றாக இருந்த சிறிய சமவெளிப்பகுதியில் அமைந்திருந்தது.

மிகவும் சிறிய சர்ச். முன்னூறு நபர்கள் மட்டும் தொழுவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. மோட்டார் சைக்கிள் சப்தம் கேட்டு, சர்ச்சிலிருந்து பாதிரியார் வெளிவந்தார்.

யாரோ பத்திரிகை ஆபீஸிலிருந்து வருகிறார்கள் என்று அவர் நினைத்தார்.

வண்டியை நிறுத்திவிட்டு ஜோன்ஸ் அவரது அருகில் வந்தான்.

இன்றைக்கெல்லாம் இருந்தால் நாற்பத்தைந்து வயது இருக்கலாம். ஐந்தரை அடி உருவம். தடித்த உடம்பு. கலைந்த தலைமுடி. பெயர் சேவியர்.

''ஏதாவது பத்திரிகையில் கட்டுரை எழுதும் விஷயமாக இங்கே வந்து இருக்கிறீர்களா?'' பாதிரியார் ஜோன்சிடம் கேட்டார்.

''இல்லை, இல்லை. என் பெயர் தாம் ஜோன்ஸ். உங்களிடம் ஒரு தகவல் அறிய வந்தேன்'' என்றான்.

உள்ளே தன் அறையில் இருந்த நாற்காலியில் ஜோன்ஸை உட்கார வைத்தார்.

பாதிரியார் தன் அருகில் தொங்கிய கயிற்றைப் பிடித்து இழுக்கவே எங்கோ மணி அடித்தது. அதைக் கேட்டு ஒரு மனிதன் ஓடிவந்தான். இரண்டு கோப்பைத் தேனீர் கொண்டு வரும்படி அவனிடம் சொன்னார் பாதிரியார்.

அவன் உள்ளே சென்றான்.

''சொல்லுங்கள் என்ன விஷயம்?'' பாதிரியார் கேட்டார்.

தான் கொண்டு வந்த விலாச அட்டையை எடுத்து மேஜையின் மீது வைத்தான் ஜோன்ஸ். அதைப்பார்த்த பாதிரியார் முகத்தில் திடீரென மாறுதல். முதலில் விலாசம் கேட்ட மனிதனின் முகத்தில் தோன்றிய அதே மாறுதல். பயமா இல்லை திகிலா?

''எதற்கு இவரைப்பார்க்க வேண்டும்? இவர்களைப் போலுள்ள மனிதர்களிடம் நான் உறவே வைத்துக்கொள்வதில்லை. அதற்குத் தகுதியான நபரே அல்ல இவன்.''

''நான் வந்தது இவரைப் பார்க்க அல்ல.''

''பின் யாரைப் பார்க்க வந்தீர்கள்?''

பாதிரியார் தனக்குள் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

தேனீர் வந்தது.

''முதலில் இதைக் குடியுங்கள், பேசிக் கொள்ளலாம்!''

ஜோன்ஸ் 'டீ' குடித்துக்கொண்டே யோசித்தான்.

தான் ஏதோ ஒரு குழப்பமான சூழ்நிலையில் சிக்கிக்கொண்டதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

''என்ன விஷயம்?'' சேவியர் கேட்டார்.

மாத்யூ காணாமற் போன தினத்திலிருந்து, தான் இங்கு வரும் வரை என்னவெல்லாம் நடந்தது என்பதை விவரமாக அவரிடம் சொன்னான் ஜோன்ஸ்.

விளம்பரத்தையும் அவரிடம் காட்டினான். பத்திரிகை ஆபீஸில் கொடுத்த விலாசத்தைத் தேடிக் கொண்டுதான் ஜோன்ஸ் இங்கு வந்திருக்கிறான் என்பதைப் பாதிரியார் புரிந்து கொண்டார்.

''அந்தப் பங்களா மிகவும் பயங்கரமான இடமாயிற்றே. இங்கிருக்கும் எனக்கும் மற்ற குடிமகன்களுக்கும் இதைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியுமே. ஆண்ட்ரூஸ் அந்த பங்களாவில் இருப்பவன்தான்.''

இதைக் கேட்டவுடன் ஜோன்ஸ் மனதில் கொஞ்சம் நிம்மதி.

பங்களா இருக்கிறது. வேலைக்காரன் இருக்கிறான்.

சேவியர் தொடர்ந்தார்.

''இந்தப் பக்கம் இளம் வயதுப் பெண்கள் அடிக்கடி காணாமற் போவதுண்டு. ஒருவரும் திரும்பி வந்ததாகவே தகவல் இல்லை.

இந்தப் பெண்களை ஆண்ட்ரூஸ்தான் பங்களாவிற்கு அழைத்துப் போகிறான் என்கிற சந்தேகம் இந்த கிராம மக்களுக்கு!''

''ஏன் இவனை போலீஸில் நீங்கள் ஒப்படைக்கவில்லை?''

''சாட்சிகளே இல்லாத வழக்குகளை எப்படி போலீசுக்குக் கொண்டு செல்ல முடியும்?'' சேவியர் கேட்டார்.

மாலை நேரம் வேகமாக முடிவடைந்து கொண்டு இருந்தது. இருள் வேகமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. காற்று வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தது. சர்ச்சில் இருந்த ஜன்னல்களை எல்லாம் நன்றாக அடைத்துவிட்டு பாதிரியார் பழைய இடத்திலேயே வந்து அமர்ந்தார்.

''பெண்களை ஆண்ட்ரூஸ் எங்கே அழைத்துப்போவான்?''

''இதற்குப் பின்னணியில் பங்களாவில் இருக்கும் யாரோ ஒரு நபரும் ஆண்ட்ரூஸும்தான் காரணமாக இருக்க முடியும்.''

''இப்போது பங்களாவிற்குப் போகும் வழி எங்கே இருக்கிறது?'' ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

''சர்ச்சுக்கு வரும் வழியில் தெற்குப் பக்கமாகத் திரும்பினால் நேராக பங்களாவிற்கே போகலாம்.''

''பங்களாவைப்பற்றிய விசித்திரமான செய்திகள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா?''

''பல விஷயங்களைக் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். ஆனால் நான் இதற்கு என்ன செய்ய முடியும்?''

''நான் இப்போது பங்களாவிற்கு புறப்படலாம் என்று இருக்கிறேன்.''

''போவது குறித்து மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் இன்று இரவு இங்கே தூங்கிவிட்டு, நாளை காலை அங்கு போவது உசிதம்'' என்றார் சேவியர்.

ஜோன்ஸ் இதற்குச் சம்மதித்தான்.

விடியற்காலையில் பாதிரியார் படுத்திருந்த அறையின் கதவை யாரோ தட்டினார்கள்.

ஜோன்ஸும் அவரும் ஒரே அறையில்தான் படுத்திருந்தார்கள்.

பாதிரியார் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கதவைத் திறந்தார்.

எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தவன் எதையோ கண்டு மிரண்டு வந்தவன் போல் நடுங்கிக்கொண்டு இருந்தான்.

''சௌரி.. என்ன விஷயம்?''

''கிழக்கேல் காப்பிரியேலின் மகளைக் காணவில்லை'' பதறியவாறே சொன்னான் சௌரி.

''கோவிலுக்கு வந்து நன்றாகப் பாடிக்கொண்டு இருந்த அந்தப் பெண்ணா காணாமற் போய்விட்டாள். அவளுக்கா இந்த கதி?'' பாதிரியார் இப்படிக் கதறியபோது, ஜோன்ஸ் படுக்கையில் இருந்து எழுந்துவிட்டான்.

அத்தியாயம் 6

‘‘என்ன நடந்தது இங்கே?’’ தாம் ஜோன்ஸ் சேவியரிடம் விசாரித்தான்.

கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலையைத் தொட்டுவிட்டுக் கொண்டே, அவர் சொன்னார்.

‘‘நேற்று இரவு நாம் பேசிக்கொண்டு இருந்தோமே, அதே விஷயந்தான்!’’

பெண்கள் இந்தக் கிராமத்திலிருந்து காணாமற் போயிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னதை நேற்று நம்பாத ஜோன்ஸ் இப்போது விஷயத்தைக் கேட்டவுடன் நம்பினான்.

‘‘நேற்று ‘அந்த’ நபர் அங்கே வந்து இருந்தானா?’’ சேவியர் சௌரியிடம் கேட்டார்.

‘‘நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் அந்த வீட்டில் வெளிச்சம் காணப்பட்டதாக அக்கம் பக்கத்தில் சொன்னார்கள்.’’

அப்படியென்றால் அந்த நபர்தான் இங்கே வந்து பெண்ணை அழைத்துப் போயிருக்க வேண்டும் என்று சேவியர் தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

‘‘நீங்கள் சொல்லுகிற நபர் அங்கே வந்திருக்கிறார் என்றால் பிடித்துவர வேண்டியதுதானே?’’ என்றான் ஜோன்ஸ்.

அதற்குப் பாதிரியார் சேவியர் பதில் சொல்லவில்லை.

‘‘நீ இப்போது போ. பெண்ணின் தந்தையிடம் போய்ச்சொல். நான் அங்கே உடனே வருகிறேன்.’’ பாதிரியார் தன் கேள்விக்குச் சரியான பதிலைச் சொல்லவில்லை. இப்போது அங்கே போகிறேன் என்றுவேறு சொல்கிறார். அப்படியென்றால் இவருக்கும் இந்த

விஷயங்களுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்குமோ என ஜோன்ஸ் நினைத்தான். சௌரி வெளியே போனபிறகு உள்ளே வந்த சேவியர், தன் முகத்தை தண்ணீரால் சுத்தம் செய்து கொண்டார்.

‘‘என்ன, நான் பேசுவதைப் பார்த்தபின் உங்களுக்கு மனதில் சந்தேகம் தோன்றுகிறதா?’’ சேவியர் ஜோன்ஸிடம் கேட்டார்.

‘‘இல்லை, இல்லை. எனக்கு அதைப்போன்ற சந்தேகங்கள் ஏதும் இல்லை. பாதிரிமார்கள் இந்த மாதிரி காரியங்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று தெரியாதா?’’

‘‘அப்படிச் சொல்லிவிட வேண்டாம். இங்கு யாரையும் நம்பக் கூடாது. ‘அவனு’டன் யார் இருக்கிறார்கள் என்றே தெரியாது.’’

‘‘நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லையே!’’

‘‘இங்கே சில முக்கியமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஆண்ட்ரூஸ் பணத்தைக் கொடுத்து தன் வசமாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறான்.’’

‘‘அப்படியா? வியப்பாக இருக்கிறதே. இந்தப் பெண்களை எல்லாம் எதற்காக அவன் அழைத்துப் போகிறான்?’’

‘‘யாருக்குத் தெரியும்? ஒன்று நிச்சயம். அந்த பங்களாவிற்குத் தான் பெண்கள் சென்று இருக்க வேண்டும். வேறெங்கே?’’

‘‘அங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?’’ ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

‘‘யார் இருக்கிறார்கள் என்று யாருக்குமே தெரியாது. அதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் இங்கிருந்து யாரும் போனதில்லை.’’

‘‘இது ஏதோ பழைய கதையைக் கேட்பதுபோல் இருக்கிறது. நான் அங்கே போய்ப்பார்க்க முடிவு செய்து விட்டேன்’’ என்றான் ஜோன்ஸ்.

‘‘நீங்கள் அங்கே போவது குறித்து எனக்குத் திருப்தியே. இன்று மதியம் இங்கே சாப்பிட்டுவிட்டு, இரவிற்கும் ஆகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் வாருங்கள்.’’

சேவியர் சொன்னதற்கு ஜோன்ஸ் ஒப்புக்கொண்டான்.

''உங்களுக்கு டாக்டர் பெர்கூசனைப்பற்றி ஏதாவது தெரியுமா? எப்போதாவது கேள்விப்பட்டு இருக்கிறீர்களா?''

''இல்லை. இந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தபின்தான் அவர் பெயரையே அறிந்தேன். உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா ஃபாதர்?''

''நாம் குளித்து, பின் காலை உணவை முடித்துக் கொண்டுவிட்ட பின்னர் இதைப்பற்றிப் பேசலாம்.''

ஜோன்ஸ் குளித்தான்.

பிறகு இருவரும் சிற்றுண்டி வேலையை முடித்துக்கொண்டு பாதிரியார் அறைக்கு வந்து அமர்ந்தனர். சற்று நேரம் யோசித்தபிறகு பாதிரியார் தன் அலமாரியில் இருந்து ஒரு பழைய டைரியை எடுத்தார். அது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்தியதாக இருந்தது.

டைரியின் முதல் பக்கத்தில்,

''ஃபாதர் வின்சென்ட் பெரிரா'' என்று அழகாக எழுதப்பட்டு இருந்தது.

''முதலில் இங்கே இருந்த பாதிரியார் டைரிதான் இது. நான் இங்கே வந்து ஏழு வருடங்களே ஆகின்றன. அவருக்கு முன் இன்னொருவரும் இருந்திருக்கிறார்.''

சேவியர் டைரியின் பக்கங்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினார்.

ஜோன்ஸின் மனது ஓரளவுக்கு திருப்திப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

தான் புறப்பட்ட போது ஏதும் ஆரம்பமே கிடைக்காமல் தடுமாறிக் கொண்டு இருந்த சமயத்தில்தான் பாதிரியார் கிடைத்தார். பாதிரியார் மூலம் பல விஷயங்கள் தெளிவாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன. விரைவில் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு ஊர் திரும்புவதும் கடினம்.

அந்த பங்களாவில் பல விஷயங்கள் புதைந்திருக்கின்றன.

''இதைப் பாருங்கள்'' என்றவாறே பாதிரியார் டைரியின் ஒரு பக்கதத்தைக் காட்டினார் ஜோன்ஸிடம்.

வின்சென்ட் எழுதிய வாசகங்கள்...

''நேற்று வெள்ளிக்கிழமை. இரவு 12 மணி. நாய்கள் அதி பயங்கரமாகக் குரைத்தன. அவை எதையோ பார்த்துவிட்டன போலத் தெரிந்தது. நான் எழுந்து உட்கார்ந்து கூர்ந்து கவனித்தேன். ஜன்னலைத்திறந்து வைத்தேன். வெளியில் நல்ல நிலா. ஆனால் எந்த வீட்டிலும் பிரகாசம் தெரியவில்லை. நாயின் சப்தம் தொடர்ந்து சிறிய குன்றின் மீது கேட்டது. நாய்கள் மலைமீது ஏறிவிட்டன போல் தோன்றியது. மறுநாள் காலையில் 'ஒரு இளம் பெண்ணைக் காணோம்' என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.''

ஜோன்ஸ் டைரியில் காணப்பட்ட இந்த வாசகங்களை மீண்டுமொருமுறை படித்தான்.

அப்போதைப் போலவே இப்போதும் ஒரு பெண் காணாமற் போயிருக்கிறாள்.

''இன்னமும் சில பக்கங்களைத் திருப்புங்கள்'' பாதிரியார் ஜோன்ஸிடம் சொன்னார்.

சில பக்கங்களில் வெறும் கணக்குகள் மட்டுமே இருந்தன.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு பார்த்ததில் அதே போன்ற சம்பவம் எழுதப்பட்டு இருந்தது.

''இரவு பன்னிரெண்டு. வெளியில் யாரோ கதவைத் தட்டும் சப்தம். நான் எழுந்து என் பாதிரி உடைகளை அணிந்து கொண்டு கதவைத் திறந்தேன். நீண்ட அங்கி அணிந்த ஒருவன் வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தான். வெளியில் நல்ல இருட்டு. அவனும் கறுப்பு நிற அங்கியையே அணிந்து இருந்தான். திடீரென மழை.''

''உள்ளே வாருங்கள்'' என்று அழைத்தேன். ஆனால் அந்த நபர் உள்ளே வரவில்லை.

''நீங்கள் யார்?'' நான் கேட்டேன்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமல்,

''என்னைப் பிடிக்க நீங்கள் சில ஆட்களைத் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள் இல்லையா?'' அவரிடம் கேட்டான்.

பாதிரியார் பதில் சொல்லவில்லை.

''நீங்கள் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்த கும்பலின் தலைவன் இவன்தானே?'' சொல்லிக்கொண்டே அவன் கீழே கிடந்த ஒரு மனிதனை இழுத்து பாதிரியார் முன்னால் போட்டான். வாயிலிருந்து இரத்தம் வழிய, அவன் இறந்திருந்தான். இறந்தவன் பெயர் ஸ்டீபன். உடலைக் கிடத்தியபின் வந்தவன் வேகமாக மறைந்துவிட்டான்.

இதுவரை எழுதியிருந்த டைரியில் அதற்குமேல் ஏதும் எழுதப்படவில்லை.

பாதிரியார் சேவியர் டைரியை ஜோன்ஸிடமிருந்து வாங்கி அலமாரியில் வைத்து மூடினார்.

அதற்குப் பிறகு பாதிரியார் வின்செண்ட் அங்கே அதிக நாட்கள் தங்கவில்லை. அவர் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போவதற்கு ஏதாவது காரணம் நிச்சயம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார் சேவியர்.

''தன் வீட்டின் முன் ஒரு பிணத்தைப் பார்த்தவுடன் வின்செண்ட் பாதிரியார் மனம் கலங்கியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவர் இங்கிருந்து போயிருக்கிறார்'' என்றான் ஜோன்ஸ்.

''அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்'' என்றார் சேவியர்.

ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக்கொண்டு இருந்த சேவியரிடம், ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

''அங்கே அன்று வந்தது யாராக இருக்கும்?''

பெண்களைக் கொண்டுபோகும் ஆண்ட்ரூவாக இருக்கலாம் என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டார் சேவியர். ஆனால் அதை வெளியில் சொல்லவில்லை.

ஜோன்ஸ் தொடர்ந்தான்.

''ஸ்டீபனைப் போன்ற பலசாலியை ஆண்ட்ரூஸினால் அடித்து வீழ்த்த முடியாது என்பது ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம் ஆண்ட்ரூஸ் என்றால் அவனை வின்சென்ட் பாதிரியாருக்குத் தெரிந்திருக்குமே. அவர் அதை டைரியில் எழுதியிருப்பாரே! அப்படியென்றால் அது வேறு யாராக இருக்கும்?''

''அப்போதும் இப்போதும் உள்ளது ஒரே ஆள்தான். இதைத் தவிர வேறு என்ன நான் சொல்ல முடியும்? ஆனால் சொன்னால் தான் நீங்கள் நம்புவீர்களா?'' என்று கேட்டார் சேவியர்.

சேவியர் தன்னிடம் எதையோ மறைக்கிறார் என்பதை ஜோன்ஸ் அறிந்தான்.

''நான் இங்கே என் நண்பனைத் தேடத்தான் வந்தேன். நீங்கள் உங்களுக்குத் தெரிந்த எல்லா விபரங்களையும் சொல்லுங்கள். நான் பயந்துவிடமாட்டேன்.''

''அந்த பங்களாவை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. ஆனால் அதைப்பற்றி ஏதோ மர்மம் இருக்கிறதென்று மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அதைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினம். அங்கேதான் டாக்டர் பெர்கூசன் இருக்க வேண்டும்.''

''டாக்டர் பெர்கூசனா? கடந்த ஐந்நூறு வருடங்களுக்கு முன்புதானே அவர் அங்கே வசித்தார். அவரா இவர்?''

''ஆம்! அதே நபர்தான்! நாம் நினைத்துப்பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அங்கே என்னென்னவோ இருக்கிறது.'' அவரே தொடர்ந்தார்.

''மாந்திரீகமும், பைசாச சக்தியும் சேர்ந்து அவரை இறந்தும் இறவாதவராகக் காட்டிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். ஆனால் இதை வெளியில் நம்பமாட்டார்கள்.''

‘‘அப்படியா?’’

‘‘அதனால் நேரில் போய் நீங்கள் பார்த்தால்தான் எதையும் கண்டுபிடிக்கலாம். பிற்பகல் சாப்பாட்டிற்குப்பிறகு அங்கே புறப்படத் தயாராகுங்கள்.’’

பிற்பகலில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஜோன்ஸ் தயாராகிவிட்டான்.

அதேசமயம் ‘‘இதோ வருகிறேன், சற்று பொறுங்கள்’’ என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்ற சேவியர் விரைவில் திரும்பி வந்தார். அவர் கையில் ஒரு மாலை இருந்தது.

‘‘இதை நீங்கள் கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளுங்கள். இது கன்னிமேரியின் கழுத்தில் இருந்த மாலை. ஆபத்து நேரத்தில், இது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.’’

ஜோன்ஸ், சேவியர் கொடுத்த மாலையை கழுத்தில் போட்டுக்கொண்டான்.

சிவப்பு நிறக் கற்களால் கட்டப்பட்ட அந்த மாலையின் கடைசியில் ஒரு சிலுவை தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

‘‘நான் புறப்படுகிறேன்’’ என்ற ஜோன்ஸ், தன் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

புழுதி கிளம்ப வண்டி வேகமாகப் புறப்பட்டது. சேவியர் உள்ளே வந்தபோது, கடிகாரத்தில் மணி அடித்தது. மணியைப் பார்த்தபோது கடிகாரம் பன்னிரெண்டைக் காட்டியது. மணி ஒன்றடித்த பின்தானே ஜோன்ஸ் புறப்பட்டுப் போனார்? கடிகாரம் பின்னோக்கிப் போகிறதா? மணி தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அத்தியாயம் 7

முன்பக்கமாக ஓடுவதற்குப் பதிலாக பின்னோக்கிப்போன கடிகாரம், மணி தொடர்ந்து பன்னிரெண்டு அடித்துக் கொண்டு இருந்ததைக் கண்ட சேவியர் மனதில் பயமும், கலக்கமும் ஒருங்கே ஏற்பட்டது. அதனால் கடிகாரம் மாட்டியிருந்த சுவற்றின் அருகே ஒரு ஸ்டூலைப்போட்டு அதன் மீது ஏறி கடிகார முள்ளை ஒரு மணிக்கு மாற்றினார். அப்போதும் 12.30 மணிக்கு அடிக்கவேண்டிய மணி அடிக்கவில்லை. அதே சமயம் அவர் நின்று கொண்டிருந்த ஸ்டூலை யாரோ இழுத்துவிட்டது போல், அது ஒருபக்கம் சாய சேவியர் கீழே விழுந்துவிட்டார். விழும்போது கட்டில் அருகில் இருந்ததால், அதன்மீது விழுந்ததால் தலைக்கு அடிபடவில்லை. முழங்காலில் மட்டும் கொஞ்சம் அடி.

ஸ்டூலை யாரோ இழுத்துவிட்டதுபோல அவருக்குத் தோன்றியது. முழங்காலை நன்றாகத் தேய்த்து விட்டுக்கொண்டு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தார்.

இந்த சம்பவம் இங்கே நடக்கும்போது தான் ஜோம்ஸ் பங்களாவை நோக்கி தனது மோட்டார் சைக்கிளில் போய்க்கொண்டு இருந்தான்.

எப்படியும் இருட்டுவதற்குள் பங்களாவிற்குள் போய்விட வேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்து இருந்தான். அரைமணி நேரத்தில் ஜோன்ஸ் பாலத்தின் அருகே வந்துவிட்டான். பாலத்தைப் பார்த்தவுடன் அவனுக்கு வியப்பு. எப்போது வேண்டுமானாலும் அது கீழே விழுந்துவிடும் நிலையில் இருந்தது.

ஜோன்ஸ் உற்றுப் பார்த்ததில் கார் போன சுவடு பாலத்தில் தெரிந்தது. காரே போயிருக்கும்போது ஏன் இந்த மோட்டார் சைக்கிள்

போகாது என்று நினைத்த ஜோன்ஸ் அந்தப் பாலத்தின்மீது தன் வண்டியை விட்டான். பாலம் லேசாக ஆடியதைப் பொருட்படுத்தாமல், பாலத்தைக் கடந்துவிட்டான் ஜோன்ஸ். ஆனால் பாலத்தை விட்டு சற்று தூரம் போனவுடன், வண்டி நின்றுவிட்டது.

வண்டியை ஸ்டாண்ட் போட்டு நிறுத்திவிட்டு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்தான் ஜோன்ஸ். அப்போது மணி 1.45.

இன்னும் இருபது நிமிடங்களில் பங்களாவிற்கு போய்விடலாம் என்று ஜோன்ஸ் நினைத்தான். அங்கே நின்றவாறே சூழ்நிலையைக் கவனித்தான். அடர்த்தியான மரங்கள். நடுவே ஒரே வழி. கீழே அசுரவேகத்தில் புல் வளர்ந்திருந்தது. அதிலும் ஒருகார் போன தடயம் நன்றாகத் தெரிந்தது. அந்தக் கார் வில்சன் மாத்யூஸினுடையதாக இருக்கும் என நினைத்தான்.

சிகரெட்டை எறிந்து விட்டு வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

ஒரே உதையில் ஸ்டார்ட் ஆகும் வண்டி இன்று பல உதைகள் கொடுத்த பின்னும், அதற்கு உயிர் வரவில்லை.

திரும்பவும் வண்டியை ஸ்டாண்டு போட்டு நிறுத்தினான். டூல் பாக்ஸைத்திறந்து ஸ்பானரை எடுத்து பிளக்கைக் கழற்றிப் பார்த்தான். அதை நன்றாகச் சுத்தம் செய்து வண்டியில் போட்டபின், மீண்டும் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்தான். வண்டி புறப்படவில்லை. ஜோன்ஸ் ஒரு மெக்கானிக்.

அதனால் அவனே வண்டி ரிப்பேர் பார்க்க ஆரம்பித்தான். பெட்ரோல் அடைப்பு ஏதாவது இருக்கும் என்று நினைத்து கார்ப்பரேட்டரைக் கழற்றி நன்றாகச் சுத்தம் செய்தான். நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. மணியைப் பார்த்தான். மணி ஆறாகிவிட்டிருந்தது.

வண்டிக்கு வேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்தாயிற்று. வண்டியில் எந்த விதமான கோளாறும் இல்லை. இருட்டும் வேகமாகப் பரவிக்கொண்டு வந்தது. இன்னொருதடவை வண்டியை இயக்கிப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தபோது வண்டியின் இஞ்சின் உயிர்பெற்றது. அத்துடன் அதில் இருந்த விளக்கும் எரிந்தது. வழி சரிவரத் தெரியாததால் மெதுவாகவே அதேபாதையில் போனான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு எதிரில் ஒரு கேட் தெரிந்தது.

''இது பங்களாவாகத்தான் இருக்கவேண்டும்'' என்று அவன் நினைத்தான்.

வண்டியிலிருந்து இறங்கி, கேட்டின் கதவுகளைத் திறக்கலாம் என்று நினைத்தபோது, இரும்புக்கதவுகள் 'கரகர'வென்கிற சப்தத்துடன் தானாகத் திறந்து கொண்டன.

திறந்தது யார் என்று ஜோன்ஸ் பார்த்தபோது அங்கே யாரும் இருக்கவில்லை.

அதனால் அவன் மனதில் லேசான பயம்.

மனதிலும், உடம்பிலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு பங்களாவை நோக்கிப் போனான். மாத்யூஸ் இங்கேதானே இருக்க வேண்டும்? சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது மாத்யூஸின் கார் எங்கேயும் தென்படவில்லை.

மோட்டார் சைக்கிளை போர்டிகோவில் நிறுத்தியபின், முன் வாயிலை அடைந்தான் ஜோன்ஸ்.

கதவைத் தட்டும் முன் கதவு தானாகத் திறந்தது. கையில் ஒரு லாந்தலோடு நின்றிருந்த ஒரு கிழவனை ஜோன்ஸ் கண்டான்.

''உள்ளே வாருங்கள்'' கிழவன் அழைத்தான்.

ஜோன்ஸ் உள்ளே நுழைந்தான்.

''இங்கே வர மிகவும் சிரமப்பட்டீர்களா?'' இது கிழவனின் கேள்வி.

''இல்லை, அப்படி ஒன்றும் இல்லை'' என்றான் ஜோன்ஸ்.

''வழியில் மோட்டார் சைக்கிள் நின்று போயிற்றா?''

''அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?''

''ஒரு மணிக்குப் புறப்பட்ட நீங்கள் இதற்கு முன்பே வந்திருக்க வேண்டுமே? அதனால்தான் கேட்டேன்.''

''நீங்கள்தானே ஆண்ட்ரூஸ் ஜோசப்?''

''சந்தேகமே வேண்டாம். நான்தான்! என்னுடன் வாருங்கள். உங்கள் அறையைக் காட்டுகிறேன்.''

''வில்சன் மாத்யூஸ் எங்கே?''

''அதையெல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் உங்கள் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு என்னுடன் வாருங்கள்.''

இந்த நபரின் பேச்சைக் கேட்டால் மாத்யூஸிற்கு ஒரு ஆபத்தும் இல்லைபோல் தெரிந்தது.

மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்த தனது சிறிய பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் உள்ளே வந்தான்.

''வாருங்கள். உங்கள் அறையைக் காட்டுகிறேன்.'' இருவரும் இரண்டாவது மாடிக்குப் போனார்கள்.

''நீங்கள் இந்த அறையில் இருங்கள். நான் உங்களுக்கு ஆகாரம் தயார் செய்கிறேன். இங்கே நீங்கள் வந்தது ஒரு விஷயத்தில் மிகவும் நல்லதாய் போய்விட்டது.''

கிழவன் போனவுடன் ஜோன்ஸ் அறையைச் சுற்றிப் பார்த்தான்.

ஒரு பெரிய கட்டில். அதற்குப் பின்னால் அலமாரி. ஒரு மேஜை. நாற்காலி. இவைதான் அந்த அறையில் இருந்த பொருள்கள்.

ஆடைகளைக் கழற்றி விட்டு, லுங்கிக்கு மாறினான் ஜோன்ஸ்.

19517

விளக்கின் திரியை சற்றுப் பெரிதாக்கிவிட்டு ஒரு சிகரெட் குடிக்கலாம் என்று தீப்பெட்டியை கையில் எடுத்த போது, யாரோ தட்டிவிட்டது போல், அது கீழே விழுந்தது. அதைக் குனிந்து எடுத்தபோது மேஜைக்கடியில் ஒரு சிறிய கைப்பெட்டி இருந்ததை அவன் பார்த்தான். மிகவும் சிரத்தையுடன் அதைக் கையில் எடுத்து மேஜை மீது வைத்தான்.

திறந்து பார்த்தபோது, அது வில்சன் மாத்யூஸின் பெட்டியாக இருந்தது.

இதைக் கண்டவுடன் ஜோன்ஸ் உடலில் லேசான நடுக்கமும் பயமும் தானாக இடம் பெற்றன. மாத்யூஸுக்கு என்னமோ ஆகிவிட்டது. அதனால்தான் அவரது அறையை எனக்கு ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள்.

மனதில் கலகத்துடன் மேஜையைத் திறந்தான். அதில் இரண்டு டைரிகள் இருந்தன.

முதல் டைரியில் பெயர் இல்லை. முதலில் சில பக்கங்கள் கிழிக்கப்பட்டுவேறு இருந்தன.

இரண்டாவது டைரி வில்சன் மாத்யூஸின் டைரி. மற்றவர்களின் டைரியைப் படிப்பது தவறு என்று தெரியும். இருந்தாலும் இப்போதைய சூழ்நிலையில் வில்சனின் டைரியைப் பார்த்தால்தான் அவனைப்பற்றிய விபரம் தெரியும்.

புரட்டினான்...

பத்திரிகையில் விளம்பரத்தைப் பார்த்தது பற்றியும் அதற்கு மாத்யூஸ் எழுதிய கடிதம், அதற்கு வந்த பதில் இவ்வளவையும் விபரமாக எழுதியிருந்தான் மாத்யூ.

தொடர்ந்து ரோஸ் மேரியைப் பார்த்தது, அவளுடன் பழகியது, பிறகு பங்களாவின் பின்பக்கமாக இருந்த கல்லறைக்குப் போனது,

அங்கே ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு இறந்தவர்களின் பெயரைப் பார்த்தது எல்லாமே டைரியில் தெளிவாக இருந்தன.

மறுபக்கத்தில் டாக்டர், ரோஸ் மேரியைத் தூக்கி ஜன்னலுக்கு வெளியே போட்டதுவரை டைரியில் இருந்தது.

அதற்குப் பிறகு டைரியில் எதுவுமே எழுதப்படவில்லை. இதுவரை என்ன நடந்திருக்கிறது என்பது பற்றிய தகவல்களை டைரியை படித்த விஷயங்களில் இருந்து யூகிக்க முடிந்தது.

வில்சன் மாத்யூஸ் பங்களாவில் இல்லை.

அவருக்கு ஏதோ ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று ஜோன்ஸ் நினைத்தான்.

இந்த நினைவுகளோடு இருந்தவனை, ஆண்ட்ரூஸ் சாப்பிட அழைத்தபோது, ஜோன்ஸ் பயந்துதான் போய்விட்டான்.

''நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். நீங்கள் சாப்பிட்டபின்தான் நான் தூங்கப் போக வேண்டும்'' என்றான்.

ஜோன்ஸ் சாப்பிடப் போகும்போது, ''என் அறையில் தங்கி இருக்கும் இன்னொரு ஆள் எங்கே?''

''முதலில் வந்தவர் யார், அவர் என்னவானார் என்பதை நீங்கள் கேட்டாலும் நான் சொல்லமாட்டேன். நீங்கள் கேட்கவும் கூடாது. இதை இப்போது தெரிந்துகொள்ளுங்கள்'' என்று சொன்ன கிழவன் அடுத்த அறைக்குள் போய்விட்டான்.

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்ட ஜோன்ஸ் தன் அறைக்குள் வந்து சேர்ந்தான்.

கட்டிலின் பின்னால் இருந்த அலமாரியைத் திறந்து பார்க்க நினைத்தபோது, அங்கே ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்ததை ஜோன்ஸ் கண்டான்; அவளது கையில் ஒரு புத்தகம் இருந்தது.

''எப்படி இந்த அறைக்குள் வந்தீர்கள்? உங்களை நான் பார்க்கவில்லையே?''

''நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன். நீங்கள்தான் என்னைப் பார்க்கவில்லை'' என்றாள் அவள்.

''நீங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லையே?''

''என் பெயர் ரோஸ்மேரி ஜேக்கப். பக்கத்தில்தான் குடியிருக்கிறேன்'' என்று சொன்னவள் மிகவும் சுதந்திரமாக கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

''கையில் என்ன?''

''இது ஒரு மாந்திரீகப் புத்தகத்தின் 5-ம் பாகம். நான் இதைப் படித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்.''

''எதற்காக இதைப் படிக்கிறீர்கள்?''

''இதைப் படித்து, அதிலுள்ள பல விஷயங்களைப் பற்றி தெரிந்துகொண்டு, அதன்படி நடந்தால், பல விஷயங்களைச் சாதிக்கலாம். ஆனால் எனக்கென்று ஒரு லட்சியம் இருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத்தான் இதைப் படிக்கிறேன். நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள்'' என்று அவனை அழைத்தாள்.

இருவரும் அறையை விட்டு வெளியே வந்து படிக்கட்டுகள் வழியாக இறங்கி முதல் மாடிக்கு வந்தார்கள். அங்கே இருந்த ஒரு அறைக்குள் போக, அது விசாலமான ஹாலாக இருந்தது. அறையில் ஒரு பெரிய கறுப்பு நிற திரைச்சீலை தொங்கிக்கொண்டு இருந்தது.

அதை அவள் ஒரு பக்கமாக இழுத்துத் தள்ளிவிட்டாள்.

அங்கே கண்ட காட்சியைப் பார்த்த ஜோன்ஸ் திடுக்கிட்டுப் பின்வாங்கினான்.

அத்தியாயம் 8

யார் அந்தக் காட்சியைக் கண்டாலும் நிச்சயம் பயந்துதான் தீரவேண்டும். ராஜாக்கள் அமரும் சிம்மாசனம்போல் இருந்த ஒரு பெரிய அலங்கார நாற்காலியில் ஒரு நபர் அமர்ந்திருந்தார். கறுத்த நிறத்தில் கோட்டு போட்டு அமர்ந்திருந்த அந்த நபர் தன் இரண்டு கைகளையும் நாற்காலியின் இருபக்கக் கைகளில் வைத்திருந்தார். கைகள் எலும்பாகவும், சதையே இல்லாதவையாகவும் காட்சியளிக்க, கண்களில் அசைவே இல்லை. அது ஒரு பிணத்தில் கோலம்! யாரோ வலுக்கட்டாயமாக அவரை நாற்காலியில் பிடித்து அமரவைத்தது போலிருந்தது அந்நிலை.

சில நிமிடங்கள் வரை ஜோன்ஸினால் பேச முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவன் மனதில் ஏற்பட்ட பயம். உடல் இன்னமும் நடுங்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது.

ரோஸ்மேரி அந்தத் திரையை மீண்டும் பழைய நிலைக்கே இழுத்துவிட்டாள்.

''வாருங்கள்'' என்று அவள் அழைத்தபோது ஜோன்ஸ் அவள் பின்னாலேயே போனான். இப்போது பார்த்த திரைச்சீலைக்கு நேர் எதிரே சிவப்பு நிறத்தில் இன்னொரு திரையும் இருந்தது. ரோஸ் மேரி அந்தத் திரையின் அருகில் போய் அதையும் விலக்கினாள்.

இங்கே ஒரு பிணம் நின்ற நிலையில் இருந்தது.

'டார்ச் வெளிச்சத்தில் அதன் முகத்தைப் பாருங்கள்!'' என்றாள் ரோஸ்.

ஜோன்ஸ் தன் கையில் இருந்த டார்ச்சுக்கு உயிர் கொடுத்தான்.

நின்று கொண்டிருந்த நபரின் வாயிலிருந்து இரத்தம் வழிந்து கொண்டு இருந்தது. அவன் கையில் இருந்த டார்ச்சை வாங்கி கீழே

தரைப்பகுதியை அவனுக்குக் காட்டினாள். ரத்தம் குளம்போல் தேங்கியிருந்தது. பயந்து வெலவெலத்துப் போன ஜோன்ஸ் அவளிடம்,

''இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?'' என்று கேட்டான்.

''பலி கொடுப்பதில்லையா? அதுபோல இவையும் ஒரு வகையில் பலிதான்!'' என்றாள் அவள்.

தொடர்ந்து,

''இங்கே நிற்க வேண்டாம் வாருங்கள்'' என்று கூறி அவனை அழைத்தாள்.

இருவரும் பழையபடி ஜோன்ஸின் அறைக்கே வந்து சேர்ந்தனர்.

''இப்போது நீங்கள் பார்த்தீர்களே! உங்கள் மனதிற்குள் என்ன தோன்றியது?'' அவள் கேட்டாள்.

''தோன்றுவதென்ன, மனதில் ஒரு முடிவே ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இங்கே நரபலி நடக்கிறது என்பதுதான் என் எண்ணம்.''

''நீங்கள் சொன்னது உண்மைதான்'' என்றாள் அவள்.

''அப்படியென்றால் இதற்கெல்லாம் காரணகர்த்தா யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' அவளே மீண்டும் கேட்டாள்.

''எனக்குத் தெரியவில்லை.''

''முதலில் பார்த்தீர்களே ஒருவரை, அதாவது சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தாரே ஒருவர். அவர்தான் இதற்கெல்லாம் காரணம்.''

''அவர்தான் பிணமாக இருக்கிறாரே!''

''அவர் அப்படித்தான் இருப்பார். ஆனால் எப்போது அவர் எழுந்து வருவார் என்று யாருக்குமே தெரியாது!''

''சரி. அந்த நபர் யார்?''

அவள் பதில் சொல்ல வாயெடுக்கும் முன் அறைக்குள் ஆண்ட்ரூஸ் வந்தான்.

அவனைப் பார்த்தவுடன் ரோஸ்மேரி அங்கிருந்து போய் விட்டாள்.

''எதற்காக நீங்கள் ரோஸ்மேரியிடம் பேசினீர்கள்?'' என்று அவன் கேட்டான்.

''அவள் இங்கே என்னைப் பார்க்க வந்தாள்.''

''அப்படியா? என்னுடன் வாருங்கள். நான் சில விஷயங்களைக் காட்டுகிறேன்'' என்றான் ஆண்ட்ரூஸ்.

அவன் முன்னே போக, ஜோன்ஸ் அவனது பின்னால் போனான்.

கீழே வந்தபின், அவர்கள் பங்களாவின் பின்புறமாகச் சென்றார்கள்.

ஆண்ட்ரூஸ் தனது கையில் இருந்த விளக்கின் திரியை பெரிது செய்தான்.

நிறைய கல்லறைகள். வேலைக்காரன் ரோஸ் மேரியின் கல்லறையை ஜோன்ஸுக்குக் காண்பித்தான்.

''இது கல்லறை தானே?''

''ஆமாம்!''

''அதில் எழுதியிருக்கும் பெயரை படித்துப் பாருங்கள்.''

ஜோன்ஸ் படித்தான்.

''ரோஸ் மேரி ஜேக்கப்''

அந்தப் பெயரைப் படித்தபோது அவனது உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

''இனிமேல் நான் ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் நண்பருக்கு ஏற்பட்ட கதி உங்களுக்கு ஏற்பட வேண்டாம் என்றுதான் இதைச் சொல்கிறேன்.''

''அப்படியென்றால் வில்சன் மாத்யூஸின் கதி என்னவாயிற்று?''

''ரோஸ் மேரி, மாத்யூஸின் இரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டாள்.''

''என்னால் இதை நம்ப முடியவில்லை'' என்றான் ஜோன்ஸ் கல்லறையைப் பார்த்தவாறு.

''சற்று பொறுங்கள், நான் காட்டுகிறேன்'' என்று சொன்னவாறு தன் கையில் இருந்த விளக்கை ஜோன்ஸின் கையில் கொடுத்தான் அவனும் அதை வாங்கிக்கொள்ள, ஆண்ட்ரூஸ் ரோஸ் மேரியின் கல்லறை மூடியை நகர்த்தினான்.

''உள்ளே பாருங்கள்!''

பார்த்தான். உள்ளே ஒரு சவப்பெட்டி இருந்தது.

''மூடியைத் திறந்து பாருங்கள்!''

''அதெல்லாம் என்னால் முடியாது!'' என்றான் ஜோன்ஸ்.

''இருங்கள். நானே காட்டுகிறேன்'' என்று ஆண்ட்ரூஸ் மூடியை அகற்றினான்.

பெட்டிக்குள் ரோஸ் மேரி படுத்துக்கிடந்தாள். தூங்குவது போல் அசைவற்றுக் கிடந்தாள்.

''என்ன இது?'' என்று ஜோன்ஸ் கேட்டான், மனதில் நடுக்கம் ஏற்பட.

''இப்போது, நான் சொன்னதற்கு அர்த்தம் என்னவென்று புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.''

ஜோன்ஸ் அசைவற்று நின்றான்.

ஆண்ட்ரூஸ் கல்லறையை பழையபடி ஒழுங்கு செய்துவிட்டு பிறகு சொன்னான்.

''நீங்களாகத்தான் இங்கே வந்து இருக்கிறீர்கள். உங்களை யாரும் இங்கே வரும்படி அழைக்கவில்லை'' என்று சொன்னவாறு அவன் முன்னே நடக்க, ஜோன்ஸ் பின் தொடர்ந்து இருவரும் அறைக்கு வந்தனர்.

''நீங்கள் இங்கே வந்தது பங்களாவை வாடகைக்கு எடுக்கவா, இல்லை விலைக்கு வாங்கவா?'' ஆண்ட்ரூஸ் கேட்டான்.

''நான் இங்கே வந்தது வில்சன் மாத்யூஸைத் தேடிக்கொண்டு.''

''அதைப்பற்றி நான் முன்பே சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் தைரியசாலியாக இருந்தால் இங்கேயே தங்கலாம். வீட்டு எஜமானுக்கு ஒரு நபர் தேவை''

''யார் இந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர்?''

''அவரே வருவார்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆண்ட்ரூஸ் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அப்போது கடிகாரத்தில் மணி அடித்த சப்தம் கேட்டது. மணி பன்னிரெண்டு. அறையில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான் ஜோன்ஸ்.

அப்போது வாயிற்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

பார்த்தவுடன் மனதில் திகிலை ஏற்படுத்தும் உருவத்தில் இருந்த அந்த நபர் நீண்ட கறுப்பு உடையை அணிந்து இருந்தார்.

பயத்துடன் எழுந்து நின்றான் ஜோன்ஸ்.

''உட்காருங்கள் மிஸ்டர் தாம் ஜோன்ஸ்!'' என்று அந்த நபர் சொன்னவுடன், வியந்து போனான் ஜோன்ஸ். இந்த நபருக்குத் தன் பெயர் எப்படித் தெரியும்?

அருகில் வந்த அவன் முகத்தை விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்தான் ஜோன்ஸ்.

பயந்துபோன அவன் ''தெய்வமே'' என்று குரல் கொடுத்தான்.

கறுப்புத் திரைக்குப் பின்னால் அமர்ந்திருந்த அதே நபர் இப்போது அவன் எதிரில் வந்து நிற்கிறான் என்றால் பயப்படாமல் இருக்க முடியுமா?

பயங்கரத் தோற்றத்துடன் இருக்கும் அவன் பேசினான்.

''நான்தான் இந்த பங்களாவின் சொந்தக்காரன். என் பெயர் டாக்டர் பெர்கூசன்'' என்றான். சொல்லிக்கொண்டே தனது வலக்கையை ஜோன்ஸ் முன்னால் நீட்ட, அவனும் தன்னையறியாமல் தனது வலது கையை நீட்டினான்.

இருவரும் குலுக்கிக் கொண்டனர்.

அவனுடைய கை மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் விரல்கள் எல்லாம் மிகவும் வலுவானதாகவும் இருந்தன.

''டாக்டர் பெர்கூசன்'' என்று ஜோன்ஸ் ஒரு தடவை அவன் பெயரை உச்சரித்தபோது,

''நீங்கள் என்ன, இந்த மாளிகையை கட்டிய டாக்டர் பெர்கூசனைப் பற்றித்தானே சொல்லப் போகிறீர்கள்?''

''ஆமாம்.''

''நீங்கள் நினைப்பது சரிதான். அதே பழைய பெர்கூசன் நான்தான். சில சமயங்களில் காலம்போகும். மனிதர்கள் அப்படியே இருப்பார்கள். அந்த வகையைச் சேர்ந்தவன் நான்.''

அவன் கைப்பிடியில் இருந்த தனது வலது கையை விலக்கிக்கொண்ட ஜோன்ஸ் இப்போது சற்று நிம்மதியடைந்தான்.

''என் பின்னால் வாருங்கள்!'' என்றவாறு டாக்டர் முன்னால் நடந்தான்.

பங்களாவின் மூன்றாவது மாடிக்கு இருவரும் போனார்கள்.

அங்கே உள்ள ஒரு அறையைத் திறக்க அது மிகவும் விஸ்தாரமாக இருந்தது. பார்த்தால் ஒரு ஆபீஸ் அறைபோல் அது காட்சியளித்தது.

அங்கே இருந்த பெரிய மேஜையின் பின் இருந்த நாற்காலியில் பெர்கூசன் அமர, எதிரே இருந்த நாற்காலியில் ஜோன்ஸை உட்காரச் சொல்ல, அவனும் அமர்ந்தான்.

அறைக்குள் இருந்த சுவர்களில் பல காட்டு மிருகங்களின் தலைகள் மாட்டப்பட்டு இருந்தன. முதலில் பார்த்தால், அவற்றிற்கு ஜீவன் இருந்ததுபோலவே தோன்றும்.

டாக்டரின் தலைக்கு மேல் ஒரு பெரிய புகைப்படம். டாக்டரைப் போலவே இருந்தது அப்படம்.

''நீங்கள் யார்? எங்கே இருக்கிறீர்கள்? உங்களைப்பற்றி சகல விபரங்களும் எனக்குத் தேவை'' என்று டாக்டர் கேட்க,

தாம் ஜோன்ஸ் தன்னைப் பற்றிய விபரங்களைச் சொன்னதோடு நில்லாமல், தான் இங்கே வந்த காரணத்தைப் பற்றியும் சொன்னான்.

''வில்சன் மாத்யூஸ் மிகவும் அவசரக்காரன். எதையும் உடனே முடிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன். இல்லையென்றால் நீங்கள் அவனை இப்போது பார்த்திருக்கலாம்.''

ஜோன்ஸ் உறைந்து போயிருந்தான். மாத்யூஸ் என்னவாகியிருப்பான் என்று அவனுக்குப் புரிந்தது.

''எனக்கு ஒரு ஆள் தேவை! அதனால்தான் நான் விளம்பரம் கொடுத்தேன். இப்போது எனக்குத் தேவை இல்லை'' என்று சொன்ன டாக்டர், தனக்கு முன்னால் திறந்து வைக்கப்பட்டு இருந்த புத்தகத்தை மூடினார்.

கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக ஜோன்ஸ் கேட்டான்.

''வில்சன் மாத்யூஸிற்கு என்னவாயிற்று?''

''ஒரு புதிய இடத்திற்கு வந்து, தேவையில்லாத விஷயங்களில் மூக்கை நுழைத்தால், என்னவாகுமோ அதுதான் அவருக்கும் நடந்தது''

''அப்படியென்றால்?''

''அதைப்பற்றி நீங்கள் அறியவேண்டாம். தெரிந்தும் ஒன்றும் ஆகப்போவதில்லை'' என்று சொல்லியவாறே டாக்டர் எழுந்து நடக்க, ஜோன்ஸ் பின்பற்றினான்.

இருவரும் ஜோன்ஸின் அறைக்குப் போக, ஜோன்ஸ் மட்டும் உள்ளே வந்து கதவை மூடினான். மூடியவன் திரும்பிய போது அவனது முன்னால் நான்கு பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். ஒரே கலரில் நைட் கவுன் அணிந்திருந்தனர்.

நான்கு பேரும் தாம் ஜோன்ஸை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தனர். ஓநாய், ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்ப்பது போல் இருந்தது.

அவர்கள் மெதுவாக ஜோன்ஸ் அருகில் வந்தனர்.

ஜோன்ஸ் பின்பக்கமாகவே நகர்ந்தான். மெதுவாகத் தன் கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்தான். பாதிரியார் கொடுத்த துளசி மாலை கழுத்தில் இல்லை..

குளிக்கும் போது கழற்றி வைத்தது அவனுக்கு இப்போது ஞாபகம் வந்தது.

அத்தியாயம் 9

நால்வரில் மூத்தவளாக இருந்தவள் முதலில் முன்னேறி ஜோன்ஸை தனது இடது கையினால் தள்ளினாள் - படுக்கையில் விழுந்த ஜோன்ஸைக் கண்ட மற்ற மூவரும் சிரித்தனர். பிறகு கட்டில் அருகே வந்த அவர்கள் அவன் அணிந்திருந்த உடைகளை சின்னா பின்னமாகக் கிழித்து எறிந்தனர்.

மூத்தவள் ஜோன்ஸின் நெஞ்சில் தன் கையை வைத்து மெதுவாகத் தடவினாள். அது தன் உடம்பில் பாம்பு ஊர்வது போலிருந்தது. அவளது ஆவேசம் மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தன் கணவனைப் படுக்கையில் சந்திக்கும் ஒருத்தி எப்படி நடந்து கொள்வாளோ, அதைப்போல இவள் நடந்து கொண்டாள்.

‘‘சீக்கிரமா வா. நாங்களும் அனுபவிக்க வேண்டும்’’ என்று மற்ற மூவரும் சப்தம் கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தனர்.

பெரியவள் தன் இச்சையைத் தீர்த்துக்கொண்டு எழுந்து வந்தபோது, மற்ற மூவரில் ஒருத்தி வெள்ளிப்பாத்திரத்தில் எதையோ குடிக்க ஜோன்ஸிடம் கொடுத்தாள்.

‘‘இதைக் குடி. நல்ல வீரியம் உண்டாகும்’’ என்று அவள் வெள்ளிப் பாத்திரத்தை வாயில் வைத்தாள்

அதை ஜோன்ஸ் குடித்தான். குடித்தவுடன், அதைக் கொடுத்தவள், அவனுடன் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். இதைப்போல தொடர்ச்சியாக மூவரும், ஜோன்ஸின் உடலை அனுபவித்தபின்னர், முதலாமவள் திரும்பவும் ஜோன்ஸை நெருங்கினாள். இப்போது அவளது முகத்தில் பயங்கர மாறுதல். கடைவாயில் கோரைப் பற்கள் தோன்றி இருந்தன.

அந்தப் பற்கள் ஜோன்ஸின் கழுத்தில் பதிந்தன. அவன் தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து ஓட முயற்சித்தபோது மற்ற மூவரும், அவனை நகரவிடாமல் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

ஒவ்வொருவராக அவன் உடம்பில் இருந்த இரத்தத்தை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உறிஞ்சிக் குடித்தனர்.

அதனால் தாம் ஜோன்ஸ் மரணமடைந்து விட்டான். தங்கள் வேலை முடிந்தபிறகு, அந்த நால்வரும் அங்கிருந்து கிளம்ப எத்தனித்தபோது டாக்டர் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

‘‘உங்கள் வேலை எல்லாம் முடிந்ததா? இங்கிருந்து புறப்படுங்கள். இதைப்போன்ற ஒரு சம்பவம் நடந்ததாக யாருக்குமே தெரியக்கூடாது. ஜாக்கிரதை’’ என்றான் டாக்டர் அவர்களிடம்.

இதைக்கேட்ட அவர்களில் மூத்தவள் தாம் ஜோன்ஸைத் தூக்கி தன் தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினாள். தொடர்ந்து அவர்கள் மூவரும் அவளது பின்னால் சென்றனர்.

பங்களாவில் இருந்த கல்லறை அருகே சென்றனர். மற்ற மூவரும் ஒரு கல்லறையின் கல்லை நகர்த்த, தாம் ஜோன்ஸின் பிணம் அதற்குள் போடப்பட்டது. கல்லறை மூடப்பட்ட பிறகு அவர்கள் அங்கிருந்து போய்விட்டனர்.

மறுநாள் சாயங்காலம் டாக்டர் பெர்கூசன், கையில் ஒரு பெட்டியுடன், பங்களா வாயிலுக்கு வந்தான். ஆண்ட்ரூஸ் ஒரு காரைக் கொண்டு வந்தான்.

காரில் அமர்ந்தபின், டாக்டர் பெர்கூசன் சொன்னான்.

‘‘இப்போது வெளியே போகும் நான் திரும்பிவர பல தினங்கள் ஆகும்’’ என்று சொன்னவன் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான். கார் புறப்பட்டது. கார் பாலத்தின் அருகே சென்றவுடன் நின்றது.

காரின் பின் சீட்டில், காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த டிரைவர் இறந்து கிடந்தான்.

கதவைத் திறந்து, அவனை அலாக்காகத்தூக்கி பாலத்தின் கீழே எறிந்தான் டாக்டர்.

பிணம் புதர்களுக்கிடையே நிச்சயம் விழுந்திருக்கும் என்கிற நம்பிக்கை.

தொடர்ந்து கார் புறப்பட்டது.

பயங்கர வேகத்தோடு ஓடிய கார் எட்டுமணிக்குள் நகரத்திற்குள் வந்துவிட்டது.

கார் நேராக தாம் ஜோன்ஸ் குடியிருந்த வீட்டின் அருகே வந்து நின்றது. தன் கையில் இருந்த சாவியின் மூலமாக கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த டாக்டர் வியந்து போனான். வீட்டை அவ்வளவு அழகாக வைத்திருந்தான்.

''நல்ல வீடு!'' என்றவாறே வெளியில் இருந்த விளக்கைப் போட்டான்.

ஜன்னல் வழியாக பின்பக்கம் பார்த்தபோது ஏராளமான பூச்செடிகள். அவைகளில் பலவிதமான மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின.

''எல்லாமே நன்றாக இருக்கிறது!'' என்றான் டாக்டர்.

ஹால் விளக்கைப் போட்டவுடன் வெளியில் யாரோ வருவதுபோல் இருந்தது.

காலிங் பெல்லை அந்த நபர் அடிக்கும் முன் கதவைத் திறந்தான் டாக்டர்.

''உள்ளே வாருங்கள்!''

சந்தேகத்தோடு டாக்டரைப் பார்த்த அந்த புதிய நபர் உள்ளே வந்தான்.

''தாம் ஜோன்ஸுடன் வேலை செய்யும் நண்பர் நீங்கள். பெயர் சாக்கோ இல்லையா? கெமிஸ்டிரி புரொபஸர் இல்லையா?''

மிகவும் வியப்புடன் பார்த்த சாக்கோ,

''ஆமாம்!'' என்றான்.

''நீங்கள் யாரென்று தெரியவில்லையே?''

''என் பெயர் டாக்டர் பெர்கூசன். முழுப்பெயர் டாக்டர் வின்சென்ட் பெர்கூசன்.''

பாரம்பரியப் பெயர் இது!

சாக்கோவிற்கு டாக்டரைப் பார்த்தவுடன் இவன் பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தவன் என்கிற எண்ணந்தான் வந்தது.

''தாம் ஜோன்ஸுக்கு நீங்கள் என்ன வேண்டும்?'' சாக்கோ கேட்டான்.

''தாம் ஜோன்ஸின் மாமா டேவிட்சன் ஆக்ஸ்ஃபோர்ட்டில் இருந்தார். அவர் எனக்கு மிகவும் பழக்கம். இப்போது அவர் உயிரோடு இல்லை.''

இந்தக் கதை சாக்கோவிற்குத் தெரியாது. அதனால் டாக்டர் சொன்ன கதையை அப்படியே நம்பிவிட்டார் சாக்கோ.

''சரி. ஜோன்ஸ் இப்போது எங்கே? ஒரு தடவை சாவி இங்கேதான் இருக்கும் என்று சொல்லியிருந்ததால் சரியாக எடுத்தேன். அதனால் கதவைத் திறக்கவும் முடிந்தது.''

''நாங்கள் எல்லாம் தாம் ஜோன்ஸை ஒரு வேலைக்காக அனுப்பியிருந்தோம். வீட்டில் விளக்கு எரிந்ததால், அவர்தான் வந்துவிட்டார் என்று நான் இங்கே வந்தேன்.''

''அப்படியென்றால் தாம் ஜோன்ஸ் இங்கே இல்லையா?'' டாக்டர் தெரியாதது போல் கேட்டார்.

''அது ஒரு பெரிய கதை. வில்சன் மாத்யூஸ் என்னும் ஆசிரியரைத் தேடித்தான் இவரும் போனார். இருவரும் வரவில்லை.''

''அவன் இங்கு இல்லையென்றால் மிகவும் கடினமாயிற்றே. சரி. அது ஒரு பிரச்னையே அல்ல. அவன் எனக்கு ஒரு கடிதம் போட்டு இருந்தான். சரித்திரத்திற்கு 'பகுதி நேரப்' பேராசிரியர் ஒருவர் தேவை. அதற்காகத்தான் நான் இங்கு வந்தேன். சம்பளம் தேவையில்லை. நான் படித்ததை மறக்காமல் இருக்கவேண்டும். அதனால் மற்றவர்கள் பயனடைய வேண்டும்.''

''நீங்கள் செய்யப் போவது மிகவும் நல்ல காரியம்'' என்றான் சாக்கோ.

தொடர்ந்து அவனே சொன்னான்.

''இரவு சாப்பாட்டிற்கு வேண்டுமானால் நீங்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வாருங்களேன்.''

''நான் இரவு சாப்பிடுவதில்லை. ஒரு டம்ளர் பால் அல்லது சூப் - இதுதான் என் உணவு.''

''என் வீடடில் இரண்டும் உண்டு. வாருங்கள்'' என்றான் சாக்கோ.

விளக்கை அணைத்துவிட்டு டாக்டர், சாக்கோவின் பின்னால் போனான். டாக்டரைப் பார்த்த சாக்கோவின் மனைவி ''என்ன, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒரு நபரை அழைத்துகொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?'' என்று தன் மனதிற்குள்ளாகவே கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டாள் அவள். கணவனிடம் கேட்கவில்லை.

இரவு ஆகாரம் சப்பாத்தி, பருப்பு. இதைச் சாப்பிடுவாரோ இல்லை சாப்பாடே வேண்டும் என்று சொல்லப் போகிறாரோ என்று மனைவி தனக்குள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தாள்.

சாக்கோ தன் மனைவிக்கு டாக்டரை நல்லவிதமாக அறிமுகம் செய்து வைத்தார். டாக்டரின் தோற்றம், உடை இவை எல்லாம் அவளிடம் ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தியது. சாக்கோவின் மனைவிக்கு மிகவும் பருத்த உடம்பு. ஆனால் சாக்கோ மிகவும் ஒல்லியான உருவம் படைத்தவர். வசதி, வேலை இவை இரண்டையும் கருதித்தான் அவர்களுக்குத் திருமணம் நடந்தது. திருமணமாகி பத்து வருடங்கள் ஆகியும் அவர்களுக்குக் குழந்தை இல்லை.

அவளிடம், அவளது தோழிகள் சொன்னார்கள். ''உன் கணவனால்தான் உனக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகவில்லை.''

அவளும் அதை உண்மை என்றே நம்பினாள். சாரா, பெர்கூசனின் கட்டான உடலைப் பார்த்தாள். அதை டாக்டரும் கவனித்தார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டனர்.

''சாப்பாடு தயார் செய்யட்டுமா?'' சாரா இப்படிக் கேட்டவுடன் சாக்கோவிற்கு வியப்பு. யாருக்கும் ஒருவேளை உணவு தராத தன் மனைவியா இப்படிக் கேட்கிறாள்?

''இல்லை வேண்டாம். இரவில் பால் மட்டுந்தான் சாப்பிடுவேன்!'' என்கிறான் டாக்டர்.

''வீட்டில் சூப்பும் இருக்கும்'' என்றார் சாக்கோ.

''நீங்கள் இருவர் மட்டுந்தான் இந்த வீட்டில் இருக்கிறீர்களா?'' டாக்டர் கேட்க,

''ஆமாம்!'' என்கிறார் சாக்கோ.

''குழந்தைகள் இல்லையா?''

''இல்லை!''

''உங்கள் மனைவி எங்காவது வேலை செய்கிறார்களா?''

''இல்லை. வேண்டாம் என்று முடிவு.''

''என்ன படிப்பு?''

''சரித்திரத்தில் டிகிரி.''

''டாக்டரும் சரித்திரப் பேராசிரியர் தான்!''

உள்ளே சாரா உணவை எடுத்து மேஜையின்மீது வைத்தாள்.

இருவரும் டைனிங் ஹாலுக்கு வந்தார்கள். கப்பில் 'சூப்' ரெடியாக இருந்தது.

''டிரிங்ஸ் ஏதாவது தேவையா?'' சாக்கோ கேட்க, கொண்டுவர சாராவும் ரெடியாக இருந்தாள்.

''இருந்தால் சாப்பிடுகிறேன்'' என்று டாக்டர் சொல்ல,

சாரா உள்ளே போய் விஸ்கி பாட்டில் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தாள்.

இருவரும் குடிக்க ஆரம்பித்தபோது, தன் கணவனுக்கு அதிகமாக ஊற்றிக் கொடுத்ததை டாக்டர் கவனித்தான்.

டாக்டரின் வாயருகில் விஸ்கி டம்ளர் போகும்முன் அதில் இருந்த விஸ்கி கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைவதை சாரா கவனித்தாள். குடிக்காமல் எப்படிக் குறையும்?

தன் கண்களை கசக்கி விட்டுக் கொண்டும் பார்த்தாள்.

உண்மைதான்!

அத்தியாயம் 10

கண்களை நன்றாகத் துடைத்து விட்டபடி ஜோசப் பெர்கூசன் கையிலிருந்த கண்ணாடி தம்ளரை மீண்டும் பார்த்தாள் சாரம்மா. வாயருகில் கொண்டு போகும்போது டம்ளர் எப்படிக் காலியாகிறது? அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஒரே ஆச்சர்யமாக இருந்தது. மறுபடியும் அதைப்பார்க்க நினைத்து மீண்டும் டம்ளரில் பாதியை பிராந்தியால் நிரப்பி, மீதியை தண்ணீரால் நிறைத்தாள்.

இதைக் கவனித்த டாக்டர் அவளைப்பார்த்துச் சிரித்தான்.

என்ன சொல்வது என்று யோசித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

சாப்பிடாமலேயே டம்ளரில் இருந்த பிராந்தி எப்படிக் காணாமற் போயிற்று என்று அவரிடம் கேட்க முடியுமா?

இதை வெளியே சொன்னால் யாராவது நம்புவார்களா? சொன்னால் நானும் பிராந்தி சாப்பிட்டு இருக்கிறேன் என்றுதான் சொல்வார்கள்.

சாரம்மாவின் கணவர் ஒரு தமாஷ் பேர்வழி.

''கொஞ்சம்தானே சாப்பிட்டீர்கள். பிறகு ஏன் இரண்டாவது தடவை நிரப்பிய தம்ளரை அப்படியே வைத்து விட்டீர்கள்?'' சாரம்மா டாக்டரிடம் கேட்க,

''நான் சாப்பிடுகிறேன்'' என்றான் அவன். தனக்கும் ஒரு டம்ளரில் சிறிதளவு ஊற்றிக்கொண்டு, அதை சாரம்மாவும் குடித்தாள். பிராந்தி உள்ளே போனவுடனே, அவளுக்கு லேசாக தலைசுற்ற ஆரம்பித்தது. தன்னை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொள்ள அவளால் முடியவில்லை.

கொஞ்சம் தானே குடித்தோம்? இதென்ன நிறைய குடித்தது போல் தெரிகிறது?

''என்ன திருமதி சாக்கோ, உடலெல்லாம் வியர்க்கிறது?'' டாக்டர் கேட்டான்.

''தலை சுற்றுவதுபோலத் தெரிகிறது.''

இதைக்கேட்டு டாக்டர் சிரித்தான்.

தனது சக்தியால், தன் டம்ளரில் இருந்த பிராந்தியை சாரம்மாவின் டம்ளருக்கு மாற்றியது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

''என்றோ ஒருநாள்தான் என் மனைவி சாப்பிடுவாள்'' என்றார் சாக்கோ.

கடிகாரத்தில் அப்போது மணி பத்து.

''நேரம் அதிகமாகிவிட்டது போல் தெரிகிறதே?'' என்றான் டாக்டர்.

''எப்படியும் நாங்கள் தூங்க மணி பன்னிரெண்டு ஆகிவிடும். என் கணவர் அதுவரை படித்துக்கொண்டு இருப்பார்.''

''நீங்கள் படியுங்கள். நான் வேண்டுமானால் தூங்கப் போகிறேன்'' என்றவாறே டாக்டர் எழ, சாரம்மாவும் எழுந்து மேஜையின்மீது இருந்த சாமான்களை எடுத்து ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கினாள்.

சாக்கோவும் எழுந்து கைகளைக் கழுவி துடைத்துக்கொண்டு படிக்கும் அறைக்குப் போனார்

டாக்டர் தூங்குவதற்கு ஒரு அறையை சாரம்மா ஒழுங்கு படுத்திக் கொடுத்தாள்.

டாக்டருக்கு அறையையும் காட்டினாள்.

''சாக்கோ எப்போது தூங்குவார்?'' டாக்டர் சாரம்மாவிடம் கேட்க,

''மணி பன்னிரெண்டு அடிக்கும் சப்தம் கேட்கும்போதுதான் அவருக்கு தூக்கமே வரும்.''

''அப்படியா?'' என்று கேட்டவாறு டாக்டர் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். அதில் இருந்த நிமிடமுள் உடனே வேகமாகச் சுற்ற ஆரம்பித்தது.

டாக்டர் படுக்கையில் படுத்தான்.

சாக்கோ தன் அறையில் படித்துக்கொண்டு இருந்தார். பிராந்தி குடித்ததால், தலை லேசாகச் சுற்ற, படிப்பு மெதுவாகத்தான் நடந்தது. அப்போது கடிகாரத்தில் மணி பன்னிரெண்டு அடிக்கும் சப்தம் கேட்டது.

சாக்கோ மணியை எண்ணினார். சரியாகப் பன்னிரெண்டு.

அதற்குள்ளவா மணி பன்னிரெண்டு?

சந்தேகத்துடன் மணியைப் பார்க்க சரியாகவே இருந்தது அது!

மணியைப் பார்த்தவுடன், அவருக்கு தூக்கம் வர ஆரம்பித்தது. பிராந்தி வேறு சாப்பிட்டு இருந்ததால் மயக்கம் ஒருபக்கம்.

தனது படுக்கை அறைக் கட்டிலில் வந்து படுத்தவுடன் சாக்கோ தூங்கிப்போனார்.

அருகில் வந்து சாரம்மா, தன் கணவனை தொட்டு அசைத்தாள்.

நன்றாகத் தூங்கி விட்டபடியால் அவர் அசைந்து கொடுக்கவே இல்லை. கதவை நன்றாக மூடிவிட்டு, சாரம்மா, டாக்டர் இருந்த அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

டாக்டரும் தூங்கவில்லை. அவளைப் பார்த்தவுடன்,

''திருமதி சாக்கோவா?''

''இல்லை சாரம்மா!'' என்றாள் அவள்.

தன் கைகளால் அவளை அருகே இழுத்து, அவள் போட்டிருந்த நைட்டியைக் கழற்றினான். மங்கலான சிறிய விளக்கின் வெளிச்சத்தில் அவளைப் பார்த்தான். பிறகு தன் கைகளால் அவளது உடலைத் தடவிவிட்டான்.

பலகாலமாகவே தன் கணவனிடம் திருப்தி காணாத சாரம்மா, இப்போது டாக்டரின் உறவில் மிகவும் திருப்தி அடைந்தாள். அவளது இரத்தம் சூடேறி தணிந்தது. ஆனால் டாக்டர் எப்போதும்போல் அலட்டிக்கொள்ளாமல் மிகவும் சாதாரணமாகத்தான் இருந்தான். சாரம்மா உடலில் வெறி உச்ச கட்டத்திற்குப் போயிற்று.

அப்போது கடிகாரத்தில் மணி அடித்தது. இப்போதுதான் மணி பன்னிரெண்டாகியது.

''முதலிலேயே பன்னிரெண்டு மணி அடித்ததே. இப்போ தென்ன மீண்டும் அடிக்கிறது?'' சாரம்மா வியப்புடன் கேட்டாள்.

''இப்போதுதான் சரியாக மணி பன்னிரெண்டு.''

''அப்படியா? ஏன்?'' அவள் கேட்டாள்.

''அதெல்லாம் யாருக்குத் தெரியும்?'' என்று சொன்ன டாக்டர் சாரம்மாவின் கழுத்தை மெதுவாகத் தடவிவிட, அவள் படுக்கையில் மயக்கத்தோடு விழுந்தாள்.

அந்த நேரத்தில் டாக்டரின் கடைவாயில் இரண்டு கோரைப்பற்கள் தோன்றின. ஓநாயின் பற்களைப்போல் இருந்தன. அந்தப் பற்கள் அவள் கழுத்தில் பதிய, இரத்தம் பரவலாக வந்தது. அதை அப்படியே டாக்டர் குடித்தான்.

சில நிமிடங்களில் தன் தலையை விலக்கிக் கொண்டு, தன் உதடுகளை ஒரு மாதிரியாக சரியாக்கிக்கொண்ட டாக்டர், தனது இடதுகையால், அவளது கழுததை லேசாகத் தடவிக் கொடுக்க, காயங்கள் மறைந்து விட்டன.

பிறகு மெதுவாக அவளது நைட்டியை, அவளுக்கு அணிவித்து, அவளைத் தன் தோளில் சுமந்துகொண்டு சாக்கோவின் அறைக்குப் போனான். அங்கே சாரம்மாவை, சாக்கோவின் அருகே படுக்க வைத்துவிட்டு, தன் அறைக்குத் திரும்பிய டாக்டர் தன் கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

மறுநாள் காலையில் சற்று நேரம் கழித்துத்தான் சாரம்மா எழுந்தாள். உடம்பில் அசதி நிறைய இருந்தது. வேலைக்காரி சீக்கிரமாகவே வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்து இருந்தாள்.

ஒரு டம்ளர் பாலை அவள் பருகிவிட்ட சாரம்மா, காப்பிய்யை எடுத்துக்கொண்டு டாக்டரின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

''காப்பி...''

''ஏன் எழ நேரமாகிவிட்டதா?''

''ஒன்றுமில்லை. அசதி'' என்று அவள் சொல்ல, டாக்டர் தனக்குள் சிரித்தான்.

சாரம்மாவிற்கு இப்போது வெட்கம் திடீரென வந்தது.

''மாலை வந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்'' என்கிறான் டாக்டர்.

அதன் அர்த்தம் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

சாக்கோவுடன், டாக்டரும் கல்லூரிக்குப் போனான். அவருக்கு தன்னுடன் வந்த பெர்கூசனுக்கு ஒரு நல்ல வேலை வாங்கித் தர ஆசை. வழியில் பார்த்தவர்களிடம் டாக்டரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

கல்லூரியில் டாக்டர் பெர்கூசனுக்கு ஒரு ''விசிட்டிங் புரொபசர்'' உத்தியோகத்திற்கு ஏற்பாடு ஆயிற்று.

அத்தியாயம் 11

கல்லூரி போர்டிகோவில் சாக்கோவும், டாக்டரும் நின்று பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

பேசிக்கொண்டு இருந்தபோது டாக்டரின் கவனம் எங்கோ இருந்தது. தன் பங்களாவைப் பற்றிய சிந்தனையாகத்தான் இருந்தது அது! மேலும் அந்த பங்களாவையே சுற்றிச் சுற்றி வரும் ரோஸ் மேரி ஜேக்கப்பின் நினைவும் டாக்டருக்கு வந்தது. அவளுக்கு இனி மரணம் என்பதே கிடையாது. மேலும் மாந்திரீக புத்தகங்களை அவள் தொடர்ச்சியாகப் படித்துக்கொண்டிருப்பது ஒரு விதத்தில் டாக்டருக்குத் தலைவலி தரும் விஷயமாக இருந்தது.

டாக்டர் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவளை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று எடுத்த முயற்சிகள் யாவும் தோற்றுப் போயின. மேலும் அந்தப் பெண் ரோஸ் மேரியிடம் ஒரு அற்புதகரமான சக்தி இருக்கிறது. இரவில் மட்டும் அல்லாமல் அவளால் பகலில்கூட சமாதியில் இருந்து எழுந்துவர முடியும். அந்த சக்தி மிகவும் அற்புதமானது. பகல் நேரத்தில் அவள் வரும்போது டாக்டர் எதிர்பட்டால் அவள் அவனை ஒரு வழி செய்துவிடுவாள். இந்த ஞாபகத்தில் சிக்கி இருந்தவரை சாக்கோவின் குரல்தான் நடப்புலகிற்குக் கொண்டு வந்தது.

''என்ன யோசனை டாக்டர்?'' சாக்கோ கேட்டார்.

''ஒன்றுமில்லை. தாம் ஜோன்ஸ் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. அதனால் எனக்கு இப்போது இருப்பதற்கு இடமில்லையே. அதைப்பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டு இருந்தேன்.''

''அதைப்பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள் டாக்டர்? தாம் ஜோன்ஸின் வீட்டிலேயே நீங்களே தங்கலாம்''

''அந்த எண்ணந்தான் என் மனதிலும்'' - இது டாக்டரின் பதில்.

''நீங்கள் தாம் ஜோன்ஸுக்குத் தெரிந்தவர்தானே? அதனால் பிரச்னையே இல்லை. மேலும் நீங்கள் எங்கள் வீட்டருகில் இருந்துவிட்டால் நாம் நெருங்கிப் பழக செளகர்யமாக இருக்கும்'' என்றார் சாக்கோ.

இந்த முடிவு சாரம்மாவுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. நேற்று இரவு படுக்கை அறை நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு டாக்டர் தன் அருகிலேயே இருக்கவேண்டுமென அவள் நினைத்தாள்.

ஏதோ ஒரு வசீகர சக்தி சாரம்மாவின் மனதில் உருவாகி, அது டாக்டரையே நினைக்க வைத்தது.

மாலை நேரம், இரவு பரவிக்கொண்டு வந்த நேரம். டிசம்பர் மாதமாதலால் லேசாகப் பனி மூட்டம்.

கல்லூரி சிறிய குன்றின் மீது நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது.

அது இருந்த இடம் ஒரு சிறிய கிராமம். நகரத்தை விட்டு சற்று தள்ளித்தான் இருந்தது. கல்லூரி ஸ்தாபித்து பல வருடங்கள் ஆயின.

கல்லூரியின் வாயிலில் இருந்த இரண்டு பெரிய மரங்களை நகரில் இருந்துகூடப் பார்க்கலாம். கல்லூரி ஐரோப்பிய மாதிரியில் கட்டப்பட்டு இருந்தது. இப்போது புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டிடங்கள், இன்றைய நாகரீகத்திற்கு ஒத்துபோனவை.

அங்கே இருந்த ஆசிரியர்கள் நீண்ட நாட்களாக இந்தக் கல்லூரியில் பணிபுரிபவர்கள். அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள். நல்ல படிப்பு படித்தவர்கள். சாக்கோ எல்லோருக்கும் வேண்டியவர். நட்புடன் பழகுபவர்.

''இங்கே நீங்கள் எவ்வளவு நாட்கள் தங்குவதாக உத்தேசம்?'' சாக்கோ டாக்டரிடம் கேட்டார்.

''என்னால் எதையும் நிச்சயமாக, உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. இங்கே என் மனதில் திருப்தி ஏற்படவில்லை என்றால் நான் போய்விடுவேன். ஒரே ஒரு தடவைதான் நான் வகுப்பு நடத்தினேன். இங்கே உள்ள மாணவர்களுக்கு என்னை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால் இதையெல்லாம் நான் பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை'' என்றான் டாக்டர்.

இவர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டே இருந்ததால் நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

மணி எட்டாகியது.

சாரம்மா அவர்களை உணவு சாப்பிட அழைத்தாள்.

''வாருங்கள் டாக்டர்'' என்று சொல்லியவாறு சாக்கோ எழுந்தார்.

''எனக்குப் பசிக்கவில்லை. பகலில் ஓட்டலில் நிறைய சாப்பிட்டேன். ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் மட்டும் போதும்.''

''சரி'' என்று தலையசைத்த சாக்கோ சாப்பிடப் போனார்.

கையில் டம்ளருடன் சாரம்மா டாக்டர் இருப்பிடம் வந்தாள்.

''நேற்று இரவு எப்போது போனீர்கள்?'' அவள் டாக்டரிடம் கேட்டாள்.

''அதைப்பற்றி இன்றிரவு சொல்கிறேன்'' - இது டாக்டரின் பதில்.

சாரம்மா சிரித்தாள்.

''சற்று மது அருந்தலாமே'' என்று சாக்கோ சொன்னவாறு பாட்டில், டம்ளர்களுடன் வர,

''இன்று எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்'' என்றார் டாக்டர்.

''இல்லை, நீங்கள் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்'' என்றாள் சாரம்மா.

அதற்குப் பதிலே சொல்லாமல்,

''இன்று இரவு நான் தாம் ஜோன்ஸின் வீட்டிற்குப் போகட்டுமா?'' இது டாக்டரின் கேள்வி.

“அப்படியென்றால் என் வீட்டை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அர்த்தம்.”

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. உங்களது தனிமைக்கு நான் இடையூறாக இருக்க விரும்பவில்லை.”

“அப்படியெல்லாம் நினைக்காதீர்கள். உங்களைப் போன்றவர்கள் எங்களுடன் தங்குவது எங்களுக்குத்தான் பெருமை” என்றாள் சாரம்மா.

அவர்களின் நிர்பந்தத்தின் பேரில் டாக்டர் பெர்கூசன், சாக்கோவின் வீட்டில் தங்கினான். கடிகாரத்தில் மணி அடித்தது. படுக்கையில் இருந்து சாரம்மா திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். அவள் காதின் அருகில் யாரோ குனிந்து “சாரம்மா, சாரம்மா!” என்று அழைப்பதுபோல் தெரிந்தது. மீண்டும் அதேபோன்ற சப்தம் கேட்க, திரும்பி கணவனைப் பார்த்தாள். சாக்கோ பலமாகக் குறட்டை விட்டபடி தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறான். முன்பெல்லாம் குறட்டை விடாமல் இருந்த சாக்கோ, இப்போதுதான் இப்படி குறட்டைவிட ஆரம்பித்து இருக்கிறார். சில நாட்களில் அவளால் தூங்கவே முடிவதில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்தச் சப்தம் அவளுக்குப் பழகிப் போயிற்று. இப்படிக் குறட்டைவிடும் சாக்கோ, தொடர்ந்து ஐந்து மணி நேரம் நிம்மதியாகத் தூங்குவார். சாரம்மா மெதுவாகத் தன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து, இருட்டில் கதவருகில் வந்தாள். கதவின் தாழ்ப்பாளை திறக்க அவள் கை வைத்தபோது, அது திறந்திருப்பதைக் கண்டாள்.

வியந்தாள்!

பிறகு மெதுவாக வெளியே வந்தாள்.

டாக்டர் இன்னமும் தூங்கவில்லை.

அறையில் நீல விளக்கின் லேசான வெளிச்சம்.

“சாரம்மா, நீ போட்டிருக்கும் டிரஸ் நன்றாக இல்லை. உடம்புக்குப் பொருத்தமாகவும் இல்லை” என்றான் டாக்டர்.

“ஏன்?”

“இதைப்போன்ற ஆடைகளை அணிந்து அழகான உடம்பை மூடிவைக்கக் கூடாது” என்று கூறியவாறே பெர்கூசன், நைட்டியின் கொக்கிகளை அவிழ்க்க ஆரம்பித்தான்.

பிறகு அவள் அணிந்திருந்த ஆடை ஒருபக்கமாக வீசி எறியப்பட்டது.

சாரம்மா டாக்டர் எதிரில் நிர்வாணமாக நிற்க, அவன் கைகள், பாம்புகளைப் போல் அவள் மீது தடவ ஆரம்பித்தன. அவனது மாந்திரீக சக்தியினால், தொடர்ந்த லீலைகள் அவளை மயக்கி படுக்கையில் கிடத்தின. உடனே டாக்டர் வழக்கம்போல் தனது கோரைப்பற்களை, அவளது இடது கழுத்தில் வைத்து இரத்தத்தைக் குடித்தான்.

சாரம்மாவுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை.

குடித்து எழுந்த பிறகு டாக்டரின் வாய் பூராவும் இரத்தம். தனது இடது கையினால், அவளது கழுத்துப் பாகத்தைத் தடவ, அது பழைய நிலைக்கு வந்தது.

சற்று நேரத்தில் தன் உணர்வுபெற்ற சாரம்மாவை,

“சரி, போய் வா!” என்று டாக்டர் பணித்தான். அவளும் உடனே எழுந்து தன் ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

மறுநாள் சாரம்மாவுக்கு உடம்பு தெம்பாகவே இருந்தது. சமையல் வேலைகளைக் கவனித்தாள். பகலில் நன்றாகத் தூங்கினாள். மாலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு, முகத்தில் பவுடர் போட, கண்ணாடியின் அருகில் சென்று நின்றபோது, தன்னையே அறியாமல் “அய்யோ!” என்றாள்.

அத்தியாயம் 12

சாரம்மா கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்து பயந்தாள். தன் கடைவாயில் பற்கள் சற்று நீண்டு இருந்ததுபோல் அவளுக்குத் தெரிந்தது. தனது வலது கை விரல்களால் பற்களைத் தடவிப் பார்த்தாள். அது வளைந்து இருந்ததுபோல் தெரிந்தது. இரண்டு பக்க பற்களும் அதைப்போலவே இருந்தன. ‘‘என்ன இது?’’ தன்னைத்தானே அவள் கேட்டுக்கொண்டாள்.

அத்துடன் தனது கழுத்தில் இரண்டு சிறு காயங்கள். அவை ஆறியிருந்தாலும் அந்த இடம் சற்று மேடாக இருந்தது.

வாயில் இருபக்கமும் கோரைப்பற்கள். கழுத்தில் காயம்.

சாரம்மாவுக்கு மனதில் பயம் தலைதூக்கியது. தன் உடலில் ஏதோ மாற்றம் தெரிகிறது என்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

டாக்டர் பெர்கூசன் இந்த வீட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் இந்த மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அவள் அறிந்தாள்.

டாக்டர் மோசமானவன் அல்ல.

இருந்தாலும் அவனிடம் ஏதோ ஒரு மாந்திரீக சக்தி இருக்கிறது. அவனுடன் ஒரே படுக்கையில் கிடந்தபோது சாரம்மா இதை அப்போதே உணர்ந்தாள். இந்த எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றியதால், அவளால் எந்த வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. பேசாமல் படுக்கையில் வந்து படுத்து விட்டாள்.

மாலை நேரம் நெருங்க நெருங்க வைட்டமின் இன்ஜெக்ஷன் போட்டுக்கொண்டது போல அவளது உடலுக்குள் புதுசக்தி புகுந்திருந்தது. சமையறைக்குள் புகுந்து ‘மடமட’வென விரைவில் சமையல் வேலைகளை முடித்தாள்.

கல்லூரியில் இருந்து இருவரும் ஒன்றாகத்தான் வீட்டிற்குத் திரும்பினர். அப்போதே மணி எட்டாகி இருந்தது.

வீட்டின் அருகில் வரும்போதே,

‘‘வாருங்கள், சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்’’ என்று சாக்கோ அழைக்க,

‘‘நான் வீட்டிற்குப் போய், கொஞ்சம் புத்துணர்ச்சியோடு வருகிறேன்’’ என்றான் டாக்டர்.

சாக்கோ தொந்தரவு செய்யவில்லை.

தன் வீட்டிற்குள் வந்தவுடன் சாக்கோ உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு ‘ரிலாக்ஸாக’ ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் படுத்தார். இது அவரது தினசரி வழக்கம்.

‘‘ஏன் குளிக்கவில்லையா?’’ சாரம்மா கேட்டாள்.

‘‘ஆமாம், குளிக்க வேண்டும்’’ என்று சொன்ன சாக்கோ, கல்லூரியில் டாக்டர் சரித்திரப் பாடம் நடத்துவதைப் பற்றிப் பேசினார்.

சரித்திரத்தை போதிக்கும்போது, அந்த இடங்களில் போய் வாழ்ந்ததுபோல் அவ்வளவு தத்ரூபமாக அவர் பாடம் நடத்தினார் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

‘‘அவர் எல்லாம் தெரிந்தவர் போலத்தான் இருக்கிறார்’’ என்றாள் சாரம்மா.

‘‘அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஆக்ஸ்ஃபோர்ட்டிலும், கேம்பிரிட்ஜிலும் அவர் வேலை செய்திருக்கிறார் என்றால் சும்மாவா?’’

‘‘சரி, வாருங்கள். நீங்கள் குளியுங்கள்.’’

சாக்கோ குளித்துவிட்டு வந்தபிறகு, சிறிது நேரத்தில் டாக்டரும் புதுத்தெம்போடு அங்கு வந்துவிட்டான்.

PDF
Optimization Software

"இன்றைக்கு எனக்கு சாப்பாடு ஏதும் வேண்டாம். ஏனெனில் பசியே இல்லை."

"மத்தியானம் ஏதாவது சாப்பிட்டீர்களா இல்லையா?"

"ஓ! ஒரு முஸ்லீம் ஹோட்டலுக்குப் போய் சப்பாத்தியும், கோழிகுர்மாவும் சாப்பிட்டேன்."

"ஒரு டம்ளர் பாலாவது குடியுங்கள்" என்றாள் சாரம்மா.

அதற்கு டாக்டர் சம்மதித்தான்.

அவள் பாலைக் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

"நான் முன்பே சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இன்று இரவு நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன். வெளியே போய்விட்டு நாளைதான் வருவேன்" என்றான் டாக்டர்.

இதைக் கேட்ட சாரம்மாவின் முகம் லேசாக வாட்டம் கண்டது. அதை டாக்டர் கண்டுகொண்டது போலவே தெரியவில்லை. சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்தவிட்டு டாக்டர் அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டான்.

சாப்பிட்ட பாத்திரங்களை சமையலறைக்கு எடுத்துப்போன சாரம்மா, அவற்றைக் கழுவின இடத்தில் வீசி எறிந்தாள். அவ்வளவு கோபம்.

சாப்பிட்டவுடன் அன்று ஏதோ விசித்திரமாக சாக்கோ படுக்கையில் போய் படுத்துக் கொண்டார்.

சாரம்மாவுக்குக் கோபம் தீரவே இல்லை.

டாக்டர் எங்கேயும் வெளியில் போகவே இல்லை. தன் வீட்டிற்குள் போய் கதவை மூடிக்கொண்டு, ஜன்னல் வழியாக சாக்கோ வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

வெளியில் இருட்டு. மெதுவாக வெளியே வந்த டாக்டர், சாக்கோ படுத்திருந்ததை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தான். அவர் அருகில் சாரம்மாவும் படுத்திருந்தாள். அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். சாக்கோவை மெதுவாக எழுப்பினாள்.

"என்ன?" என்று கேட்டார் சாக்கோ, தூக்கக் கலக்கத்தில்.

"இப்பக்கமாக திரும்பிப் பாருங்கள்!" என்று சொல்லவே,

"சரி. பேசாமல் தூங்கு" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் பழையபடி தூங்க ஆரம்பித்தார்.

"எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லையே!" என்றாள் அவள்.

"கொஞ்சம் விஸ்கி குடி. தூக்கம் தானாக வரும்" என்றார் சாக்கோ.

எழுந்துபோன சாரம்மா, டம்ளரில் விஸ்கியை ஊற்றி, அதில் கொஞ்சம் நீரைக் கலந்து குடித்துவிட்டாள்.

பிறகு தன் படுக்கைக்கு வந்து படுத்தாள்.

ஆனால்...

தூக்கம்தான் வரவில்லை.

முன்னைப்போல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். கணவனை தன் பக்கம் பார்க்கும்படி திருப்பி படுக்க வைத்தாள். ஆனால் அவர் திரும்ப பழைய நிலைக்கே முயற்சித்தபோது, அவள் விடவில்லை.

சாரம்மாவின் உடல் வியர்த்தது.

பெருமூச்சு விட்டாள்.

பிறகு மெதுவாக சாக்கோவைப் பற்றி அணைத்தாள்.

"இவ்வளவு வேகத்தை நான் எப்போதுமே பார்த்ததில்லை" என்றார் சாக்கோ, அவளது செய்கைகளைப் பார்த்து.

இங்கே நடக்கும் எல்லா விஷயங்களையும் தனது மாந்திரீக சக்தியால் டாக்டர் பெர்கூசன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

சாரம்மா களைத்துப்போய் எழுந்தபோது அவளது உடல் மீண்டும் புதிய தெம்பை தனது மாந்திரீக சக்தியால் கொடுத்தான். அதனால் அவள் தூங்கவே இல்லை. சாக்கோவை தொல்லைப் படுத்தினாள்.

சற்று நேரத்தில் அவளுக்குத் தாகம் எடுத்தது. இதே சமயம் டாக்டர் தனது சக்தியை அவளிடம் மீண்டும் ஏவ, அவள் டாக்டர் செய்ததைப்போல, சாக்கோவின் இடதுபக்கக் கழுத்தில் தன் வாயை வைத்து கடைவாய்ப் பற்களின் உதவியினால் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்தாள்.

அதற்குப் பிறகுதான் அவள் தூங்கினாள்.

காலையில் பால்காரன் வந்து மணி அடித்தபோதுதான் அவள் விழித்துக் கொண்டாள். தனது நைட்டியை அணிந்து கொண்டு, அவள் கதவைத் திறந்தாள்.

பால்காரன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

''என்ன பார்க்கிறாய்?'' அவள் கேட்டாள்.

''உங்கள் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றனவே, நேற்று இரவு பூராவும் டி.வி. பார்த்தீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

''படம் ஒன்று பார்த்தேன்'' என்று கூறியவாறு பாலை வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே போனாள்.

இதைக்கேட்ட பால்காரன் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து போனான்.

'பெட்' காப்பியுடன் அவள்தன் கணவன் அருகில் வந்து அழைத்தாள்.

பல தடவை அழைத்தும், சாக்கோ எழவே இல்லை.

பயந்து போன சாரம்மா, பக்கத்து வீட்டில் இருந்த கல்லூரி கிளார்க்கை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

சப்தம் கேட்டு பலர் ஓடிவந்தனர்.

எல்லோரும் ஒரே முடிவுக்கு வந்தனர்.

''சாக்கோ இறந்துவிட்டார்.''

வெகு சீக்கிரம் தகவல்பரவ, வெளி ஊரில் இருந்து அவரது சொந்தக்காரர்களும் வந்தனர். முறைப்படி அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமச்சடங்குகளை ஒழுங்காகச் செய்து முடித்தனர்.

ஒருவாரம் கழிந்தது.

கல்லூரி நிர்வாகமும், ஆசிரியர்களும், சாக்கோவின் குடும்பத்திற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

இந்த சமயத்தில் டாக்டர் பெர்கூசன் ஒரு யோசனையைச் சொன்னான்.

''சாரம்மாவும் ஆசிரியர் தொழிலுக்குப் படித்து இருப்பதால், அந்த அம்மாவுக்கு கல்லூரியில் ஏதாவது வேலை தரலாம்!''

இந்த யோசனை எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது. கல்லூரியில் விரைவில் சாரம்மா ஒரு விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தாள்.

அன்று இரவு சாரம்மா, டாக்டர் இருந்த வீட்டிற்கு வந்தாள்.

''நான்தான் உனக்கு கல்லூரியில் வேலை தரச் சொன்னேன். அதேபோல் நடந்து விட்டது. மிகவும் மகிழ்ச்சி'' என்றான் டாக்டர்.

''அதற்காக நான் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்'' என்றாள் சாரம்மா.

''இந்த நன்றியெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். எனக்கு நீ ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும்'' என்றான் பெர்கூசன்.

''அது என்ன?'' என்று கேட்டாள் சாரம்மா.

''பேராசிரியர் சாக்கோ மீண்டும் உயிர் பெற்று இங்கே வரலாம். அதனால் முதலில் நாம் அங்கே போக வேண்டும்.''

''எங்கே?''

''அவரைப் புதைத்த கல்லறைக்கு!''

இதைக் கேட்ட சாரம்மா திடுக்கிட்டாள்.

அத்தியாயம் 13

சாக்கோ திரும்பி வந்துவிடுவார் என்று டாக்டர் சொன்னதற்கு என்ன அர்த்தம் என்றே சாரம்மாவிற்குப் புரியவில்லை.

இறந்துபோன கணவன் எப்படித் திரும்பி வருவார்? அவளால் டாக்டர் சொன்னதை நம்ப முடியவில்லை. அதனால் பதில் பேசாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

சாரம்மா ஏதேச்சையாக தனது இடது புறம் திரும்பிப் பார்த்த போது திடுக்கிட்டுப் போனாள். அங்கே ஒரு பெரிய இரும்பு பீரோ இருந்தது. அதன் முன்பகுதியில் ஆள் உருவத்தை நன்றாகப் பார்க்கக் கூடிய கண்ணாடி. அந்தக் கண்ணாடியில் டாக்டரின் உருவம் மட்டும் தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் போட்டிருந்த கோட்டு மட்டும் தெரிந்தது. தலை, கைகள் இவை கண்ணாடியில் தெரியவில்லை.

''என்னது?'' என்றபடி கண்ணாடியின் முன் அவளே நின்று பார்த்தாள். அவள் உருவமும் மங்கலாகத்தான் தெரிந்தது.

துணியால் நன்றாகத் துடைத்துவிட்டும் பார்த்தாள். அப்போதும் எந்த வித்தியாசமும் தெரியவில்லை. இவள் இப்படிப்பார்க்கிறாள் என்பதை அறிந்த டாக்டர் அங்கிருந்து நகர்ந்தான். பிறகு அவளையும் அழைத்தான்.

தான் கண்ணாடியில் கண்டதை அவள் கேட்டபோது,

''அதையெல்லாம் பார்க்கக்கூடாது. மனதில் அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டு இருக்காதே. மறந்து விடு'' என்றான்.

அவள் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தவாறு இருக்கவே,

''மறந்துவிடுவது நல்லது. அதற்கு நான் உனக்கு வழி சொல்கிறேன்'' என்று சொன்னவாறே டாக்டர் அவளை உற்றுப் பார்க்க,

அவன் கண்களில் இருந்து புறப்பட்ட ஒளிக் கீற்று அவள் மீது படர, நடந்தவற்றை அவள் மறந்து போனாள்.

''சரி வா, போகலாம்!'' என்று அவளை படுக்கை அறைக்கு அழைத்துச் சென்று படுக்கையில் படுக்க வைத்தான். பிறகு அவள் அணிந்திருந்த ஆடையை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி எறிந்தான். பிறகு அவளது நிர்வாண உடம்பை அவன் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். பிறகு மெதுவாக உடலை பல இடங்களில் தடவிக் கொடுத்தான். வயிற்றின் நாபியிலும் அவன் தொட்டுத் தடவினான். அவள் இவனது ஸ்பரிசத்தினால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு திரும்பித் திரும்பிப் படுத்தாள். அதற்குப் பிறகு அவனும் அவனது கோட்டைக் கழற்றினான். பிறகு தனது உடலை அவளது உடலோடு பொருத்தினான். அவனது மூச்சு அவளது கழுத்தில் பட்டது.

மிருகத்தனமாக அவன், அவளிடம் நடந்து கொண்டபோதுகூட, அவள் ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தாள். அவளுக்கும் உடம்பில் அந்த அளவுக்குப் பலம் இருந்தது.

சில நிமிடங்களில் அவன் படுக்கையை விட்டு எழவே, சாரம்மா அப்படியே படுக்கையில் கிடந்தாள்.

பிறகு திடீரென அவள் சிரித்தாள்.

அதன் அர்த்தம் என்ன?

அவனால், அவளது வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. அவளிடம் அவன் தோற்று விட்டான். அதனால்தான் அவள் சிரித்தாள்.

இது டாக்டருக்கு மிகவும் கேவலமாகத் தெரிந்தது. மனதில் உக்ரம்!

''என்னையா அவமதிக்கிறாய்?'' என்று வெளிப்படையாகக் கூறாமல், அவன் மீண்டும் அவளது அருகில் போனான்.

அவள் எந்தவிதமான எதிர்ப்பையும் காட்டவில்லை. டாக்டர் எழுந்தபோது, அதே நிலையில்தான் அவள் படுத்துக் கிடந்தாள். அவளிடம் எந்த மாறுதலும் இல்லை.

இதைக் கவனித்த டாக்டர், தன்னைவிட அவளுக்கு அதிக 'சக்தி' வந்து விட்டதோ என்கிற சந்தேகம் அவன் மனதில் தோன்றியது.

இந்த எண்ணத்தில் அவன் அவளைப் பார்த்தான். அவள், அவன் கண்களைக் கவனித்தாள்.

அவை சிவந்து இருந்தன.

அவைகளில் இருந்து சிவப்பான ஒளி வருவதை அவள் கண்டாள். வெளிவந்தவுடன், அந்த ஒளி ஊசியைப்போல் மாறி அவளது கண்களுக்கருகில் வருவதுபோல் இருந்தது.

டாக்டர், அவளை கட்டிலில் இருந்து எடுத்து, அவளது கழுத்துப் பகுதியில் முத்தம் கொடுத்தான். அந்த சமயத்தில் அவனது கடைவாய் பற்கள் கூராகி, அவளது கழுத்தில் பதிய லேசாக இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்தான். பிறகு அவளை அவன் மீண்டும் படுக்கையில் கிடத்தினான்.

''இன்று இரவு நாம் போகவேண்டும்'' என்று அவன் சொல்ல,

அவள் தலையை ஆட்டினாள்.

அவன் வெளியேறியவுடன், சாரம்மா எழ முயற்சித்தாள்.

அவளால் முடியவில்லை. உடம்பில் பாதி இரத்தத்தை அவன் குடித்துவிட்டுப் போய்விட்டான். இப்போது அவளுக்கு சக்தி வேண்டுமென்றால் அவள் எங்காவது இரத்தம் குடிக்க வேண்டும். அதற்கு அவள் ஒரு நபரைத் தேட வேண்டும்.

மத்தியானம் கல்லூரியில் வேலை செய்யும் இரண்டு சக ஆசிரியர்கள் அவளைப் பார்க்க வந்தார்கள். வந்தது ஃபிரான்சிஸ் மற்றும் அவரது மனைவி ரெய்னா.

ஃபிரான்சிஸ் முப்பத்தைந்து வயதானவர். நல்ல ஸ்போர்ட்ஸ் மென். அவர் கல்லூரியில் விளையாட்டுக்காக நியமிக்கப்பட்ட ஆசியர். அவர் அணிந்திருந்த வெள்ளை சர்ட்டும், கறுத்த பேண்ட்டும், அவரது உடலை இறுக்கிப் பிடித்து கவர்ச்சியாகத் தோன்ற வைத்தது.

வலிமை மிக்க உடம்பு படைத்த அவர், கம்பீரமான தோற்றம் கொண்டவர்.

அவரது மனைவி ரெய்னா நோஞ்சான் திரேகம் படைத்தவள்.

''கல்லூரி வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது?'' அவர்கள் சாரம்மாவிடம் கேட்டார்கள்.

''ஏதோ ஒருவிதமான நிம்மதி கிடைக்கிறது'' என்றாள் அவள்.

''வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடக்காதீர்கள். அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்களின் வீட்டிற்கெல்லாம் செல்லுங்கள். பேசுங்கள். அப்போதுதான் உங்கள் மனக்கவலை தீரும்.''

''என் வேலைகளைக் கவனிக்கவே எனக்கு நேரம் போதவில்லை. பிறகெங்கே வெளியில் போவது?''

''அந்த டாக்டர் பெர்கூசன் எங்கே?'' ஃபிரான்சிஸ் கேட்டார்.

''அவர் வீட்டில் இருப்பார்.''

''அவருக்கு யாரும் சொந்தக்காரர்கள் இல்லையா?'' என்று கேட்டாள் ரெய்னா.

''யாரும் இருப்பதாகச் சொன்னதில்லை.''

''குடும்பம்?''

''இல்லை போல் தெரிகிறது.''

ஃபிரான்சிஸ் சொன்னார்,

''நான் சொல்வதை நீங்கள் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. உங்களுக்கோ வயது அதிகமாகவில்லை. இன்னமும் எத்தனை நாட்கள் நீங்கள் தனியாக இருப்பீர்கள்?''

''நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரிகிறது. டாக்டர் பெரிய ஆள். மிகவும் படித்தவர். நமது விருப்பத்திற்கு அவர் ஒப்புக்கொள்வார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை'' என்றாள் சாரம்மா.

''நீங்கள் கேட்க கூச்சப்பட்டால், நாங்களே வேண்டுமானால் கேட்டுச் சொல்கிறோம்'' என்றாள் ரெய்னா.

''வேண்டாம், வேண்டாம். அது சரியல்ல. கேட்க வேண்டாம்'' என்றாள் சாரம்மா.

''உடனே கேட்க வேண்டாம். சற்று நிதானமாகக் கேட்கலாம் அல்லவா?'' ஃபிரான்சிஸ் கேட்டார்.

அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, சாரம்மாவின் கண்கள் ஃபிரான்சிஸ் உடம்பின்மீதே பதிந்திருந்தன. இதை அவரும் கவனித்தார். தான் பார்ப்பதை தன் மனைவி கவனித்து விடக்கூடாதே என்கிற கவலை அவருக்குப் பெரியதாகத் தெரிந்தது.

சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு ஃபிரான்சிஸ், அவரது மனைவி இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டனர்.

கேட் அருகில் போய் ஃபிரான்சிஸ் திரும்பிப் பார்த்தார். அதை சாரம்மா பார்த்து லேசாகச் சிரித்து வைத்தாள்.

இரவு வந்தது.

மணி பத்து.

கடிகாரத்தை அவள் பார்த்தாள். மணி பின்னோக்கி ஓடுவதையும், சரியாக நேரம் காட்டாததையும் நினைத்த அவள், கடிகாரத்தைப் பார்ப்பதையே தவிர்த்துவிட்டாள்.

மணி அப்போது பன்னிரெண்டு இருக்கலாம்.

''சாரம்மா!'' டாக்டர் அழைக்கும் சப்தம் கேட்டது.

திடுக்கிட்டு வியப்போடு பார்த்தாள்.

எப்படி உள்ளே வந்தான் அவன்?

கதவை மூடிவிட்டு அல்லவா அவள் உள்ளே வந்து படுத்தாள்.

பிறகு எப்படி இந்த நபர் உள்ளே வந்தான்? ஒருதடவை எழுந்து பார்த்தபோதுகூட கதவு மூடித்தானே இருந்தது?

''கதவு திறந்தா இருந்தது?'' சாரம்மா டாக்டரிடம் கேட்டாள்.

''ஆமாம்'' என்றான் டாக்டர்.

அதை அவள் நம்பாமல் வெளியே போய்ப்பார்க்க, கதவு திறந்துதான் இருந்தது.

''வா, நாம் போகலாம்.''

''இந்த இரவிலா?''

''பிறகு, பகலிலா கல்லறைக்குப் போவார்கள்?''

தயங்கிய பிறகு,

அவள் சம்மதித்தாள்.

டாக்டர் காரில் வந்திருந்தான்.

டாக்டர் காரில் ஏறி உட்கார அருகில் சாரம்மா.

வண்டி வேகமாகப் போனது.

எதிரில் ஒரு லாரி வந்தது.

சாரம்மா கண்களை மூடிக்கொண்டாள், விபத்தை எதிர்பார்த்து

திடீரென கார் உயரக் கிளம்பிப்போய், சில நிமிடங்களில் மீண்டும் கீழே வந்ததுபோல அவள் உணர்ந்தாள். நல்லவேளை விபத்து நடக்கவில்லை.

கல்லறை அருகில் கார் நின்றது.

டாக்டர் வண்டியை விட்டு இறங்கினார்.

கல்லறை வாயில் கேட் நன்றாகப் பூட்டப்பட்டு இருந்தது. டாக்டர் அதைத் தொட்டவுடன் அது திறந்து கொண்டது

பிறகு டாக்டர், ''சாக்கோ, சாக்கோ'' என்று அழைத்தான்

அத்தியாயம் 14

டாக்டர் பெர்கூசன் கல்லறைக்கு வெளியே நின்று, ''சாக்கோ, சாக்கோ'' என்று அழைத்தவுடன், கல்லறைக்குள்ளிருந்து லேசான சப்தம் கேட்டது.

மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள் சாரம்மா.

சாக்கோவின் மரணத்திற்குக் காரணமான தன்னைத்தான் அவர் முதலில் பார்ப்பார் என்று அவள் நம்பினாள். சாக்கோவின் உடலில் இருந்து ரத்தத்தைக் குடித்ததால் அல்லவா அவர் இறந்தார்? மேலும் கல்லறைக்குள் இருந்து வெளியே வரும் சாக்கோ நிச்சயம் பழைய சாக்கோவாக இருக்காமல், புதிய பலம் பெற்றவராக இருப்பார்.

கல்லறைக்குள் இருந்து வந்த சப்தம் நிச்சயம் சாக்கோவிடமிருந்துதான் வந்து இருக்கவேண்டும் என்பதை அவள் அறிந்தாள். இறந்தவர்கள், மீண்டும் உயிரோடு திரும்பி வந்தால் மிருக பலத்துடன்தான் வருவார்கள் என்று அவள் படித்தும், கேட்டும் இருக்கிறாள்

அதனால் அவள் டாக்டரின் பின்னால் மறைந்து நின்றாள்.

டாக்டர் மீண்டும் இரண்டு தடவை சாக்கோவை அழைத்தார்.

''இதோ வருகிறேன்'' என்கிற சப்தம் உள்ளே இருந்து வந்தது.

இதைக்கேட்ட சாரம்மாவிற்கு மூச்சே நின்றுவிடும்போல் இருந்தது.

சில வினாடிகளில் கல்லறையின்மீது இருந்த கல் லேசாக விலகியது. சுற்றியிருந்த சிமெண்ட் பூச்சு உடைந்து தெறித்தது.

PDF
Optimization Software

'சட்'டென்று மூடியிருந்த கல் அப்பால் விழ, சாரம்மா பயத்தால் உறைந்து போனாள்.

சாக்கோ உயிரோடு அவள் முன்னால் நின்றார். சவப்பெட்டியில் வைத்த அதே உருவத்துடன் தான் அவர் நின்றார். சவத்தின்மீது பூசிய செண்ட் வாசனை இப்போதும் அவரிடமிருந்து வந்தது?

''கல்லறையை விட்டு வெளியே வா சாக்கோ. உன்னிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்'' என்றான் டாக்டர்.

எஜமான் பேச்சுக்குக் கட்டுப்பட்ட வேலைக்காரன்போல சாக்கோ பெட்டியை விட்டு வெளியே வந்து நின்றார்.

வந்து நின்றவுடன், டாக்டர் தனது வலது காலைத் தூக்கி திடீரென சாக்கோவை உதைக்க, ''ஹா'' என்கிற சப்தத்துடன் அவர் அலறிக்கொண்டே மீண்டும் சவக்குழியில் விழுந்தார். தன் கையில் இருந்த டார்ச்சை சாரம்மாவின் கையில் கொடுத்து,

''கல்லறைக்குள் பார்'' என்றான் டாக்டர். டார்ச் வெளிச்சத்தை அவள் கல்லறையின் உள்ளே பாய்ச்சினாள்.

சாக்கோவின் மார்பின் நடுவே ஒரு கத்தி பாய்ந்திருக்க, அவர் தனது கை கால்களை உதறினார். நாக்கு வெளியே வர, கண்களும் விரிந்தன.

கத்தி குத்தப்பட்ட இடத்திலிருந்து பச்சை நிறத்தில் ஒரு திராவகம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

''பிரேதங்களிடமிருந்து சிவப்பு இரத்தம் வராது. பச்சை இரத்தம் தான் வரும்'' என்றான் டாக்டர் சாரம்மாவிடம்.

இது அவளுக்கு புதிய விஷயமாக இருந்தது. விரைவாக கல்லை நகர்த்தி கல்லறையை பழையபடி மூடியபிறகு,

''நாம் போகலாம் வா'' என்றான் டாக்டர்.

''இனி சாக்கோவினால் நமக்கு எந்தப் பிரச்னையும் வராது'' என்றான் நடந்தபடியே.

கல்லறையில் இருந்து இருவரும் வெளியே வந்தனர். காரின் அருகில் வந்தபிறகு, சந்தேகத்துடன் காரை ஒரு தடவை சுற்றிப்பார்த்தான்.

''காரின் அருகில் யாரோ வந்திருக்கிறார்கள்!'' என்றான் டாக்டர், சாரம்மாவிடம்.

''இந்த இரவில் யார் இங்கே வரப் போகிறார்கள்?'' என்று சாரம்மா சொல்ல, நன்றாகப் பார்த்தபின் இருவரும் காரில் ஏறி, வேகமாகப் பயணப்பட்டனர். வேகமாகப்போய் ஒரு வளைவில் திரும்பிய போது, எதிரில் இருந்த மரத்தின் பின்னால் இருந்து ஒரு மனிதன் வெளியே வந்தான். கார் போய்விட்டது. அவர் வேறு யாருமல்ல. சர்ச்சின் ஃபாதர்.

ஆம்! வந்தது ஃபாதர் ஆண்ட்ரூஸ்தான்!

அவருக்கு இன்னமும் நாற்பது வயதுகூட ஆகவில்லை. நல்ல உயரம். அதற்கேற்ற உடல் அமைப்பு.

அன்று இரவு அவர் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டு இருந்ததால் நேரம் போவதே தெரியவில்லை. தலையணையில் படுத்தபோது தூரத்தில் இருந்த கல்லறைக்கு முன்னால் ஒரு கார் வந்து நின்றதை அவர் கவனித்தார்.

அவர் இருந்த இடம் சர்ச்சின் ஒருபகுதி. இந்த நேரத்தில் இங்கே யார் வந்திருப்பார்கள்?

''போய்த்தான் பார்ப்போமே'' என்று முடிவு செய்துகொண்டு யாரையும் அழைக்காமல் பாதிரியார் வெளியே வந்தார். தன் அறை விளக்குகள் அனைத்தையும் அவர் அணைத்துவிட்டார். காரின் அருகில் வந்தபோது, அதில் யாரும் இருக்கவில்லை.

கல்லறையின் வாயிற்கதவின் பூட்டு உடைக்கப்பட்டு இருந்தது.

அவரது மனம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது.

இவ்வளவு பெரிய பூட்டை உடைத்து இருக்கிறார்களே. உடைத்தவன் லேசு பட்டவன் அல்ல!

அவனைத் தனியே போய் சந்திக்க பாதிரியார் பயப்பட்டார்.

அதனால் சற்று எட்ட இருந்த வளைவின்முன் இருந்த மரத்தின் பின்னால் அவர் மறைந்து நின்றார். கார் அவரைத் தாண்டிப் போய்விட்டது.

அங்கே இருந்த பார்த்தால் கல்லறை தெரியும். வாயிலில் புகுந்தால் இடது, வலது பகுதிகளில்தான் கல்லறை.

அதுதான் தெரிந்ததே தவிர, கல்லறைக்குள் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாது. அவர் பார்த்தபோது உள்ளே இருந்தது இருவர்.

அவர்கள் அங்கே என்ன செய்கிறார்கள்?

''உள்ளே போய்த்தான் பார்ப்போமே'' என்கிற எண்ணத்தில் தைரியமாக கல்லறைக்குள் உள்ளே போனார். கார்தான் போய்விட்டதே!

யாராவது சொந்தக்காரர்கள் இங்கே வந்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தால்கூட, அவர்கள் பூட்டை உடைத்துக்கொண்டு ஏன் வரவேண்டும்? பேராசிரியர் சாக்கோவின் கல்லறையின் முன்னால் தான் சலனம் தெரிந்தது.

இங்கேதான் வந்த இருவரும் நின்று இருக்கவேண்டும். இதுதான் கண்களில் படும்படியாக இருந்த கல்லறை.

டார்ச் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினார்..

அவருக்கு மனதில் சந்தேகம் தோன்றியது.

கல்லறையின் மூடிக்கு மேல் பூசப்பட்ட சிமெண்ட் உடைந்து இருந்தது.

தன் காலால் உதைத்துப் பார்த்தபோது, கல்லறையின் மூடியை எடுத்து இருப்பதுபோல் தெரிந்தது.

‘‘என்ன செய்வது?’’ பாதிரியார் யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

கல்லறையின் மூடியை எடுத்துப் பார்ப்பது தவறு என்று அவருக்குத் தெரியும். அதனால் மனதில் ஏற்பட்ட சந்தேகத்திற்கு விடை தெரியாதவராய், அவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

தன் அறைக்குள் வந்த பிறகும் அவருக்கு சாக்கோவின் கல்லறையைப் பற்றிய ஞாபகமே மனதில் நிலைத்திருந்தது.

மறுநாள் காலை சர்ச்சைத் தாண்டி, கல்லறை அருகே வந்து பார்த்தார் பாதியார். அவர் இன்னமும் காலை காப்பிகூட அருந்தவில்லை. உடைந்துகிடந்த பூட்டுதான் முதலில் அவர் கண்களில் பட்டது. பிறகு மெதுவாக நடந்து சாக்கோவின் கல்லறை அருகில் வந்து நின்றார்.

இரவில் பார்த்த கோலம் சரிதான்.

கல்லறையின் மேற்கல் அகற்றி மூடப்பட்டுத்தான் இருந்தது.

மனதில் ஏற்பட்ட சந்தேகம் விலகாதவராய் அவர் தன் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார்.

சமையற்காரனை அழைத்தார்.

அவன் ஓடி வந்தான்.

‘‘கல்லறை குழி வெட்டுகிறானே, அவனைப் போய் அழைத்துவா’’ என்றார்.

வந்த வேகத்தில் அவனும் ஓடினான்.

அவன் வெகு அருகில்தான் குடியிருந்தான். அவன் பெயர் பாலு.

ஊரில் அவனுக்கு நல்ல பெயர். ‘பௌலூஸ்’ என்னும் அவன் பெயர் பாலுவாக எப்படி மாறியது என்றே அவனுக்குத் தெரியாது.

அரை மணி நேரத்தில் பாலு பாதிரியார் முன்பு நின்றான். காப்பி குடித்தான்.

ஏதோ ஒரு முக்கியமான விஷயத்திற்காகத்தான் பாதிரியார் தன்னை அழைத்திருக்கிறார் என்று பாலு முடிவு செய்து கொண்டான்.

‘‘என்ன விஷயம் ஃபாதர்?’’

‘‘நேற்று இரவு கல்லறைக்குள் யாரோ இருவர் புகுந்து இருக்கிறார்கள். கேட்டின் பூட்டை உடைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் பேராசிரியர் சாக்கோவின் கல்லறை முன்னால் போய் நின்று இருக்கிறார்கள். கல்லறையின் மூடி நகர்ந்திருப்பதுபோல் எனக்குத் தெரிகிறது.’’

‘‘சரி, அதனால்?’’

‘‘நாம் கல்லறையைத் திறந்து பார்க்கவேண்டும்’’

‘‘இப்போதேவா?’’

‘‘இல்லை. பகலில் யாராவது பார்த்தால் வீண் தொல்லை. இரவு பார்க்கலாம்.’’

‘‘சரி. இரவு பத்துமணிக்கு நான் இங்கே வருகிறேன், ஃபாதர்.’’

பாலு போய்விட்டான்.

சொன்னதுபோல சரியாக பத்து மணிக்கு அவன் பாதிரியார் அறைக்கு வந்தான். இருவரும் இரவு பன்னிரெண்டு மணிவரை பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். பிறகு சமையற்காரனுடன், அவர்கள் இருவரும் பேராசிரியர் சாக்கோவின் கல்லறைமுன் போய் நின்றார்கள்.

அத்தியாயம் 15

கல்லறை அருகில் அவர்கள் நின்றபோது உள்ளே இருந்து எந்த சப்தமும் வரவில்லை. நிலா வெளிச்சத்தில் எல்லாக் கல்லறைகளும் நன்றாகத் தெரிந்தன. ஒவ்வொரு கல்லறையின் தலைமாட்டில் உள்ள சிறிய கல் பதிப்பில் இறந்தவர்களின் பெயர், பிறந்த, இறந்த தேதி போன்ற விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தன.

சாக்கோவின் கல்லறையில் ''Rest in peace'' என்கிற வாசகங்கள் எழுதப்பட்டு இருந்தது தெரிந்தது. பிணக்குழிகள் தோண்டும் பாலு சுற்றுமுற்றும் நன்றாகப் பார்த்தான்.

பாதிரியாருக்கு தான் செய்யப்போகும் காரியம் தவறு என்று தெரியும். இருப்பினும் என்ன நடந்து இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு கொள்ளாமல் விடுவதில்லை என்கிற வைராக்கியத்தில் இருந்தார்.

''மூடியை யாரோ நகர்த்தி இருக்கிறார்கள்'' என்று அவரது வாய் முணுமுணுத்தது.

''திறந்து பார்த்தே ஆகவேண்டும்'' என்று மூவரும் முடிவு செய்தனர்.

பாலு தன் கையில் கொண்டு வந்த கடப்பாறை மூலம் மேலே இருந்த மூடியை மெதுவாக நகர்த்தினான்.

மற்றவர்கள் அதைப் பிடித்து சற்று தள்ளி வைத்தார்கள்.

கல்லறை திறக்கப்பட்டது.

பாதிரியார் உள்ளே பார்த்தார்...

சவப்பெட்டி மூடித்தான் இருந்தது.

சவப்பெட்டியின் மூடியை அகற்றும்படி பாதிரியார் சொல்ல, மற்ற இருவரும் முயற்சித்து மெதுவாக மூடியை அகற்றினார்கள்.

உள்ளே பார்த்தபோது அவர்கள் மூவரும் திகைத்துப் போயினர்.

சாக்கோவின் நெஞ்சில் கத்தி பாய்ந்து இருந்தது.

''யாரோ இங்கு வந்துதான் இந்தக் கடினமான வேலையைச் செய்து இருக்கிறார்கள்'' என்றான் பாலு.

யோசனையில் இருந்த பாதிரியார், மறுபடியும் சவப்பெட்டியை மூடச் சொன்னார்.

மூடினார்கள். கல்லையும் நகர்த்தி கல்லறையை பழையபடி மூடினார்கள்.

அவர்கள் மூவரும் பேசாமல் அந்த மயான பூமியிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள்.

''இதற்கு என்ன காரணம்?'' என்று பாதிரியாருக்குப் புரியவில்லை.

அன்று இரவு அவர் தூங்கவும் இல்லை. சாக்கோ வேலை செய்த கல்லூரிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய சர்ச் இருக்கிறது. அதைக் கவனித்துக் கொள்பவர் ஃபாதர் ஆண்டனி. பாதிரியார் ஆண்ட்ரூஸ், அவரை நன்றாக அறிவார். அதனால் அவருக்கு ஒரு கடிதம், விளக்கமாக எழுதினார்.

டாக்டர் பெர்கூசனுக்கு கல்லூரியில் நல்ல பெயர். அவன் வகுப்பு நடத்தும்போது ஒரு தடவை கவனித்தால், புத்தகத்தைக்கூட படிக்கத் தேவையில்லை. அவ்வளவு நன்றாகப் பாடம் நடத்தும் ஆசிரியரை யாருக்குத்தான் பிடிக்காது?

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. தனது வீட்டில் டாக்டர் தனியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்க கல்லூரி மாணவிகள் சிலர் வந்தனர். வந்த மாணவிகள் அனைவரும் சுந்தரிகளாகவும், கவர்ச்சிகரமான உடல் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களைப்

பார்த்தவுடன் டாக்டரின் மனது மிகவும் சலனப்பட்டது. எல்லோரும் இருபத்தியொரு வயதுக்கு மேற்படாதவர்கள்.

''எங்கே எல்லோரும் இவ்வளவு தூரம் வந்து இருக்கிறீர்கள்?''

''டாக்டரை பரிட்சித்துப் பார்க்க வந்திருக்கிறோம்'' என்றாள் ஒருத்தி.

''என்னையா பரிசோதிக்க விரும்புகிறீர்கள்? எப்படி சோதிக்க ஆசைப்படுகிறீர்கள்?'' என்றான் டாக்டர்.

எல்லோரையும் தரையில் அமரவைத்தான். பிறகு எல்லோர் மீதும் தன் பார்வையை உலவ விட்டான் டாக்டர். வெறிகொண்ட ஓநாயின் பார்வை அது.

வந்திருந்தவர்களில் மிகவும் அழகாக இருந்தவள் தெரிசா என்னும் பெண்.

அவளது உடல் அமைப்பு காண்போரைச் சொக்க வைக்கும். கீழே உட்கார்ந்திருந்ததால், அவளது மார்பகங்கள் சற்றே வெளியில் தெரிந்தன. டாக்டர் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கவனித்த தெரிசா, அவன் பார்வை தன்மீது நன்றாகப்படும்படி சற்று முன்னால் நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

''சரி. நீங்கள் பேச ஆரம்பியுங்கள்'' எல்லோரையும் பார்த்தவாறு சொன்னான்.

''நீங்கள் கல்லூரியில் போதிக்கும் முறை மிகவும் பிரமாதமாக இருக்கிறதென்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்'' என்றாள் தெரிசா.

''நீங்கள் சரித்திரத்தில் வரும் போர்க் காட்சிகளைப்பற்றி விவரிக்கும்போது, அதில் நேரில் போய் பங்கெடுத்துக் கொண்டது போலவே சொல்கிறீர்கள். அதனால் எல்லோருக்கும் அது விளங்குகிறது'' என்றாள் இன்னொருத்தி.

இதையெல்லாம் கேட்டபோது தனக்கு வயது குறைந்து, முப்பது வயது வாலிபனைப்போல் மாறிவிட்டதாக டாக்டர் உணர்ந்தான்.

சில பெண்கள் ஐரோப்பிய சரித்திரத்தில் உள்ள சந்தேகங்களைக் கேட்க, அதை டாக்டர் மெதுவாக நிவர்த்தி செய்கிறான்.

இடை இடையே தெரிசா கிண்டலடித்துக்கொண்டே இருக்கிறாள்.

பரீட்சைக்கு வரும் கேள்விகளைப்பற்றி சிலர் கேட்க, அவற்றை டாக்டர் சொல்ல அவர்கள் எழுதிக் கொள்கிறார்கள்.

(1) ஃபிரெஞ்சு புரட்சி (2) சிலுவைப்போர் முதலியவை எப்படி நடந்தன?

இதைச் சொல்லிவிட்டு அதற்கு விடையும் சொல்கிறான்.

தொடர்ந்து,

''நீங்கள் பாஸ் செய்தபிறகு எனக்கென்ன தருவீர்கள்?'' என்று டாக்டர் கிண்டலாகக் கேட்க,

''நீங்கள் சொல்லும் இந்தக் கேள்விகள் பரீட்சைக்கு வந்து, அதில் நாங்கள் பாஸ் செய்தபிறகு, பேச வேண்டிய பேச்சு இது'' என்று சொல்கிறாள் ஒரு பெண்

சற்று நேரத்தில் கல்லூரி மாணவிகள் விடைபெற்றுக்கொண்டு போக சாரம்மா அங்கே வந்தாள்.

''எங்கே வந்தார்கள் இந்தக் கல்லூரி பெண்கள்?''

''பரீட்சை கேள்வித்தாள்களை கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள். நானும் சொன்னேன். பத்துக் கேள்விகள் இருக்கும்.''

''நிச்சயம் அவை கேள்வித்தாளில் இருக்கும். நீங்கள் சொன்னால் அவை நிச்சயமாக இருக்கும்.''

''நடக்கட்டும் பார்க்கலாம்.''

அன்று இரவு சாரம்மா டாக்டருடன்தான் தங்கினாள். தொடர்ந்து அவளுக்கு சக்தி அதிகமாகிக்கொண்டு வந்தது டாக்டருக்குத் தெரிந்தது. இதே அளவில் போனால், அவளுக்கு தன்னைவிட சக்தி அதிகமாகிவிடும் என்று டாக்டர் புரிந்து கொண்டான்.

திங்கட்கிழமை மாலை கல்லூரி மாணவி தெரிசா டாக்டரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாள். கேட்டுக்குள் நுழையும்போதே அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள்.

''என்ன தெரிசா, இவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாய்?''

''நீங்கள் சொன்ன கேள்விகள் அனைத்தும் அப்படியே வந்து விட்டன.''

அவள் பேசும்போது அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் டாக்டர்.

19577

அத்தியாயம் 16

டாக்டர் பெர்கூசன் தன்னிடம் பேசிய தெரிசாவை உற்று நோக்கினான். பத்தொன்பது வயதுப் பாவையான அவள் அழகு தேவதையாக இருந்தாள். புடவை உடுத்தி இருந்ததே மிகவும் கவர்ச்சியாக இருந்தது.

''நீ எப்போதும் புடவைதான் உடுத்துவாயா? வேறு உடைகளை அணிய மாட்டாயா?'' டாக்டர் கேட்டான்.

''நான் இங்கே வருவதற்காக மட்டும் புடவை கட்டினேன்.''

''நீ சுடிதார் போட்டால் மிகவும் நன்றாக இருப்பாய். என்றாலும் நீ எந்த உடை அணிந்தாலும் நன்றாகத்தான் இருக்கும். ஏனெனில் நீ மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்.''

இதைக்கேட்ட தெரிசாவுக்கு வெட்கம் வந்து விட்டது.

டாக்டர் பெர்கூசன் வெளியில் வந்து பார்த்தபோது அக்கம் பக்கம் யாருமே இல்லை. வெளியில் எல்லோரும் டவுனுக்குப் போகும் நேரம் அது. வீட்டிற்குத் தேவையான சாமான்களை வாங்கி வந்து விடுவார்கள் - ஒவ்வொருவரும் வண்டி வைத்திருப்பதும் ஒரு காரணம். சந்தர்ப்பத்தை கவனித்த டாக்டர் யோசித்தான்.

தான் பங்களாவில் இருந்து வந்தது, ஒரு விதத்தில் நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. இல்லையென்றால் இதைப்போன்ற அழகான பெண்கள் இவனுக்குக் கிடைப்பார்களா? தனக்கு அவ்வப்போது புதிய இரத்தம் தேவை என்பது அவனுக்கே தெரியுமே.

தனக்கு மரணமே இல்லை. அத்துடன் தான் பிறர் ரத்தத்தில் வாழ்வது பற்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது.

கல்லூரியிலும் இவனுக்கு மிகவும் நல்ல பெயர். ஐரோப்பிய சரித்திரத்தை இவன் சொல்வதை மற்றவர்கள் விரும்பிக் கேட்பார்கள். ஆனால் இவன் அதே காலத்தில் வாழ்ந்து அறிந்தவன் என்று யாருக்குமே தெரியாது.

துருக்கி நாட்டு யுத்தத்தை நேரில் பார்த்ததைப்போல், இவன் வர்ணிப்பதைக் கேட்டு மற்றவர்கள் அசந்து போனார்கள். ஆனால் உண்மையில் இவன் அதை நேரில் பார்த்தவன்.

இப்போது தான் இருக்கும் இந்த நகரத்தில் எல்லா செளகர்யங்களும் இருக்கின்றன. தனக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் இங்கே நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.

முன்பு ஒரு காலத்தில் இவன் ஐரோப்பாவில் ஒரு அதிகாரியாக இருந்தான். அப்போதிருந்தே இவன் சாத்தானை ஆராதிக்கத் தொடங்கி இருந்தான். தெய்வத்தின் சக்திபோல இவனுக்குச் சாத்தானின் சக்தி கிடைத்தது. அதனால்தான் இத்தனை வருடங்களாகியும் இவன் இன்னமும் சாத்தானின் தயவால் ஜீவித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். தொடர்ந்து இப்படியே இருக்க, அவ்வப்போது இவன் சாத்தானுக்கு நரபலி கொடுக்க வேண்டும். அப்படி நரபலி கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தால்தான், இவன் தொடர்ந்து தொல்லை இல்லாமல் ஜீவிக்க முடியும்.

சாத்தானுக்கு இளம் பெண்களைத்தான் பிடிக்கும். இளம் பெண்களைத்தான் அவனுக்கு பலிகொடுக்க வேண்டும்.

இப்போது தான் இருக்கும் இந்த இடத்தில் ஏராளமான கல்லூரிப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். தேவைப்படும்போது ஒவ்வொருத்தியாய் இங்கே அழைத்து வந்து பலி கொடுக்க முடியும்.

ஆனால் தான் செய்வது யாருக்குமே தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் ஆபத்து.

அப்படி யாராவது சந்தேகப்பட்டால் அந்த நபரை உடனே கொன்றுவிட வேண்டும்.

தெரிசா இன்னமும் எதிரில்தான் நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

''நீ கேட்டது போல் பரீட்சை கேள்விகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தேனே, எனக்கு நீ என்ன பிரதியுபகாரம் செய்யப் போகிறாய்?''

''என்னையே சன்மானமாகத் தருகிறேன்'' என்றாள் தெரிசா சிரித்தவாறே.

''அப்படியா? சன்மானம் என்றால் அதற்கு உன் அர்த்தம் என்ன?''

''என்னையே உங்களுக்கு சொந்தமாக்குகிறேன் என்று அர்த்தம்'' என்றாள் அவள் சிரித்துக்கொண்டே.

டாக்டர் அவள் அருகில்போய் தோளில் கை வைக்க அந்தப்பிடி அவளது எலும்புகளை நொறுக்குவதுபோல் இருந்தது.

அவளை மெதுவாக தூக்கிக் கொண்டுபோய் கட்டிலில் கிடத்தினான் - ஆடைகளைக் கழற்றினான். அவள் எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. தன் அருகில் ஒரு இளைஞன் இருப்பதைப்போலவே அவள் உணர்ந்தாள்.

டாக்டர் விஸ்கியை ஒரு டம்ளரில் ஊற்றி தெரிசாவிடம் கொடுத்து குடிக்க வைத்தான்.

''இதற்கு முன்பே உனக்கு குடிப்பழக்கம் உண்டா?'' டாக்டர் கேட்டான்.

''என் தந்தை வழக்கமாகக் குடிப்பவர். ஞாயிற்றுக்கிழமை எங்களுக்கும் குடிக்கத் தருவார்'' என்றாள் தெரிசா.

''எங்கள் வீட்டில் ஞாயிறு என்றாலே 'கிருஸ்மஸ்' தினம் போல!'' என்று தெரிசா சொன்னபோது,

‘கிருஸ்மஸ்’ என்கிற வார்த்தை தன் காதில் விழாத வண்ணம் டாக்டர் தன் காதுகளை மூடிக்கொண்டான்.

“இன்னும் கொஞ்சம் தரவா?”

“நீங்கள் விருப்பப்பட்டால், கொடுங்கள்.”

மேலும் கொஞ்சம் விஸ்கியை தண்ணீர் கலந்து அவளிடம் கொடுத்தான் டாக்டர்.

அதையும் தெரிசா குடித்து விட்டாள்.

குடித்தவள் மயக்கமாய் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். டாக்டர் அவளை பல இடங்களில் தொட்டுப் பார்த்தான் - அவளிடம் எந்தவிதமான உணர்ச்சியுமில்லை.

டாக்டர் அவளுக்கு முத்தம் கொடுத்தான். பிறகு கட்டிப் பிடித்தான். பிறகு அவளுடன் கலந்தபோது, டாக்டருக்கு ஒரு விஷயம் புலனாகியது. இவள் ஏற்கனவே ஆண்களிடம் தொடர்பு கொண்டவள் என்கிற விஷயம்!

அதே சமயத்தில் அவனுள் இருந்த பைசாச சக்தி உயிர்த்தெழவே, அதன் வேகம் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. தனது உடலில் புதிய பலம் வருவதாக அவள் நினைத்தாள். அதே சமயம் அவள் மயங்கி விட்டாள்.

உடனே டாக்டர் தனது கோரைப்பற்களை வெளியே நீட்டி, வாயை அவளது கழுத்தில் பதித்தான். இரத்தம் உறிஞ்சப்படும் நேரத்தில், தான் எதையோ இழப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்.

இரத்தத்தைக் குடித்தவுடன் டாக்டர் படுக்கை அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

தூக்கக் கலக்கம் நீங்கி, சற்று பொறுத்து தெரிசாவும் படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

எல்லாப் பக்கத்திலும் இருட்டு. தான் எங்கே இருக்கிறோம் என்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லை. உடலில் ஆடை ஏதும் இல்லை.

திடுக்கிட்டு படுக்கையை விட்டு அவள் இறங்கியபோது விளக்கு வெளிச்சம் வந்தது. எதிரில் டாக்டர் பெர்கூசன்.

“நன்றாக உறங்கினாயா? சீக்கிரம் உடை உடுத்திக்கொள். உன்னை உன் வீட்டில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்.”

தெரிசா எழுந்து தனது உடைகளை அணிந்து கொண்டாள்.

அவளை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே வர, அதே சமயம் ஒரு டாக்ஸி அப்பக்கமாக வர, அதை டாக்டர் நிறுத்தினான்.

“இந்தப் பெண்ணை அவளது வீட்டில் கொண்டுபோய் விடு. விலாசத்தை அவள் சொல்வாள்” என்று கூறிய டாக்டர், டாக்ஸி டிரைவர் கையில் 50 ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

வண்டி புறப்பட்டுப் போனது.

பாதிவழியில் டிரைவர் தெரிசாவிடம் கேட்டான்.

“அந்த ஆள் யாரம்மா?”

“என் மாமா!” - தெரிசாவின் பதில். இதைக்கேட்ட டாக்ஸி டிரைவர் அவளுக்குத் தெரியாமல் சிரித்துக் கொண்டான்.

டாக்ஸியின் பயணம் தொடர்ந்தது.

எதிரே ஒரு வளைவு. அங்கே ஒரு மைல் கல். அந்தக் கல்லின் மீது ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் டிரைவர் வண்டியை நிறுத்த, அந்த நபர் டாக்ஸியின் அருகில் ஓடி வந்தான்.

“வண்டியில் உட்கார்!” டிரைவர் சொல்ல அவனும் ஏறி அமர்ந்தான்.

''இது யார் பின் சீட்டில் இருப்பது?'' வந்த புதியவன் டிரைவரிடம் கேட்டான்.

''இப்போதுதான் வண்டிக்கு வந்திருக்கும் பாசஞ்சர். சற்று தூரம் போனவுடன் சொல்கிறேன்'' என்ற டிரைவர் எதிரில் இருந்த சாராயக்கடை அருகில் வண்டியை நிறுத்தினான்.

''சாக்கோ இருக்கிறானா?'' என்று கடைக்காரனிடம் டிரைவர் கேட்டான்.

''இருக்கிறார்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே கடையிலிருந்து ஒருவன் ஓடிவந்தான்.

''வண்டியில் ஏறு'' என்று டிரைவர் சொன்னவுடன் அவனும் டாக்ஸியில் ஏற வண்டி தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

''என் வீட்டிற்கு இது வழி இல்லையே?'' என்று வண்டியினுள் இருந்து தெரிசா குரல் கொடுக்க,

இப்போது புதிதாக ஏறியவன்,

''எல்லாம் சரியான பாதையில்தான் வண்டி போய்க்கொண்டு இருக்கிறது'' என்றான்.

அத்தியாயம் 17

கார் வேகமாகப் போய்க்கொண்டு இருந்தது. தெரிசாவுக்கு இந்த திடீர் மாறுதலால் பயமுண்டாகி விட்டது. காரிலிருந்து வெளியே குதிக்க அவள் முயன்றாள் - சட்டென்று கார் நின்றது. முன்னால் இருந்த இருவரும் 'சட்'டென்று பின் சீட்டில் வந்து அமர்ந்தனர். தெரிசா இறங்க முயற்சித்தது பலிக்கவில்லை.

''அய்யோ... என்னைக் கொல்லுகிறார்களே!'' என்று பலமாகக் கூச்சலிட ஆரம்பித்தாள்.

பின்னால் இருந்தவர்களில் ஒருவன் அவளை இறுகப் பிடித்துக்கொள்ள, இன்னொருவன் அவள் வாயை மூடினான். அவள் தப்பித்து ஓட முடியாதபடி அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ள, அதே சமயத்தில் ஆச்சர்யமான ஒரு சம்பவம் நடந்தது. காரின் கதவு திடீரென திறக்க, அவளைப் பிடித்திருந்த இருவரும் வெளியே விழுந்து விட்டனர். இது தெரிசாவுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அத்துடன் நில்லாமல் பின் கதவுகள் இரண்டும் தானாகவே கழன்று விழ, காற்று உள்ளே புகுந்தது. ''காரை நிறுத்து... இல்லையென்றால் நான் வெளியே குதித்துவிடுவேன்!'' என்று தெரிசா சப்தமிட்டாள். அப்போதுதான் கார் டிரைவருக்கே என்ன நடந்தது என்று தெரிந்தது.

'சட்'டென்று அவன் காரை நிறுத்தி விட்டான். தெரிசா காரை விட்டு இறங்கினாள்.

''கதவுகள் எங்கே ப்போயின?'' டிரைவர் கேட்டான்.

''மிகவும் மோசமான காரை நீ வைத்திருக்கிறாய். அதனால்தான் அது கழன்று விட்டது'' என்றாள். டிரைவர் காரைப் பரிசோதிப்பதில் இருந்தான்.

''நான் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும்'' என்றாள் தெரிசா.

''அதெப்படி நீ போக முடியும்? நீ என் காரை நாசம் செய்து விட்டாய். உன்னை எப்படி நான் விட முடியும்?'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் அருகில் வந்தவன், அவளைப் பிடித்தான்.

தெரிசா டிரைவரைத் தள்ளி விட்டாள்.

யாரோ பலவான் தூக்கி எறிந்ததுபோல் அவன் வெகு தூரத்தில் போய் விழுந்தான். அதே சமயத்தில், தூரத்தில் வண்டி ஏதோ வருவது தெரிந்தது - விளக்கு வெளிச்சம் பளீரென்று இருந்தது.

தெரிசா நடுரோட்டில் நின்று கையைக் காண்பித்தாள். வந்தது ஒரு மாருதி கார்.

அவளது அருகில் வந்து கார் நின்றது.

காரை ஓட்டி வந்தது ஒரு வாலிபன்.

''என்ன நடந்தது?'' என்று அவன் கேட்டான்.

''என்னை என் காலேஜ் ஹாஸ்டலில் விடவேண்டும்'' என்றாள் தெரிசா.

''இங்கே வந்த காரணம் என்ன?'' வாலிபன் கேட்டான்.

''நான் என் சினேகிதியின் வீட்டிற்குப் போனேன் - டாக்ஸியில் ஏறியபோது டிரைவரும் அவனது நண்பர்களும் எனக்குத் தொல்லை கொடுத்தனர்.''

''பெண்கள் மட்டும் தனியாக டாக்ஸியில் போகக்கூடாது'' என்று உபதேசம் செய்தான் அவன்.

தான் வீட்டில் இருந்துதான் டாக்டர் வீட்டிற்கு போனது உண்மை. மீண்டும் ஹாஸ்டலில் கொண்டு போய் விடச்சொல்லி இந்த வாலிபனிடம் பொய் சொன்னதற்காக அவள் வருத்தப்பட்டாள்.

அவள் சொன்ன இடத்தில் இறக்கி விட்டுவிட்டுச் சென்ற அந்த வாலிப டிரைவர்,

''மீண்டும் சந்திக்கலாம்'' என்று விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

தெரிசா வீட்டிற்குத் திரும்பினாள். நல்ல பசி. சாப்பிட்டாள். பிறகு சிலமணி நேரத்திற்கு முன்னால் நடந்த விஷயங்களை யோசித்துப் பார்த்தாள்.

காரில் இருந்து இருவர் தூக்கி எறியப்பட்டனர். டிரைவரைத் தள்ளிவிட்டதும் அவன் எங்கோ போய் விழுந்தான்.

தனக்கு இவ்வளவு பலம் இருந்ததா என்பது அவளுக்கே வியப்படையும் விஷயமாக இருந்தது. காரின் கதவு மிகவும் பழையதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் டிரைவர்?

ஒரே தள்ளலில் எங்கோ போய் விழுந்தானே? இதெல்லாம் எதனால்?

டாக்டரின் ஞாபகம் வந்தது. அவன் ஒரு நல்ல மனிதன் என்கிற எண்ணமே அவள் மனதில் மேலோங்கி இருந்தது. இதைப்போன்ற ஒரு மனிதனை அவள் இதுவரை சந்தித்ததே இல்லை. டாக்டரின் நினைப்பு அவளது மனதில் தோன்றியவுடன் அவளது உடலில் புதிய உற்சாகம் வந்ததுபோல் இருந்தது.

திரும்பவும் டாக்டர் பெர்கூசனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று அவள் முடிவு செய்துகொண்டாள். காலையில் அவள் வெகுநேரம் கழித்து எழுந்தாள். உடலெல்லாம் நல்ல வலி. யாரோ அடித்துப் போட்டதைப்போல!

பாத்ரூமுக்குள் போய் ஷவரில் குளிக்க ஆரம்பித்தாள். உடலில் நீர் பட்டவுடன் ஒரு மாதியான இன்பம். உடம்பில் சோப்பு போட்டுத் தேய்க்கும்போது உடலெல்லாம் வலி திடீரென்று தோன்றியது. காயத்தின்மீது மிளகாய்த்தூள் போட்டால் எரிச்சல் உண்டாகுமே அதைப்போல!

கண்ணாடியில் தன் உருவத்தைப் பார்த்தாள். உடலெங்கும் நகத்தால் கீறியதுபோல காயங்கள். டாக்டர் கையில் நகங்கள்

இல்லையே, எப்படி வந்தது இந்தக் காயம்? அவரால் இது நிச்சயம் ஏற்பட்டு இருக்க முடியாது. அவன் மிகவும் நல்லவன் என்று அவள் நினைத்தாள்.

குளித்தபின் வெளியே தன் அறைக்கு வந்த அவள், காயம் கண்ட இடத்திற்கு மருந்தைத் தடவினாள்.

அடுத்த தடவை டாக்டரைப் பார்க்கும்போது முதலில் அவரது விரலைப் பார்க்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டாள்.

மாலையில் அவளது சினேகிதிகள் அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனர்.

அவர்கள் அவளிடம் கல்லூரி ஆசிரியரான டாக்டரைப்பற்றி துருவித்துருவிக் கேட்டனர்.

''நாங்களும் போய் அவரைப் பார்க்க வேண்டுமா?'' என்று அவர்கள் அவளிடம் கேட்டார்கள்.

''ஆமாம், போகவேண்டும்!'' என்றாள் தெரிசா.

''அப்படியென்றால் இன்று யார் போவது?'' என்று அவர்களில் ஒருத்தி கேட்டாள்.

''இன்று ஜெஸ்ஸி போய் வரட்டும். அவள்தான் இங்கே நம்மில் மூத்தவள்.''

ஜெஸ்ஸி என்கிற அப்பெண்ணிற்கு இருபத்தி நான்கு வயதாகிறது. நல்ல தடிமனான சரீரம். அலங்காரம் செய்து கொள்வதில் மிகவும் கவனம் செலுத்துவதால் அழகாகத் தெரிந்தாள்.

''போகிறாயா?'' என்று ஒருத்தி அவளிடம் கேட்க,

''நீங்கள் சொன்னால் நான் போகிறேன்'' என்றாள் ஜெஸ்ஸி.

''இன்னும் நமக்கு பரீட்சை பாக்கி இருக்கிறது. புரொபசர் நமக்குத் தேவை. அதனால் நீ போய்விட்டு வா'' என்றார்கள் மற்ற மாணவிகள்.

''தெரிசாவும், ஜெஸ்ஸியும் போவதே நல்லது. ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருக்கும்.''

இவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்ததைப்போல, டாக்டர் பெர்கூசன் இவர்களைக் கண்டதும்,

''வாருங்கள், வாருங்கள்! இருவரும் சேர்ந்தே வந்திருக்கிறீர்கள். என்ன விசேஷம்?''

''இல்லை, நான் நேற்று தனியாக வந்தபோது பிரச்னையாகி விட்டது. அதனால்தான் துணைக்கு ஜெஸ்ஸியையும் அழைத்து வந்தேன்'' என்று தெரிசா நேற்று இரவு நடந்த கதையை மிகவும் விவரமாகச் சொன்னாள்.

''கதவுகள் கழன்று விழுந்தன என்றால் உனக்கு அவ்வளவு சக்தி இருந்ததென்று அர்த்தம்.''

''எனக்கு அதைப்போல சக்தி இருக்கிறதென்று தெரியாது!''

''உன் சக்தி உனக்கே தெரியாது என்றால் மிகவும் ஆச்சர்யம்தான்'' என்றான் டாக்டர்.

''இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது.''

''இரகசியமா?''

''ஆமாம்.''

''அப்படியென்றால் நீ மட்டும் உள்ளே வா!'' என்று தெரிசாவை மட்டும் டாக்டர் உள்ளே அழைத்துப் போகிறான்.

ஜெஸ்ஸி வெளியே நிற்கிறாள்.

உள்ளே போய் தெரிசா, தனி அறையில் தனது ரவிக்கையை 'சட்'டென்று கழற்றி டாக்டரிடம் தன் உடம்பில் ஏற்பட்ட காயங்களைக் காட்டினாள்.

‘‘ப்பூ... இவ்வளவுதானா? இவை எல்லாம் தானாக மறைந்து விடும்’’ என்றான் டாக்டர். அதற்குள் தெரிசா டாக்டரின் கைவிரல்களை எல்லாம் நன்றாகப் பார்த்தாள்.

நகங்கள் சாதாரணமாக இருந்தன.

‘‘பிறகு எப்படி தன் உடலில் இந்தக் காயங்கள் ஏற்பட்டன?’’ தெரிசா தன் மனதில் கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டாள்.

அவள் சந்தேகப்படுகிறாள் என்று நினைத்த டாக்டரின் முகமும் மாறியது.

‘‘சரி, நீங்கள் போய் வாருங்கள்!’’ என்று அவர்களை அனுப்ப முயற்சித்தபோது,

‘‘அடுத்தபடியாக எப்போது வரவேண்டும்?’’ என்று தெரிசா கேட்டாள்.

‘‘நான் அதைப் பிறகு சொல்கிறேன்’’ என்றான் டாக்டர்.

தெரிசா, ஜெஸ்ஸியைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே நடந்தாள்.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குப் பின்னும் உடலில் இருந்த கீறல்கள் மறையவே இல்லை. வலி இருந்தது.

தெரிசாவின் அம்மா இதைப் பார்த்துவிட்டாள்.

‘‘என்ன ஆயிற்று? எப்படி வந்தது இந்தக் கீறல்கள்?’’ தாய் கேட்டாள்.

‘‘என்னவென்றே தெரியவில்லை!’’ என்று ஒரே போடாக தெரிசா போட,

‘‘நாம் டாக்டரைப் பார்ப்போம்!’’ என்கிறாள் தாய்.

அத்தியாயம் 18

தெரிசாவின் தாயார், தன் மகளை டாக்டரிடம் அழைத்துப் போனார். டாக்டர் வர்மா தெரிசாவை தனி அறைக்கு அழைத்துப் போனார்.

‘‘என்னிடம் பொய் ஏதும் சொல்லக் கூடாது. உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்ல வேண்டும்’’ என்று முதலில் தெரிசாவிடம் சொன்னார். இதைக்கேட்ட தெரிசா, தனது ரவிக்கையை கழற்றி விட்டு, டாக்டரின் பரிசோதனை டேபிளின்மீது ஏறிப்படுத்தாள்.

டாக்டர் அவளது உடம்பில் ஏற்பட்டிருந்த கீறல் காயங்களை நிதானமாகப் பரிசோதித்தார். ‘‘நான் இந்தக் காயங்கள் எப்படி வந்தது என்று கேட்கப் போவதில்லை. ஆனால் கழுத்தில், முதுகில், முன் மார்பில் எப்படி இந்தக் காயங்கள் ஏற்பட்டன என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?’’ வர்மா மிகவும் மெதுவாகக் கேட்டார்.

‘‘தெரியவில்லை’’ என்றாள் தெரிசா.

‘‘இந்தக் காயங்கள் எப்போது ஏற்பட்டது என்றாவது தெரியுமா?’’

டாக்டர் பெர்கூசன் வீட்டிற்குப் போய் வந்தபிறகுதான் தனது உடலில் இப்படி காயங்கள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன என்பது அவளது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘‘உடலில் இரத்தமும் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இரத்தத்தைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிடுவோம்’’ என்கிறார் டாக்டர்.

‘‘இன்றேவா பரிசோதனை செய்ய வேண்டும்?’’

‘‘ஆமாம். இன்று பரிசோதனைக்காக நான் சில துளிகள் இரத்தத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன். நாளை வந்து முடிவு என்ன

வென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இங்கேயே பரிசோதனை சாலை இருக்கிறது'' என்றார் டாக்டர்.

தெரிசாவின் உடலில் இருந்து சிறிதளவு இரத்தத்தை எடுத்துக் கொண்டவுடன், அவளை உடைகளை அணிந்துகொள்ளச் சொல்லி விட்டார்.

''நீ சந்தித்த நபரின் கைகளில் நகங்கள் இருந்ததா?'' டாக்டர் கேட்டார். இதைக்கேட்ட தெரிசா தலைகுனிந்து நின்றாள்.

''நான் கேட்பதற்கு அர்த்தம் இருக்கிறது. விளையாட்டாக நான் இதைக் கேட்கவில்லை'' என்றார் டாக்டர்.

தெரிசா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

டாக்டர் பெர்கூசனின் கைகளில் நகங்கள் நீளமாக இல்லை.

''இல்லை டாக்டர். நகங்கள் கூர்மையாக இல்லை.''

''பிறகு எப்படி உன் உடலில் இவ்வளவு காயங்கள்?''

டாக்டர் சந்தேகத்தோடு இரத்தத்தை எடுத்து பரிசோதனை செய்ய ஆரம்பித்தவுடன், தெரிசாவுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டார்.

அவள் போனவுடன் டாக்டரின் மனதில் சந்தேகம் எழுந்தது. ஒரு புருஷனும் - பெண்ணும் சேரும்போது உடம்பில் எப்படி இவ்வளவு காயங்கள் ஏற்படும்? உடம்பில் பட்டிருக்கும் நகங்கள் மிகவும் கூர்மையானவை, பெரியவை - மிருகங்களுக்குத்தான் இப்படி இருக்கும்.

ஆனால் தெரிசா சொன்னது என்ன? தன்னை ஸ்வீகரித்த ஆணின் கைகளில் நகங்கள் நீளமாக இருக்கவில்லை.

மனதில் நிறைய சந்தேகத்துடன் டாக்டர் இரத்தத்தைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தார்.

மைக்ராஸ்கோப்பில் அந்த இரத்தத்தைப் பார்த்தவுடன் அவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். தன் கண்களில் தெரிவது உண்மையான காட்சியா என்பதே அவருக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது.

ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாக அவர் அந்த இரத்தத்தைப் பார்த்தார்.

அது மனித இரத்தமே அல்ல!

டாக்டர் தன்னிடம் இருக்கும் குறிப்பேடுகளை எடுத்துப் புரட்டினார். மனிதன், மிருகங்கள் ஆகியவற்றின் இரத்தம், நிறம் எல்லாம் அந்த ஏடுகளில் விபரமாக இருந்தன.

அதில் விவரிக்கப்பட்ட மானிட இரத்தத்திற்கும், இங்கே இருப்பதற்கும் சற்றும் ஒற்றுமையே இல்லை. பல தடவை பார்த்து திருப்தியடைந்த பிறகு, மிருகங்களின் இரத்தத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

இந்த இரத்தம் ஓநாயின் இரத்தத்தோடு ஒத்துப் போனது.

டாக்டர் இந்த ஒற்றுமையைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டார்.

''ஈஸ்வரா... என்ன இது?'' என்று அவரது வாய், அவரை அறியாமலேயே அலறியது. மனித உடலில் ஓநாயின் இரத்தமா? இது எப்படி சாத்தியம்?

பண்டைக்காலத்தில் ஓநாய்கள் குழந்தையை எடுத்துப்போய் வளர்த்ததை இவர் கதைகளில்தான் படித்திருக்கிறார்.

இந்த இரத்தம், ஒரு பெண்ணின் உடலில் எவ்வாறு வந்தது?

நாய்களோடு பெண்கள் உறவு வைத்துக் கொள்வதை இவர் நீலப்படங்களில்தான் பார்த்திருக்கிறார். தெரிசா விஷயத்தில் அப்படி நடக்க சாத்தியம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே! அன்று இரவு டாக்டர் பெர்கூசனின் உதட்டில் லேசான காயம் இருந்தது. தெரிசாவின் கழுத்தில் அவன் வாய் வைத்து உறிஞ்சும்போது அந்த இரத்தத்துடன்

இவன் இரத்தமும் கலந்து இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் தெரிசாவின் இரத்தம் சுத்தமாக மாறிவிட்டது.

டாக்டர் மனதில் இப்படியும் ஒரு சந்தேகம். தெரிசாவுடன் கலவி அனுபவித்தவன் உடலின் இரத்தம், அவள் இரத்தத்தோடு கலந்து இருக்கவேண்டும். அவன் யாராக இருந்தாலும் சரி. அவன் ஒரு சாதாரண ஆளாக நிச்சயம் இருக்கவே முடியாது.

மறுநாள் தெரிசா, தன் தந்தையை அழைத்துக் கொண்டு டாக்டரிடம் வந்தாள். டாக்டர் தெரிசாவை மட்டும் உள்ளே அழைத்துப் போனார்.

உட்கார வைத்தார்.

''உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது?''

''கொஞ்சம் பரவாயில்லை.''

''இன்னொரு தடவை நான் அந்தக் காயங்களைப் பார்க்கலாமா?'' டாக்டர் கேட்டார்.

தெரிசா அதற்கு ஒப்புக் கொண்டாள்.

டாக்டர் பரிசோதித்தபோது, அவள் உடலில் காயம் ஏதும் இருக்கவில்லை. காயம் இருந்த அடையாளம்கூட காணோம். ஆச்சர்யம். எப்படி மறைந்தது?

தெரிசா தன் உடைகளை அணிந்துகொண்டு டாக்டரின் முன் அமர்ந்தாள்.

''நான் உன்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டும். உன் உடலில் இருந்த காயங்கள் மறைந்து விட்டன என்றாலும் என் கேள்விக்கு நீ பதில் சொல்லவேண்டும். டாக்டரிடமும், வக்கீலிடமும் பொய் சொல்லக்கூடாது தெரியுமல்லவா?''

''தெரியும். கேளுங்கள்.''

''உன்னிடம் உறவு வைத்துக்கொண்ட அந்த நபர் யார்?''

தெரிசா எப்படி அதைச் சொல்வது என்று பேசாமல் இருந்தாள். தான் காட்டிக் கொடுக்கப்போவது சாதாரண ஆள் அல்ல! மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு புரொபசர். டாக்டரேட் வாங்கியவர்.

''நான் இதை யாரிடமும் சொல்லப் போவதில்லை. உனக்கு நான் சத்தியம் வேண்டுமானாலும் செய்து கொடுக்கிறேன்.''

சொல்லுவதா, வேண்டாமா என்கிற போராட்டத்தில் தத்தளித்த தெரிசா கடைசியில் சொல்வது என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள்.

''என்னுடன் உறவு கொண்டவர் டாக்டர் பெர்கூசன். கல்லூரியில் அவர் ஒரு பேராசிரியர்.''

''அந்தப் பெயரை நானும் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். அவர் வெளியூர்க்காரராயிற்றே?''

''அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் அறியமாட்டேன்.''

''உங்களுக்குள் எப்படி உறவு ஏற்பட்டது?''

''அது மிகவும் இரகசியம்.''

''அதுவும் எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்.''

''அவர் மிகவும் பெரிய மனிதர். விந்தையானவர். நாளை நடப்பதை இன்றே சொல்லக் கூடியவர். சொன்னது போலவே நடக்கும்.''

''அதைப்போல் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறாரா?''

''நான் சொல்வதை யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது. அது மிகவும் இரகசியம். வெளியில் தெரிந்தால் மிகவும் தொந்தரவு.''

''நீ தைரியமாகச் சொல். அதை நான் யாரிடமும் சொல்லவே மாட்டேன்.''

''பரீட்சைக் கேள்விகள் எல்லாவற்றையும் அவர்தான் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர் சொன்னது அப்படியே வந்ததுதான் வியப்பு!''

''வினாத்தாள் அச்சடிக்கும் இடத்தில் இவருக்குத் தெரிந்தவர் யாராவது இருக்கக்கூடும்.''

''அப்படியெல்லாம் இல்லை. அவர் சொல்லிக் கொடுத்ததுதான் வந்தது.''

''அப்படியென்றால் அவர் சாதாரணமானவரே அல்ல!'' என்றார் டாக்டர்.

''கேள்விகள் சொல்லிக் கொடுத்ததால்தான் நீ அவர் வீட்டிற்குப் போனாயா?'' என்று டாக்டர் தொடர்ந்து கேட்டார்.

தெரிசா மௌனமாக இருந்தாள்.

''உனக்கு எந்தப் பிரச்னையும் வராது. நான் அவரைப் பார்த்துப் பேசப்போகிறேன்'' என்றார் டாக்டர்.

அத்தியாயம் 19

''இப்போது நான் ஒரு ஊசி போடுகிறேன். சில மாத்திரைகளைத் தருகிறேன். அதைச் சாப்பிட்டால் எந்த பிரச்சனையும் வராது'' என்று டாக்டர் தெரிசாவிடம் சொன்னார்.

தெரிசா, உடலில் ஊசி போட்டுக்கொண்டு மாத்திரைகளையும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அவள் போனபிறகு டாக்டர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். தனது இத்தனை வருட சர்வீஸில் இதைப்போன்ற ஒரு கேசை அவர் பார்த்ததே இல்லை.

ஓநாயின் இரத்தம் உடம்பில் ஓடும் ஒரு பெண்!

ஓநாய் கீறியதுபோலவே உடலெங்கும் அடையாளங்கள்!

நாய்களுடன் பெண்கள் இன்பம் அனுபவிப்பதை டாக்டர் புளூஃபிலிம்களில்தான் பார்த்திருக்கிறார். அயல்நாட்டுப் பெண்கள்தான் இதைப்போல் நாய்களைப் பழக்குவார்கள். இங்கே அதுபோல் இல்லையே! அங்கே கணவனைவிட நாய்களைத்தான் அதிகமாக நேசிப்பார்கள். தங்களுடன் படுக்கையிலும் படுக்க வைத்துக் கொள்வார்கள்!

இங்கே அதைப்போல ஏதும் நடக்க வாய்ப்பில்லை என்பதால், கல்லூரியில் பிரசித்தி பெற்ற டாக்டர் பெர்கூசனின் இரத்தம்தான் இவளது உடலில் ஏறி இருக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் வர்மா நினைத்தார்.

இன்று மாலை பெர்கூசனைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று டாக்டர் வர்மா முடிவு செய்து கொண்டார்.

அந்த நபர் எப்படி இருப்பான் என்றே இவர் அறியமாட்டார்.

''ஏன், என்ன விஷயமாக இங்கே வந்தீர்கள்?'' என்று அந்த நபர் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது என்று டாக்டர் வர்மா யோசித்தார்.

பிறகு அவருக்கே ஒரு யோசனை தோன்றியது. அந்த டாக்டர் சரித்திரப் பேராசிரியர் என்பதால் அதில் ஏதாவது சந்தேகம் கேட்டுக் கொண்டு சந்திக்கலாம் என்கிற முடிவுக்கு வந்தார்.

முதலில் கல்லூரி வாசகசாலைக்குச் சென்றார். அங்கே டாக்டரின் நண்பர் ஜோன்ஸ் இருக்கவே, டாக்டருக்கு மிகவும் சௌகர்யமாகப் போய்விட்டது. ஒரு சரித்திரப் புத்தகத்தை கேட்டுப்பெற்று அதை ஒரு மணி நேரத்தில் படித்து முடித்தார் டாக்டர்.

சரித்திரம் ஏதும் தெரியாமல் டாக்டர் பெர்கூசனிடம் பேச முடியாது அல்லவா?

அதனால் இதைப் படித்து தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டார்.

சரியாக மணி ஆறாக, டாக்டர் வர்மா காரில் ஏறினார். பெர்கூசனின் வீடு எங்கே என்று கேட்டு அங்கே போனார்.

வீட்டின் முன்பாக இருந்த கேட் மூடியிருந்தது. அதைத் திறந்து உள்ளே போகும்முன் வீட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு டாக்டர் பெர்கூசன் வெளியே வந்தான்.

நீளமான கோட்டு, பழைய கால முத்திரை உள்ள பொத்தான்கள், வெளுத்துப்போன கை விரல்களும் உள்ள இவன் சாதாரணமான ஆள் அல்ல என்பதை வர்மா உணர்ந்தார்.

கேட்டைத் திறந்தது டாக்டர்தான். திறந்தவுடன்....

''ஹலோ டாக்டர் சுதாகரவர்மா. வெல்கம் டு மை குவார்ட்டர்ஸ்'' என்று வரவேற்று டாக்டர் வர்மாவை அசத்தினான்.

தன் பெயர் இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

முன்பின் பரிச்சயமே இல்லையே?

''உள்ளே வாருங்கள்.''

''வணக்கம் டாக்டர் பெர்கூசன்'' என்று சொல்லியபடியே, அவர் காரை உள்ளே கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு இறங்கினார். அவர் கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்து ''இது 'ஜஸ்டின் லூக்' எழுதிய புத்தகம்தானே?'' என்று கேட்டான் டாக்டர்.

வர்மா வியந்து நிற்க, பெர்கூசன் மேலே தொடர்ந்தான்.

''நான் ஜஸ்டின் லூக்கை நன்றாக அறிவேன். அவருக்கு எஸ்தர் என்றொரு மனைவி. அவள் குதிரை சவாரியின்போது தவறி கீழே விழுந்து இறந்து போனாள்.''

''ஆமாம்! நானும் கேள்விப்பட்டேன்.''

''சீசில் என்ற இடத்தில் நடந்த விபத்து இது. ஜஸ்டின் அங்கே போயிருந்தார். ஒரு லெவல் கிராசைக் கடக்கும்போது தனியாகக் கழன்று விட்ட ஒரு போகி, குதிரைமீது இடித்துவிட்டதால் அவள் மரணமடைந்தாள்.''

''அடேயப்பா! இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்றார் வர்மா.

''நான் ஒரு சரித்திரப் பேராசிரியர் என்பதை நீங்கள் மறந்துபோகக் கூடாது. சரி, வாருங்கள். நீங்கள் எதற்காக இங்கே வந்தீர்கள்? அதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள். இருவரும் இப்போது முன் அறையில் அமர்ந்து இருந்தார்கள்.

''நீங்கள் இங்கே வருவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன்.''

''அதெப்படி?''

''நீங்கள் தைமூர் என்கிற மொகலாய வீரரைப் பற்றிக் கேட்க வந்திருக்கிறீர்கள்'' என்று ஆரம்பித்த பெர்கூசன், தைமூர் எப்படி பல நாடுகளைத் தாண்டி இந்தியாவிற்குள் வந்தான் என்பதை விளக்கமாகச் சொல்ல டாக்டர் வர்மா 'விக்'கித்துப் போனார்.

மேற்கொண்டு அவரால் ஏதும் பேச முடியவில்லை.

‘‘இனி எதைப்பற்றிக் கேட்பது? கேட்க வந்த விஷயத்தைப் பற்றியே இந்த நபர் மிகவும் விலாவாரியாகச் சொல்லி விட்டாரே!’’

‘‘நான் உங்களிடம் பேசத்தான் வந்தேன்’’ என்றார் வர்மா.

அவரே தொடர்ந்தார்.

‘‘உங்கள் மாணவி தெரிசா உங்களைப்பற்றி என்னிடம் நிறையவே சொல்லியிருக்கிறாள். உங்களது சரித்திரப் புலமையைப் பற்றியும் சொன்னாள். அதனால்தான் வந்தேன்.’’

‘‘அவள் சொன்னது சரிதான். எல்லோருக்கும் இதைப்போன்ற சக்தி வந்து விடுவது இல்லை!’’

‘‘சரி, நீங்கள் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்? விஸ்கி குடிக்கிறீர்களா?’’

‘‘கம்பெனிக்காகக் குடிக்கிறேன்’’ என்றார் வர்மா.

டாக்டர் பெர்கூசன் அங்கிருந்து எழுந்து எதிரில் இருந்த திரையை விலக்க, உள்ளே ஒரு மேஜை. அதன்மீது விஸ்கி பாட்டில். நான்கு டம்ளர்கள். ஐஸ் நிறைந்த பெட்டி.

இதைப்பார்த்த வர்மாவுக்கு திடீரென மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

இதற்குள் ஒரு டம்ளரில் விஸ்கியை ஊற்றி அதில் ஐஸ் கட்டிகளை போட்டு விட்டான் டாக்டர். பிறகு அதை எடுத்து வர்மாவிடம் கொடுத்தான்.

வர்மா கொஞ்சமாகக் குடித்தார்.

ஆனால் பெர்கூசன் குடிக்கவில்லை.

‘‘ஏன் நீங்கள் சாப்பிடவில்லையா?’’

‘‘இன்று நான் சாப்பிடப் போவதில்லை.’’

அதற்குப் பிறகு சில நிமிடங்கள் பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு வர்மா எழுந்தார்.

‘‘உங்கள் வீட்டை நான் பார்க்கலாமா?’’

‘‘அதற்கென்ன பார்க்கலாமே.’’

எல்லா இடங்களையும் மெதுவாகக் காண்பித்தான் டாக்டர் பெர்கூசன்.

ஒரு அறை. அது படுக்கை அறை போலவே இருந்தது. அதன் கட்டிலின் மேல் இரண்டு கையுறைகள் இருந்ததை டாக்டர் வர்மா கவனித்தார். அதில் இரத்தக்கறை இருந்தது போலத் தெரியவே, வர்மா அதை அவன் அறியாவண்ணம் தனது பையில் போட்டுக் கொண்டார்.

பிறகு விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்த டாக்டர் சர்மா, கையுறையில் இருந்த இரத்தத்தைச் சுரண்டி எடுத்து மைக்ராஸ்கோப்பில் வைத்துப் பரிசோதித்தார். அதில் தெரிந்த விவரங்களைப் பார்த்த டாக்டர் திடுக்கிட்டார்.

‘‘என்ன இது?’’ அவரது மனதில் கலக்கம்.

அத்தியாயம் 20

டாக்டர் வர்மா தனது மைக்ராஸ்கோப்பில் திரும்பத் திரும்ப பார்த்தார். அவருடைய கண்களுக்குத் தெரிந்தது ஓநாயின் இரத்தம். இதை தெரிசாவின் இரத்தத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் இரண்டும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. ஒரு மனிதனின் உடலில் ஓநாயின் இரத்தம் எவ்வாறு உற்பத்தியாகும்? இதை எப்படியாவது கண்டுபிடித்தே ஆகவேண்டும் என்கிற முயற்சியில் இறங்கிவிட்ட டாக்டர் வர்மா தனது நண்பரான டாக்டர் வில்லியம் ஜார்ஜை போனில் அழைத்தார். இவர் மெடிக்கல் காலேஜில் ஒரு பெரிய புரொபசர்.

அவர் போனில் கிடைக்கவே,

“நான் உடனே உங்களைப் பார்க்க வருகிறேன்” என்கிறார் வர்மா.

என்ன விஷயத்திற்காக பார்க்க வருகிறேன் என்று அவரிடம் சொல்லவில்லை.

மேலும் டாக்டர் ஜார்ஜ் தன்னைப் புதுப்புது ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ளக் கூடியவர்.

தான் எடுத்த இரத்த பரிசோதனை ரிப்போர்ட்டுடன் இரத்தத்தையும் எடுத்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு டாக்டர் வர்மா புறப்பட்டார்.

அப்போது இரவு மணி எட்டு.

இந்த இரத்த விஷயமாக ஏதாவது ஒரு முடிவு எடுத்தாக வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் தான், இரவு என்றுகூட பாராமல் வர்மா அப்போதே புறப்பட்டார்.

கேட்டை விட்டு கார் வெளியே வந்தது. வெளியே நல்ல நிலா வெளிச்சம். காரின் விளக்குகளைக்கூட போட அவசியமில்லை. ஏறக்குறைய இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் பிரயாணம் செய்த பிறகு டாக்டரின் மனதில் சந்தேகம் தோன்றியது. ஏனெனில் கார் மிகவும் வேகமாகப் போவதுபோல் தோன்றியது. எண்பது மைல் என்பதை ஸ்பீடா மீட்டர் காட்டியது.

இதுவரை அவர் இதைப்போல காரை ஓட்டியதே இல்லை. எப்போதோ ஒரு விபத்து நடந்ததன் காரணமாக அவர் வேகமாகப் போவதே இல்லை. மேலும் இவர் ஆக்ஸிலேட்டர்மீது காலை வைத்து அழுத்தவே இல்லை. பிறகு எப்படி கார் இவ்வளவு வேகமாகப் போகிறது?

வேகம் 90 மைலைத் தாண்டியதும் டாக்டருக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. கார் தாறுமாறாகச் செல்லத் தொடங்கியது.

என்ன செய்வது என்று டாக்டர் யோசித்தார்.

‘பிரேக்’ மீது காலை வைத்தார். அதுவும் வேலை செய்யவில்லை.

இதனால் டாக்டர் வர்மா மிகவும் பயந்து நடுங்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு வளைவைத் தாண்டியாகி விட்டது. இன்னொரு வளைவைத் தாண்டினால் நேராகப் போகலாம். வளைவின் நடுவே ஒரு வண்டி வருவது தெரிந்தது. வந்தது லாரி.

இவர் தன் காரை நிறுத்த முயற்சித்தது பலிக்கவில்லை. லாரி, நேராக வந்து இடித்தது.

அதனால் டாக்டரின் கார் பாதையிலிருந்து விலகி அருகில் இருந்த பள்ளத்தில் நான்கு கரணம் அடித்து கீழே விழுந்தது.

கார் கரணமடித்தாலும், கடைசியில் பள்ளத்தில் நின்றபோது ஒழுங்காகவே நின்றது. அதனால் டாக்டர் வர்மாவுக்கு அதிகமாக அடி ஒன்றும் படவில்லை. அதனால் காரைவிட்டு வெளியே வர கதவைத் திறக்க முயற்சித்தார். ஆனால் காரின் உடைந்த கண்ணாடி வழியே நீண்ட ஒரு கை, அவரது கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கி வெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. தூக்கி நிறுத்திய உருவம்,

“என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்கிறது.

‘‘டாக்டர் பெர்கூசன்’’ என்றார் வர்மா. இதைச் சொன்னவுடன், எதிரில் நின்ற நபரின் கைகள் டாக்டரின் கழுத்தை நெறிக்கவே அவர் உயிரிழந்தார்.

அவரது உடலைத் தூக்கி காரின் உள்ளே போட்டுவிட்ட டாக்டர் பெர்கூசன், பள்ளத்திலிருந்து மேலே ஏறி ரோட்டுக்கு வந்தான்.

அப்போது எதிரில் ஒரு கார் வரவே, டாக்டர் கையைக் காட்டி அதை நிறுத்தினான்.

அதை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தது ஒரு பெண்.

‘‘நீங்கள் யார்?’’ என்று கேட்டாள் அப்பெண்.

‘‘என் பெயர் டாக்டர் வர்மா. எனது கார் இங்கே விபத்தில் சிக்கிவிட்டது’’ என்று பொய் சொல்கிறான் பெர்கூசன்.

‘‘டாக்டர் வர்மா, தோல் சம்பந்தப்பட்ட வியாதியைக் கவனிப்பதில் நிபுணர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்’’ என்றாள் அவள்.

பிறகு டாக்டருக்காக கதவைத் திறந்து விட்டாள். டாக்டர் ஏறி உட்கார்ந்[illegible].

‘‘நீங்கள் யார்?’’

‘‘நானும் ஒரு டாக்டர் தான். என் பெயர் ரமணி. இங்கே உள்ள ஒரு பிரத்தியேக நர்சிங் ஹோமில் மகப்பேறு நிபுணராக இருக்கிறேன்’’ என்றாள் அவள்.

‘‘இரவுவேளையில் பிரசவத்தைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறீர்களா?’’

‘‘ஆமாம்.’’

‘‘சிசேரியன் நடந்தது இல்லையா?’’

‘‘அதெப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?’’

‘‘இப்போது சிசேரியன் செய்வது மிகவும் நாகரீகமாகப் போய்விட்டது.’’

டாக்டரம்மாள் இதைக்கேட்டு சிரித்து விட்டாள்.

‘‘நீங்கள் ஆபரேஷன் எத்தனை மணிக்கு முடியும் என்று வீட்டில் சொல்லிவிட்டு வந்தீர்களா?’’

‘‘அதையெல்லாம் முன்கூட்டியே சொல்லமுடியாது. ஏன் கேட்கிறீர்கள்?’’ டாக்டர் கேட்டாள்.

‘‘விசேஷமாக ஒன்றுமில்லை. போகும் வழியில்தான் என் வீடு. அங்கே சில நிமிடங்களைக் கழித்துவிட்டுப் போகலாமே என்று தான் கேட்டேன்.’’

‘‘அதற்கென்ன, போனால் போயிற்று’’ என்று சொன்னவுடன், கார் நேராக வர்மாவின் வீட்டின் அருகே போய் நின்றது. வர்மா இந்த வீட்டில் தனியாகத்தான் இருந்தார் என்பதை பெர்கூசன் அறிந்து வைத்திருந்தான்.

வர்மாவின் வீடு பூட்டி இருந்தது. ரமணி காரை பூட்டிவிட்டுத் திரும்புவதற்குள் டாக்டர் பெர்கூசன் பூட்டை இழுத்து கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே போனான். நேராக டாக்டரின் பரிசோதனைக் கூடத்திற்கே சென்ற பெர்கூசன், விளக்கைப் போட்டுப் பார்த்தான்.

தன் கை உறை மேஜையின்மீது கிடப்பதைப் பார்த்து அதை எடுத்து கொளுத்தினான்.

இந்த சமயத்தில் ரமணி உள்ளே வந்தாள்.

‘‘நான் புகழ்ச்சிக்காக சொல்லவில்லை. டாக்டர், நீங்கள் மிகவும் அழகாகவே இருக்கிறீர்கள்’’ என்றான்.

அவள் புன்னகை புரியவே, தொடர்ந்தான்.

‘‘நான் டாக்டர் மட்டும் அல்ல. ஒரு ஓவியனும்கூட’’ என்று சொல்ல,

‘‘என்னை ஒரு படமாக வரைந்து கொடுங்கள்.’’

டாக்டர் வர்மாவின் அறையில் சில படங்களைப்பார்த்த டாக்டர் பெர்கூசன், இதைப்போல் தானும் ஒரு ஓவியன் என்று புளுகி வைத்தான்.

டாக்டர் பெர்கூசன் போர்ட்டில் ஒரு காகிதத்தை வைத்து அதற்கு ‘பின் குத்தி’ ஓவியம் வரைய ஏற்பாடு செய்தான்.

பிறகு சொன்னான்.

''நான் ஆடை அணிந்த கோலத்தில் படத்தை வரைவதில்லை'' என்றான்.

ரமணி இதைக்கேட்டு மிகவும் சங்கடப்பட்டாள். இருந்தாலும் தன் ஓவியத்தைப் பார்க்க விருப்பம் அடைந்த ரமணி, மெதுவாக தனது ஆடைகளைக் கழற்றி வைத்தாள். அதன்பிறகு அரைமணி நேரத்தில் வேகமாக அவன், ரமணியின் படத்தை வரைந்தான். படம் மிகவும் நன்றாக வந்திருந்தது.

ரமணிக்கு மிகவும் திருப்தி.

''படம் வரைந்ததற்காக நீங்கள் எனக்கென்ன தரப் போகிறீர்கள்?''

அவள் பதில் சொல்லும்முன், அவளை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் படுக்கையில் கிடத்தினான் டாக்டர்.

பிறகு தனது விளையாட்டை அவளது உடலில் ஆரம்பிக்கவே டாக்டர் ரமணி மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு மயங்கினாள். அந்த சமயத்தில் டாக்டர் பெர்கூசன் வழக்கம்போல், அவளது கழுத்தில் தன் வாயை வைத்து இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டான். அளவு கடந்த மயக்கத்தில் இருந்த அவள் இதைக் கவனிக்கவே இல்லை.

இரவு பன்னிரெண்டு மணி.

டாக்டர் ரமணி படுக்கையை விட்டு எழுந்து தன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

தானும் உடன் சற்று தூரம் வருவதாகச் சொல்லி ரமணியுடன் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான் பெர்கூசன்.

பாதி வழியில் அவன் இறங்கிக்கொள்ளவே ரமணி தன் வீட்டை நோக்கிப் போனாள்.

படுத்தவுடன் தூங்கிவிட்ட அவள், காலையில் வெகுதூரம் கழித்துத்தான் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தாள்.

எழுந்தவுடன், அவள் கேள்விப்பட்ட செய்தி அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

''யார் எடுத்துக்கொண்டு போயிருப்பார்கள்?'' ரமணி யோசித்தாள்.

வந்திருந்தவர்கள் யாரும் இந்தப் படத்தைப் பார்த்திருக்க முடியாது. பார்த்திருந்தால் இவளிடம் கேட்டு இருப்பார்கள். அதனால் அப்படத்தை வேறு யாரோதான் எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்.

ரமணியின் மனதில் இப்படி ஒரு போராட்டம் நடந்துகொண்டு இருந்தபோது, வர்மாவின் உடல் அங்கே கொண்டு வரப்பட்டது.

சில சடங்குகள் நடக்க ஆரம்பித்தன.

அதனால், தான் புறப்படுவதாக ரமணி மேரி மாத்யூஸ் என்கிற டாக்டரிடம் சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

வேகமாக வீட்டை அடைந்துவிட்ட ரமணி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன் செய்து இன்று தனக்கு லீவ் வேண்டும் என்று சொன்னாள். அவள் மனதில் இனம் தெரியாத பயம் குடிகொண்டு இருந்தது.

அந்தப் படத்தை யாராவது எடுத்துப் பார்த்திருந்தால் என்ன ஆவது?

இதே கவலையில் அன்றைய பொழுதை ரமணி கழித்தாள். மாலை நேரம் நெருங்க இன்னும் சற்று நேரம்தான் இருந்தது. கடிகாரத்தின் சப்தம் கேட்டது.

அந்த சமயத்தில் போன் மணி அடித்தது. எடுத்தாள்.

''டாக்டர் ரமணியா?'' ஒரு ஆண்குரல் விசாரித்தது.

''ஆமாம், நான்தான்.''

''நீங்கள் டாக்டர் வர்மாவின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தீர்கள் தானே?''

“ஆமாம் போயிருந்தேன்.”

“ஓவியரான டாக்டர் வர்மா உங்களைப் படமாக வரைந்தாரா? அந்தப் படம் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது.”

“நீங்கள் பேசுவது யார்?” ரமணி கேட்டாள்.

“நான் நேராக அங்கே வருகிறேன். வந்தபிறகு நேரில் என்னைப் பார்த்தால் தெரிந்து கொள்வீர்கள்.”

ஈஸ்வரா இதென்ன சோதனை? யாராக இருக்கும் அது? போன் செய்த நபர் கையில் என் போட்டோ கிடைத்திருக்குமா? ரமணி கவலைப்பட்டாள்.

ஆனால் அவள் அதிக நேரம் காத்திருக்கவில்லை. வெளியில் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது.

ரமணி வெளியே வந்து, தன் வீட்டுக் கேட்டைத் திறந்தாள்.

கார் உள்ளே வந்தது. கார் ஓட்டிவந்த நபரை அவள் பார்க்கவில்லை.

அந்த நபர் காரிலிருந்து இறங்கினான்.

“நீங்கள் யார்?” ரமணி கேட்டாள்.

“நான் டாக்டர் பெர்கூசன். சரித்திரப் பேராசிரியர்.”

“நான் உங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். ஆனால் இப்போதுதான் பார்க்கிறேன்.”

பேசிக்கொண்டே இருவரும் வீட்டிற்குள் வந்தார்கள். டைனிங் அறையில் அமர்ந்தார்கள்.

டாக்டர் தன் பையிலிருந்து ஒரு சுருட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தான்.

பிறகு தன் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அதை ரமணியின் கையில் கொடுத்தான்.

அதுதான் ரமணியின் ஓவியம் இருந்த காகிதம்.

அதைப் பார்த்தவுடன் ரமணி, அதைக் கசக்கி எறிந்து விட்டாள்.

“படம் நன்றாக இருக்கிறது. அதை ஏன் கிழித்துப் போடுகிறாய்?” என்று பெர்கூசன் கேட்டான்.

ரமணி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“இதெப்படி உங்கள் கையில் கிடைத்தது?”

“நான் நேற்று இரவு கார் ஓட்டிக்கொண்டு வரும்போது விபத்து நடந்த இடத்தில் இந்தக் காகிதம் கிடந்தது. ஏதோ கலராக இருக்கிறதே என்று எடுத்துப் பார்த்தேன். உங்கள் படம்.”

டாக்டர் வர்மாவின் கையிலிருந்துதான் இந்தப்படம் தவறி ரஸ்தாவில் விழுந்து இருக்கவேண்டும் என்று ரமணி தன்னைச் சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

“இந்த முகத்தை மட்டும் என் நண்பர்களிடம் காட்டினேன். அவர்கள்தான் சொன்னார்கள், ரமணியின் முகம் என்று!”

“நீங்கள் எனக்குச் செய்த உதவிக்கு மிகவும் நன்றி. என்னால் முடிந்த அளவுக்கு உங்களுக்கு உதவவும் நான் தயாராக இருக்கிறேன். எந்த உதவி என்றாலும் நேராக ஆஸ்பத்திரிக்கு வாருங்கள்” என்றாள் ரமணி.

அதைக்கேட்ட டாக்டர் பெர்கூசன் சிரித்தான்.

“எனக்கு எந்த உதவியும் தேவையில்லை. ஆனால் எனக்கு நீங்கள் நியாயமான ஒரு உதவியைச் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் மேல் கோட்டைக் கழற்றி நாற்காலியின்மீது போட்டான்.

''உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள். இந்தப்படம் மற்றவர்கள் கையில் படாமல் காப்பாற்றியதே எனக்குச் செய்த பெரிய உதவியாகும்.''

''இந்தப் படத்தை வரைந்த டாக்டர் வர்மாவிற்கு என்ன பிரதியுபகாரம் செய்தீர்களோ, அதையே எனக்கும் செய்யுங்கள்'' என்றான் பெர்கூசன்.

ரமணி மௌனமாக இருக்க,

''இதற்கு நீங்கள் என்ன விலை கொடுத்தீர்கள் என்பதை இந்தப் படத்தின் மூலமாகவே நான் தெரிந்து கொண்டேன்'' என்றான் பெர்கூசன்.

பேசிக்கொண்டே ரமணியின் தோளில் கை வைத்தான் டாக்டர் பெர்கூசன்.

மெதுவாக அவளை அழைத்துப்போய் படுக்கையில் கிடத்தி, அவளது உடலில் விளையாடியபோது டாக்டர் ரமணிக்கு, அப்போது டாக்டர் வர்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. ஏனெனில் இந்த விளையாட்டை, இதே முறையில் டாக்டர் வர்மா நேற்று அவளிடம் செய்து காட்டி இருந்தார். எப்படி இந்த ஒற்றுமை?

அத்தியாயம் 22

ரமணிக்கு மனதில் சந்தேகம் தோன்றிவிட்டது. இப்போது தன்னுடன் படுத்திருப்பது டாக்டர் வர்மாவாகத்தான் இருக்கும் என்பதுதான் அது.

அந்த டாக்டர் நிஜமாக இறந்திருந்தால், அவரது பேய் இந்த நபர் உடலில் புகுந்திருக்க வேண்டும் என்றும் ரமணி நினைத்தாள்.

அதனால்தான் தன்மீது கிடக்கும் டாக்டர் பெர்கூசனை தனது முழுசக்தியையும் உபயோகித்து தள்ளிவிட முயன்றாள். முடியவில்லை.

அதனால் ''என்னை விடு... என்னை விடு'' என்று சப்தம் போட்டாள். ஆனால் டாக்டர் அசையவில்லை. காரணம் இதுவரை அவனுக்குக் கிடைத்த பெண்களிலேயே இவள்தான் மிகவும் சிறந்தவளாக இருந்தாள்.

ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது.

ரமணி சோர்ந்து போய் விட்டாள்.

அவன் யார் என்று விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ளும் முன்னரே அவன் அங்கிருந்து போய் விட்டான்.

மறுநாள் காலையில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன ரமணி தன் அனுபவத்தை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இறந்துபோன டாக்டர் வர்மா தன் பள்ளி அறைக்கு வந்திருந்தார் என்று யாரிடம் சொல்ல முடியும்?

டாக்டர் ரமணி தன் அறையில் இருந்தபோது வெளியே ஒரு தகப்பனும் அவன் மகளும் நின்றுகொண்டு இருந்தனர்.

‘‘யார் வெளியே நிற்பது? உள்ளே வாருங்கள்’’ என்றாள் டாக்டர் ரமணி.

அவர்கள் உள்ளே வந்தார்கள்.

உட்காரச் சொன்னாள். உட்கார்ந்தார்கள்.

‘‘என்ன விஷயம்?’’

‘‘என் பெயர் தெரிசா. என் உடம்பு முழுவதும் நகக் கீறல்கள்போல காயங்கள். அதைக்காட்டத் தான் வந்தேன்.’’

அவளைப் பரிசோதனை செய்ய டாக்டர் ரமணி அவளை உள்ளே அழைத்துப் போனாள்.

தெரிசா தன் உடைகளை அகற்றிய பிறகு, கட்டிலில் படுத்தாள்.

‘‘யாரோ கீறியதுபோல் அல்லவா இருக்கிறது?’’

‘‘அது என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை டாக்டர்.’’

‘‘என்னிடம் பொய் சொல்லவேண்டாம். நடந்ததைச் சொல்’’ என்று ரமணி கடுப்புடன் கேட்கவே தெரிசா எல்லா விஷயங்களையும் டாக்டரிடம் சொன்னாள். அவையாவும் டாக்டர் பெர்கூசனைப் பற்றியவை.

‘‘இதுவரை எந்த டாக்டரிடமும் போகவில்லையா?’’

‘‘டாக்டர் வர்மாவிடம் காட்டினோம். இரத்தப் பரிசோதனைக்காக இரத்தமும் எடுத்தார். அதற்குப் பிறகு அவரைப் பார்க்கவில்லை.’’

‘‘ஆமாம், அவர்தான் ஒரு கார் விபத்தில் இறந்து விட்டாரே!’’

‘‘அய்யோ! இது எனக்குத் தெரியாதே.’’

‘‘போகட்டும். இப்போது நான் பார்த்து விடுகிறேன்’’ என்று சொன்ன ரமணி, அவளை பரிசோதனைக் கூடத்திற்கு அழைத்துப் போய், அவளது உடம்பிலிருந்து தேவையான இரத்தத்தை எடுத்தாள்.

அதை உடனே அவள் மைக்ராஸ் கோப்பில் வைத்துப் பார்க்கச் சொன்னாள். அதைப்பார்க்க அங்கே ஒரு டெக்னீஷியன் இருந்தான். இரத்தத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க முயன்ற அவனுக்கு கண்களே தெரியவில்லை.

கண்களைக் கழுவிக் கொள்ளவேண்டும் என்று வாஷ்பேசின் இருந்த பைப்பைத் திறந்தான். அதில் தண்ணீர் வரவில்லை.

அதனால் பாட்டிலில் வைத்திருந்த குடிக்கும் தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு பேசின் அருகே சென்றான். கையில் தண்ணீரை ஊற்றி, அதை கண்கள்மீது படும்படி தெளித்தான்.

உடனே ஒரே கூச்சல்.

‘‘அய்யோ! யாராவது ஓடி வாருங்களேன். என் கண்கள் குருடாகி விட்டன’’ என்று அவன் சப்தம் போட்டான்.

உள்ளே ஓடிவந்தவர்கள், அவன் கையில் இருந்த பாட்டிலைப் பார்த்தார்கள்.

அது சஃல்ப்யூரிக் அமிலம் நிறைந்த பாட்டில்! தண்ணீர் கொண்டுவர போனார்கள்.

குழாயில் தண்ணீர் வரவில்லை.

லேப் உதவியாளனை அவர்கள் வெளியே அழைத்து வரும் போது, மைக்ராஸ்கோப் தவறி கீழே விழுந்து உடைந்து விட்டது. இந்த சம்பவத்தை யாருமே பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

தண்ணீருக்குப் பதில் அமிலத்தை உபயோகித்தான் என்றுதான் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் அங்கே வந்த பெர்கூசன், தண்ணீர் பாட்டிலுக்குப் பதில் அமிலம் பாட்டிலை மாற்றி வைத்தது யாருக்குமே தெரியாது!

வேறு ஒரு அசிஸ்டெண்ட் இரத்தப்பரிசோதனை செய்து, அதன் ரிசல்ட்டைக் கொண்டுவந்து ரமணியிடம் கொடுத்தான்.

இரத்தம் சுத்தமாக இருந்தது.

''இது நகத்தால் ஏற்பட்ட காயம். இதில் ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை. உன் சிநேகிதர்கள் அருகில் வரும்போது கையில் நகங்கள் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்!'' என்று கேலியாகச் சிரித்தபடி டாக்டர் ரமணி சொன்னாள்.

தெரசா வீட்டிற்குப் போனாள்.

பரீட்சையில் பாஸ் செய்ய இந்தப் பெண்கள் எதற்கும் துணிந்து விடுகிறார்களே என்று ரமணி மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

இதைப்போலவே தன் காலத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவம் ரமணியின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ரமணியின் தந்தை ஒரு 'டீ' ஃபாக்டரியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். ரமணி படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு கெட்டிக்கார கணக்கு வாத்தியார் இருந்தான். பார்ப்பதற்கு நன்றாக இருந்த அந்த ஆசிரியர் கணக்கைச் சொல்லித்தருவதில் நிபுணன். ரமணி அப்போது ஒன்பதாவது வகுப்பில் படித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

அவளுக்கு கணக்கு சரியாக வராது. பரீட்சை நெருங்கிவிட்டது என்ன முயற்சித்தும் கணக்கு சரியாக வரவில்லை.

ஒரு மாதிரியாக எல்லா பரீட்சைகளும் முடிந்தன.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் கணக்கு வாத்தியாரை அவள் வழியில் பார்த்தாள். ஆசிரியர் அவளைப் பார்த்து சிரித்து, அருகில் வரும்படி அழைத்தார்.

ரமணி அருகில் போனாள்.

''கணக்கில் என்ன இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறாய்?''

ரமணிக்கு இதைக் கேட்டவுடன் என்னவோ போலாகிவிட்டது நிச்சயம் மார்க் குறைவாகத்தான் இருக்கும்.

இதற்கு என்ன செய்வது?

''நான் பரீட்சை பேப்பர்களைத் திருத்திக்கொண்டு இருக்கிறேன். நீ பிற்பகலில் என் அறைக்கு வா!'' என்று சொல்ல, இதை யாரிடமும் சொல்லாமல் அவள் ஆசிரியர் அறைக்குப் போய்விட்டாள்.

அறைக்குப் போனவுடன், அவளது விடைத்தாளை எடுத்து அவளிடம் காண்பித்தார்.

மார்க் மிகவும் குறைவாக இருந்தது.

''உனக்கு மார்க் கிடைக்க ஒரு வழி இருக்கிறது'' என்று சொல்லிவிட்டு ஆசிரியர் எழுந்துபோய் கதவைச் சாத்தினான். ரமணிக்கு என்ன நடக்கும் என்று தெரிந்து போகிறது.

அதற்குப் பிறகு அவள் பாஸ்மார்க் வாங்கியது தனி கதை

தன் கதை இப்படி இருக்கும்போது, டாக்டர் பெர்கூசனை எப்படிக் குற்றம் சொல்ல முடியும்?

மாலை நேரம். குளிக்க பாத்ரூம் போனாள். ஆடைகளைக் கழற்றிவிட்டு குழாய் அடியில் நின்றபோது, உடலில் பல இடங்கள் எரிந்தது.

அத்தியாயம் 23

டாக்டர் வர்மாவுடன் முதல் தடவை அவள் உறவு கொண்டபோது - இதுபோன்ற வலி ஏதும் இல்லை. ஆனால் இப்போது, தன் ஓவியத்தைப் பெற வந்தவனுக்கு, தன் உடலைக் கொடுத்தபோதுதான் இந்த வலியும் எரிச்சலும் வந்திருக்கிறது.

டாக்டர் பெர்கூசன் தன் இருப்பிடத்தில் இருந்தே என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அவனுக்கு அந்த சக்தி இருந்தது. தன்னை யார் என்று கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யும் நபர்களைக் கொன்று விடுவதுதான் இவன் பழக்கம். கடந்த பல வருடங்களாக இவன் இதைத்தான் செய்துகொண்டு இருக்கிறான். மனசாட்சி இல்லாத மனிதனாகவே இருந்தான் அவன்.

தன்னுடைய பைசாச சக்திகளை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொண்டால் அவனால் இங்கே இருக்க முடியாது. அதனால் அவன் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவே நடந்து கொண்டான்.

தெரிசா இப்போது உயிரோடு இருப்பது தனக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் ஆபத்தைத் தரும். ஏனெனில் அவளது இரத்தம் மனித இரத்தம் அல்ல. தன் இரத்தம்தான் அவளின் உடலில் கலந்து இருக்கிறது. அதனால் இவன் இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டியதாயிற்று.

தெரிசா தன் வீட்டில் குளிக்கப் போனாள். குழாயைத் திறந்தபோது சூடான தண்ணீர் வந்தது. எப்படி இது என்று அவள் உயரே 'ஷவர்' குழாயைப் பார்த்தபோது அதிலிருந்தும் சூடு தண்ணீர் கொட்டியது.

''அய்யோ!'' என்று கத்திக் கொண்டே அவள் கதவருகே ஓட முயற்சித்தபோது அவளது கண்களில் பார்வை இல்லை. கதவை நெருங்கி திறக்க முயற்சித்தபோது, அது முடியவில்லை. ஷவரில் இருந்து சுடு தண்ணீர் கொட்டிக்கொண்டே இருந்தது.

சப்தம் கேட்டு தெரிசாவின் தாயார் கதவருகே வந்து சப்தம் போட்டபோது, தெரசாவிடமிருந்து சப்தம் ஏதும் வரவில்லை.

அதனால் வேகமாகப்போய் தன் கணவனை அழைத்து வந்தாள்.

அவரும் மகளை பலமான குரலில் அழைத்தார். கதவை நெட்டித்தள்ளி திறந்தபோது, அவர் பயந்து அலறினார்.

தன் மகள் தெரிசா, உடம்பில் ஒரு துணி இல்லாமல் வெந்து மடிந்திருந்ததைக் கண்டார்.

டாக்டர் பெர்கூசனுக்கு வழக்கம்போல் கல்லூரியில் மதிப்பு இருந்தது. அவன் சொல்லிக் கொடுத்த பாணி எல்லோருக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது. மாணவ மாணவிகள் கேள்விகளுக்கு தகுந்த விடை பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆனால் மற்ற ஆசிரியர்கள், டாக்டர் பெர்கூசனை வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒருநாள் மற்ற ஆசிரியர்கள் தங்கள் அறையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஜோன்ஸ் என்னும் ஆசிரியர் சொன்னார்,

''டாக்டர் பெர்கூசன்மீது எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது.''

''என்ன சந்தேகம்?'' ரவீந்திரன் என்னும் பெயருடைய ஆசிரியர் கேட்டார். இவர் ஒரு கணக்கு ஆசிரியர் என்றாலும், எல்லாப் பாடங்களையும் போதிக்கும் வல்லமை படைத்தவர். யாருக்குமே தெரியாத ஒரு விஷயமும் இவருக்குத் தெரியும். அதாவது இவர் மாந்திரீகம் படித்தவர்.

இந்த உலகத்தில் பைசாச சக்திகள் நிறைய இருப்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அவை பல உருவத்தில் வந்து மனிதர்களைச் சோதிக்கின்றன என்பதை அவர் அறிவார்.

டாக்டர் பெர்கூசனைப் பற்றி சந்தேகம் வந்த நாளில் இருந்து இதுவரை, அவன் என்னென்ன காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான் என்பதை அவன் அறியாமலேயே டாக்டர் ரவீந்திரன் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

''டாக்டர் பெர்கூசன் கல்லூரிக்கு வந்தபோதிலிருந்து அவரைப் பற்றித்தான் எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். ஆனால் என்னை ஆச்சரியப்பட வைக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்று இருக்கிறது!'' என்றார் ஜேம்ஸ் என்னும் பேராசிரியர்.

ஜேம்ஸ் மிகவும் நேர்மையானவர். எளிதில் யாரையும் குறை சொல்லமாட்டார். அதனால் அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைக் கேட்க மற்றவர்கள் ஆவலாக இருந்தார்கள்.

''என்ன சார் விஷயம்?'' ரவீந்திரன் கேட்டார்.

''இங்கிலாந்தில் எத்தனையோ வருடங்களுக்கு முன்பு ஆங்கிலோ-சாக்சன் யுத்தம் நடந்ததல்லவா? அதை டாக்டர் மாணவர்களுக்கு விளக்கும்போது நேரில் பார்த்ததைப் போலவே விளக்குவார்.''

''இதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?''

''அவர் விவரிக்கும்போது அவரது கண்களைப் பார்த்தால் அவை சிவந்த நிறமாகக் காணப்படும். அதாவது யுத்தக் காட்சிகளை நேரில் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பது போல!''

''நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், டாக்டர் பெர்கூசன் அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று சொல்ல வருகிறீர்களா?'' என்று ரவீந்திரன் கேட்க,

''இப்படிக் கேட்டால் நான் எப்படி பதில் சொல்வது? நேரில் பார்த்தவர்களால்தான் இப்படி வர்ணனை செய்ய முடியும்'' என்றார் ஜேம்ஸ்.

அந்த அறையில் இருந்த நான்கு பேரும் இதைக்கேட்டு குழம்பினார்கள்.

இந்தக் கும்பலில் இதுவரை பேசாத ஒருவரும் இருந்தார்.

அவர் பெயர் அலெக்சாண்டர்.

அவர் பேசாமல் இருந்ததற்குக் காரணம் - அவருக்கு ஒரு அனுபவம் உண்டாகியது.

ஒருநாள் பெர்கூசன் குவார்ட்டர்ஸ் அருகில் வந்தபோது இவருடைய மோட்டார் சைக்கிள் ரிப்பேர் ஆகிவிட்டது. என்னென்னவோ முயற்சித்தும் சைக்கிளை ரிப்பேர் செய்ய முடியவில்லை.

அதனால் டாக்டர் பெர்கூசனைப் போய்ப் பார்க்கலாம் என்று அங்கே போனார். அதேசமயம் வியப்படையும் வண்ணம் டாக்டர் பெர்கூசன் ஜன்னல் அருகில் நின்றுகொண்டு இருந்தான்.

வெளியில் வருவான் என்று பார்த்தபோது வரவில்லை. அதனால் அலெக்சாண்டர், வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தவாறு வந்தார். எங்கே போயிருக்கக்கூடும் இந்த டாக்டர்? என்கிற ஆச்சர்யம் அவருக்கு.

அதனால் மூடி இருந்த வீட்டின் முன் நின்று காலிங் பெல்லை அடித்தார் ஆசிரியர்.

'சட்'டென்று கதவைத் திறந்தான் பெர்கூசன்.

''ஹல்லோ அலெக்ஸ், வாருங்கள்!'' என்று சொல்ல, ஆசிரியரும் உள்ளே நுழைந்தார்.

அலெக்சாண்டருக்கு இப்போது மனதில் ஒரு சந்தேகம். ஜன்னலுக்கு வெளியில் நின்று கொண்டிருந்த ஆள் எப்படி உள்ளே போனார். ஒரு பூனைகூட அந்த ஜன்னலுக்குள் புகுந்து போக முடியாது. கதவும் மூடி இருக்கிறது.

''நீங்கள் எப்படி உள்ளே போனீர்கள்?'' என்று கேட்கவா முடியும்?

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை யாரும் அறியாவண்ணம் இவர் டாக்டர் பெர்கூசனைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

இன்னொரு நாள்....

அலெக்சாண்டர் காலையில் சர்ச்சுக்குப் போய் திரும்பி வந்தபோது, டாக்டர் பெர்கூசன் வீட்டில் ஒரு காபி சாப்பிடுவோமே என்று காலிங்பெல்லை அடித்தார். திறந்தது டாக்டர். முகச்சவரம் செய்துகொண்டு இருந்தார்.

''வாருங்கள். உங்களைப் பற்றித்தான் நினைத்துக்கொண்டு இருந்தேன்'' என்றான்.

அலெக்சாண்டர் உள்ளே வந்து அமர, டாக்டர் பாதியில் நிறுத்திய முகச்சவரத்தைத் தொடர்ந்தான்.

அதற்குள் ஒரு சிகரெட்டைக் குடிக்கலாம் என்று நினைத்த அலெக்சாண்டர், கண்ணாடியின் அருகே இருந்த டீபாயின் மீது இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுக்கப் போனார்.

கண்ணாடியின் பக்கம் லேசாக முகத்தைத் திருப்பியபோது அதில் பெர்கூசனின் முகம், உடல் ஏதுமே தெரியவில்லை.

தன்னையறியாமல் லேசாக ஒரு சப்தத்தைக் கிளப்பினார் அலெக்ஸ்.

வீட்டிற்கு வந்தபோதும் அவருக்கு அதிர்ச்சி அடங்கவே இல்லை.

ரவீந்திரனின் குரல் கேட்டது.

''என்ன சார், நீங்கள் மட்டும் இப்படி பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?''

அப்போதுதான் தன் மனதில் இருப்பதைச் சொல்லவேண்டும் என்கிற எண்ணம் வந்தது அலெக்சாண்டருக்கு.

அத்தியாயம் 24

கண்ணாடியில் டாக்டரின் உருவம் தெரியவில்லை என்பதை ஆசிரியர் அலெக்ஸ் இப்போது மற்றவர்களிடம் சொன்னார். கண்ணாடியில் முகம் தெரியாமல் எப்படி ஒருவன் முகச்சவரம் செய்துகொள்ள முடியும்?

இதை எப்படியாவது கண்டுபிடித்தே ஆகவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

பெர்கூசன் ஒரு விசித்திரமான பேர்வழி. அவன் சாதாரண மனிதனே அல்ல!

இதை அங்கே கூடியிருந்த எல்லோரும் ஒரு மனதாகத் தீர்மானித்தனர்.

இந்த நபர் யார்? அவன் எங்கிருந்து வந்தான்? என்பதை ஆராயவேண்டும் என்று முடிவுசெய்தார்கள்.

மனிதர்களில் சிலருக்கு இயற்கையாக இருப்பதைவிட அதிகமான 'பவர்' இருப்பது சாத்தியமே.

மற்றும் பைசாச சக்திகளைப் பெற்றுள்ள மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்.

பைசாச சக்தி உள்ளவர்கள் எளிதில் சாகமாட்டார்கள். பல வருடகாலம் உயிரோடு இருப்பார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர்கள் தொடர்ச்சியாக செய்து கொள்வார்கள்.

சமீபகாலத்தில் மரணமடைந்த சில நபர்களின் பின்னால் பெர்கூசன் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

''அவருக்கே தெரியாமல் அவர் என்ன செய்கிறார் என்பதை நாம் கவனிப்போம்'' என்று ஜோன்ஸ் சொன்னார்.

அப்போது ரவீந்திரன் சொன்னது,

''இவனைப் போன்ற நபர்கள், நான்கு பேர்கள் தெரியும்படி வசிக்க மாட்டார்கள். எங்கோ ஒரு தனி இடத்தில் மறைவாக வாழ்வார்கள். நாம் அவரைக் கவனிக்கிறோம் என்பது மட்டும் அந்த நபருக்குத் தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் நமக்கு ஏதாவது கேடு செய்வார்.''

''இதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?'' ஜோன்ஸ் கேட்டார்.

''நான் ஒரு யோசனை சொல்கிறேன். அதன்படி நடந்தால், அவரைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்'' என்றார் ரவீந்திரன்.

''என்ன யோசனை சொல்லுங்கள்.''

''இந்த நபர் குடியிருக்கும் இடத்தை, யாருக்குமே தெரியாமல் பார்க்க வேண்டியது - அவர் வைத்திருக்கும் பெட்டிகளைத் திறந்து என்னென்ன பொருள்கள் வைத்திருக்கின்றார் என்று பார்க்க வேண்டும். அவை மூலம் அவன் யார் என்பதைக் கண்டு பிடித்துவிடலாம்.''

''அதற்கு என்ன வழி?''

''அந்த நபர் கல்லூரியில் இருக்கும்போதுதான் நாம் அவரது வீட்டிற்குள் நுழைய வேண்டும்.''

''இது நல்ல யோசனை. கல்லூரியில் இருந்து அந்த நபர் ஐந்து மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவார். அதற்குள் நாம் வீட்டிற்குள் போய் வந்துவிட வேண்டும்'' என்றார் ரவீந்திரன்.

இதை மற்றவர்கள் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த நாள் பெர்கூசனுக்கு வகுப்புகள் இல்லை. வீட்டில் தனியாக அமர்ந்திருந்தான். அந்த நேரத்தில் அவன் சிந்தனை தன்னைப் பற்றியதாக இருந்தது.

இதுவரை அந்த பங்களாவைப் பற்றி நினைக்க நேரமே இருக்கவில்லை.

அந்த பங்களாதான் அவன் வாசஸ்தலம்.

அவனது உடமைகள், உயிர் எல்லாமே அந்த பங்களாதான்.

பத்து வருடத்திற்கு மேல் ஒரு இடத்தில் இருந்தால், தான் யார் என்று மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். அதனால் நீண்ட நாட்கள் ஒரு இடத்தில் அவன் தங்குவதில்லை. யாருக்குமே தெரியாமல் அங்கிருந்து போய்விடும் குணம் அவனுடையது.

இவனைப்பற்றி யாரும் இதுவரை முக்கியமான அக்கறை ஏதும் எடுத்துக் கொண்டதே இல்லை. அதனால் இவனும் அடிக்கடி இடம் மாறிக்கொண்டு இருந்தான்.

ரவீந்திரனும், மற்ற ஆசிரியர்களும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்ததை பெர்கூசன் அறிய வாய்ப்பே இல்லை.

அன்று பிற்பகல் பெர்கூசன் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது, வாசல் மணியை யாரோ அடித்தார்கள்.

சந்தேகத்தோடு பெர்கூசன் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியில் நின்று கொண்டிருந்தது அலெக்சாண்டர்.

''என்ன அலெக்ஸ், மோட்டார் சைக்கிள் ஏதாவது ரிப்பேர் ஆகிவிட்டதா?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே அவருடன் கை குலுக்கினான்.

அலெக்ஸ் ஒரு நல்ல விளையாட்டு வீரர்.

இவனுடன் கை குலுக்கியதால் வலி ஏற்பட்டு ''அய்யோ!'' என்று கத்திவிட்டார்.

பெர்கூசனுக்கு எவ்வளவு 'மிருகபலம்' இருக்கிறதென்று இப்போதுதான் அவருக்குத் தெரிந்தது.

''மோட்டார் சைக்கிளில் எந்த பிரச்னையும் இல்லை.''

''ஆனால் எனக்கு ஒரு சந்தேகம். உங்கள் வண்டியின் பின் 'பிரேக்' கொஞ்சம் லூசாக இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது.''

''நீங்கள் சொன்னது மிகவும் சரி. பிரேக் லைனிங் கொஞ்சம் தேய்ந்துதான் இருக்கிறது.''

''இதைப்போன்ற விஷயங்களை உடனுக்குடன் கவனிக்க வேண்டும். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று விடவே கூடாது.''

''நீங்கள் சொன்னதற்கு மிகவும் நன்றி'' என்றவாறே அலெக்ஸ் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். ஒரு பக்கமாக அமர்ந்தபின் வீட்டில் இருந்த பொருள்களை எல்லாம் நோட்டம் விட்டார்.

இடது பக்கம் இருந்த ஒரு அறையின் கதவுக்கு, பத்திரமாக இரண்டு பூட்டுகள் போடப்பட்டு இருந்தன. எந்த குவார்ட்டர்ஸிலும் இதைப்போல இரண்டு பூட்டுகள் போடப்பட்டது இல்லை.

பெர்கூசன் உள்ளே போய் குடிக்க 'டீ' கொண்டு வந்தான்.

''அடேயப்பா! இவ்வளவு விரைவில் 'டீ' தயார் செய்து விட்டீர்களே!''

''இல்லை, இல்லை. ஃபிளாஸ்கில் வாங்கி வைத்து இருக்கிறேன். யாராவது வந்தால் உடனே கொடுப்பதற்கு.''

அலெக்ஸ் 'டீ'யைக் குடித்தார்.

''கல்லூரியில் உங்களுக்கு நல்ல மதிப்பு!''

''நான் வகுப்பில் மிகுந்த கவனத்தோடு சொல்லித் தருகிறேன். எதைச் செய்தாலும் மிகவும் ஒழுங்காகச் செய்யவேண்டும் என்பது என் எண்ணம்'' என்றார் பெர்கூசன். இப்படி பேசிக்கொண்டே பெர்கூசன் ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார்.

அலெக்ஸுக்கும் ஒரு சுருட்டை நீட்டவே ''நான் சுருட்டு குடிப்பதில்லை. தேவை என்றால் சிகரெட் குடிப்பேன்'' என்று அவர் சொல்ல,

''எந்த பிராண்ட் சிகரெட்?''

''எந்த பிராண்ட் என்று இல்லை. சிகரெட் எதுவாக இருந்தாலும் குடிப்பேன்.''

பெர்கூசன் உள்ளே போய் 'டன் ஹில்' என்கிற உயர்ரக சிகரெட்டைக் கொண்டுவந்து வைத்தான்.

''இது வெளிநாட்டு சிகரெட் ஆயிற்றே.''

''ஆமாம். இதை நான் வெளிநாட்டிற்குப் போனபோது வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். மது வகைகளிலும் என்னிடம் வெளிநாட்டுத் தயாரிப்புகள் உள்ளன. 'பிளாக் லேபில்' என்கிற விஸ்கி இருக்கிறது. குடிக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டான் பெர்கூசன்.

''மதுபானம் ஏதும் வேண்டாம். இந்தப் பக்கமாக வந்தேன். அப்படியே உங்களைப் பார்க்கலாம் என்றுதான் இங்கே வந்தேன்.''

''இந்த சிகரெட் பாக்கெட்டை நீங்களே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் சிகரெட்டே குடிப்பதில்லை.''

பேசிக்கொண்டே இருவரும் வெளியே வர, அலெக்ஸை வாயில்வரை கொண்டு வந்து விட்டான் பெர்கூசன்.

1957

''இந்த நபர் இங்கே வருவது இரண்டாவது தடவை!'' என்று பெர்கூசன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அலெக்ஸ், அன்றே தனது நண்பர்களைச் சந்தித்து பெர்கூசன் வீட்டில் நடந்ததைச் சொன்னார்.

''பூட்டுகளில் ஒன்று வித்தியாசமாக இருந்தது.''

''அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். நான் திறந்து விடுவேன்'' என்றார் ரவீந்திரன்.

மறுநாள் பெர்கூசன் தன் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கல்லூரிக்கு வந்தபோது, இவர்கள் மூவரும் கல்லூரிக்கு 'லீவ்' போட்டு விட்டு, பெர்கூசனின் வீட்டிற்கு வந்தனர். தாங்கள் வந்த வாகனத்தை சற்றே தூரத்தில் இருந்த 'வொர்க் ஷாப்பில்' விட்டு விட்டு வந்தனர்.

தன் கையில் இருந்த சாவியினால் ரவீந்திரன் வாயிற் கதவைத் திறக்க, அது உடனே திறந்து கொண்டது.

மகிழ்ச்சியடைந்த அவர்கள் உள்ளே போய் வெளிக்கதவை மூடிக்கொண்டனர்.

பூட்டு போட்டிருந்த அறையைக் காண்பித்தார் அலெக்ஸ்.

ரவீந்திரன் ஒரு கம்பியை எடுத்து பூட்டைத் திறக்க முயன்றபோது,

''இவ்வளவு சாவிகள் எதற்காக?'' என்று ஜோன்ஸ் கேட்க,

''சில வீடுகளில் திறக்க முடியாத பூட்டுகள் இருக்கும். அவற்றைத் திறக்கத்தான் இந்த சாவிகள்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே ரவீந்திரன் கம்பியின் உதவியால் பூட்டைத் திறந்து விட்டார். எல்லோரும் உள்ளே போயினர்.

அந்த அறைக்குள் ஏதும் இல்லை. பார்ப்பதற்கு அது ஒரு படுக்கை அறை போன்று இருந்தது.

கட்டிலுக்கு அடியில் ஒரு தோல் பெட்டி இருந்தது. அது மிகவும் பழைய பெட்டி. ரவீந்திரன் அந்தப் பெட்டியை எடுத்து படுக்கையின் மீது வைத்து,

''இதைத் திறந்தால், அந்த நபரைப் பற்றிய விபரங்கள் தெரியும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே பெட்டியைத் திறக்க முயற்சித்தார்.

அத்தியாயம் 25

பெட்டியைத் திறந்து பார்த்ததில் அதில் ஒரு டைரி மட்டும் இருந்தது. பங்களாவில் இருந்து புறப்பட்டு வந்ததிலிருந்து இன்றுவரை நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் அதில் விலாவாரியாக குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தன.

அலெக்ஸ் அதைப் படித்துவிட்டு மற்றவர்களுக்கு விளக்க, எல்லோருக்கும் இவர் எப்படிப்பட்ட நபர் என்று புரிந்து போனது.

உடனே எல்லோரும் பாதிரியார் ஆண்ட்ரூஸைப் பார்க்கக் கிளம்பினார்கள்.

பிறகு பாதிரியாருடன் பங்களாவிற்குச் சென்றார்கள். அங்கே இருந்த கல்லறை பகுதிக்குச் சென்றபோது ஒரு பெரிய கல்லறை இருந்ததைப் பார்த்தார்கள். அதைக்கண்டு அலெக்ஸ் மிகவும் வியப்படைந்தார். சற்றுநேரம் யாராலும் பேசவே முடியவில்லை. ஏனெனில் அது டாக்டர் பெர்கூசனின் கல்லறை.

அலெக்ஸ் பாதிரியாரை அழைத்துக் காண்பித்தார்.

''இதுதான் டாக்டரின் கல்லறை.''

அதில் தேதி குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.

''இது மிகவும் பழைய கல்லறை! ஆனால் இது அதே பெயருள்ள வேறு நபரின் கல்லறையாக ஏன் இருக்கக்கூடாது?'' என்று பாதிரியார் கேட்டார்.

பெர்கூசனின் தாத்தாவாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்றும் பாதிரியார் விவாதித்தார்.

‘‘இல்லை ஃபாதர், எனக்கு இதில் சந்தேகம் அதிகம்’’ என்றார் அலெக்ஸ்.

‘‘சரி, அப்படியென்றால் என்ன செய்யலாம்?’’ என்று பாதிரியார் கேட்க,

‘‘இந்தக் கல்லறையைத் திறக்க வேண்டும். இதில் இறந்துபோன டாக்டர் பெர்கூசனின் உடல் இல்லையென்றால், பிறகு யோசிப்போம்’’ என்றார் ஜோன்ஸ்.

‘‘இது நல்ல யோசனை’’ என்றார்கள் மற்றவர்கள்.

கல்லறையின் நான்கு மூலைகளிலும் பித்தளை வளையம் இருந்தது.

ரவீந்திரன் பங்களாவின் அருகில் கிடந்த ஒரு பெரிய இரும்புக் கம்பியைக் கொண்டுவந்து கல்லறையைச் சுற்றி இருந்த சிமெண்ட் பூச்சை மெதுவாக உடைத்து அகற்றினார்.

ஒரு பக்கம் சிறிய துவாரம் தெரியவே, அதில் கம்பியைக் கொடுத்து நெம்பவே, மற்றவர்கள் பித்தளை வளையங்களைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள்.

கல் அப்புறப்படுத்தப்பட்டது.

எல்லோரும் உள்ளே பார்த்தார்கள்.

உள்ளே இருந்த சவப்பெட்டியின் மூடி மிகவும் அலங்காரமாக இருந்தது. சிலந்தி, நண்டு, பல்லி போன்ற பிராணிகளின் உருவங்கள் மேலே செதுக்கப்பட்டு இருந்தன. நடுவில் ஒரு பித்தளைக் குமிழ்.

‘‘இதைத் திறந்து பார்த்து விடலாமே’’ என்றார் அலெக்ஸ். பிறகு அவசர அவசரமாக கைப்பிடியைப் பிடித்து இழுக்கவே எல்லோரும் ஒரே குரலில்,

‘‘அய்யோ!’’ என்றார்கள். பெட்டியில் வெல்வெட் தலையணை மட்டும் இருந்தது. உடல் இல்லை.

எல்லோரும் அப்போது ஒரே முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

கல்லூரியில் இருக்கும் பெர்கூசன்தான் இங்கே பிணமாக இருக்க வேண்டியவன் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

அடுத்தபடியாக என்ன செய்வது?

இவ்வளவு நாட்கள் மரணமில்லாமல் இருக்கும் ஒரு நபரை தாங்கள் என்ன செய்துவிட முடியும் என்கிற சந்தேகம் அவர்களுக்கு.

‘‘ஏதாவது ஒரு வழி செய்யலாம்’’ என்று சொன்ன அலெக்ஸின் கண்களில் ரோஸ்மேரியின் கல்லறை தென்பட்டது.

அதைப்பற்றி ஏதோ பேச நினைத்த அலெக்ஸ் ‘‘சரி, இப்போது அதைப்பற்றி பேச வேண்டாம்’’ என்று முடிவு செய்துகொண்டார்.

எல்லோரும் பங்களாவிற்கு வந்தனர்.

‘‘என்ன செய்யலாம்?’’ என்கிற யோசனைதான் அவர்களுக்கு.

பகலில் தூங்கிவிட்டு, இரவில் விழித்திருக்கத் தீர்மானித்தார்கள்.

ஒரு மாதிரியாக தங்களின் உணவை முடித்துக்கொண்டு படுத்து ஓய்வு எடுத்தார்கள்.

அப்போது மணி இரண்டு அடித்தது.

எல்லோரும் நன்றாகத் தூங்க, அலெக்ஸ் மட்டும் விழித்துக் கொண்டார்.

அலெக்ஸ் மெதுவாக எழுந்து கல்லறை இருந்த பகுதிக்கு வந்து, ரோஸ்மேரியின் கல்லறைக்கு அருகில் வந்து நின்றார்.

கல்லறையின் மூடியை அகற்றிப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தவுடன்,

அவர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

யாருமில்லை.

அலெக்ஸ் கம்பியைக் கொடுத்து நெம்பி மேல் மூடியைத் திறந்தார்.

உள்ளே ஒரு சவப்பெட்டி.

வெளியே எந்தவிதமான சப்தமும் இல்லை. மரங்களும் அசையவில்லை. இரவின் சூழ்நிலை பகல் நேரத்திலேயே வந்துவிட்டதுபோல் இருந்தது.

அலெக்ஸ் சவப்பெட்டியின் மூடியைத் திறக்க உள்ளே ரோஸ் மேரி ஜேக்கப் படுத்திருந்தாள்.

''ரோஸ்மேரி, ரோஸ்மேரி!'' என்று அலெக்ஸ் அழைத்தார்.

பிணத்திடமிருந்து எந்தவிதமான அசைவும் இல்லை.

சற்றுநேரம் தயங்கிய பிறகு அலெக்ஸ் சவப்பெட்டியை மூடிவிட்டார். திரும்பினார்.

எல்லோரும் மாலையில் எழுந்தனர். அடுத்த நடவடிக்கை என்ன என்பதைப்பற்றி யோசித்தபோது, அலெக்ஸ் மனதில் ரோஸ்மேரியைப்பற்றி நினைவு வந்தது.

இரவு மணி பத்து.

எல்லோரும் மது அருந்த, அலெக்ஸ் மட்டும் அருந்தவில்லை.

மற்ற மூவரும் மயக்கத்தில் சாய, அலெக்ஸ் மட்டும் தூங்கவே இல்லை.

எல்லோரும் நன்றாகத் தூங்கி விட்டார்கள். அலெக்ஸ் மட்டும் விழித்திருந்து, பிறகு மெதுவாக எழுந்து கல்லறைக் காம்பௌண்டுக்குள் நுழைந்தார்.

ரோஸ்மேரியின் கல்லறை அருகில் வந்தபோது அங்கே யாரோ நிற்பதுபோல் தெரிந்தது.

''யாரது?'' என்று அலெக்ஸ் சப்தமாகக் கேட்க,

''நான் ரோஸ்மேரி. நீங்கள்தானே இங்கு பிற்பகலில் வந்தது?''

''ஆமாம், வந்தேன். அழைத்தேன். நீ தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாய்.''

''பகலில் எனக்கு சக்தியே இல்லை. இரவில்தான் நான் நடமாடுவேன். நீங்கள் எதற்காக இங்கே வந்தீர்கள்?''

''டாக்டர் பெர்கூசனின் அக்கிரமத்திற்கு முடிவு கட்ட வேண்டும்'' என்று சொன்ன அலெக்ஸ் ஊரில் நடந்த சம்பவங்களை அவளிடம் விவரித்தார்.

இதைக்கேட்ட ரோஸ்மேரி,

''என் பின்னால் வாருங்கள்'' என்று அவள் நடக்க, அலெக்ஸ் அவளது பின்னால் நடந்தார்.

இருவரும் அலெக்ஸ் முன்பு படுத்திருந்த அறைக்கு வந்தார்கள்.

ரோஸ்மேரி அலமாரியைத் திறந்து ஒரு மாந்திரீகப் புத்தகத்தை எடுத்து, அதை விரித்து ஒரு பக்கத்தைக் காட்டி ''இதைப் படித்துப் பாருங்கள்'' என்றாள்.

''பிளாக் மேஜிக்'' பற்றிய புத்தகம் அது.

''இதை நீங்கள் நன்றாகப் படித்தீர்கள் என்றால், பைசாச சகதியை எப்படி அழிப்பது என்பது தெரியும்'' என்றாள் ரோஸ்மேரி.

அலெக்ஸ் அதை நிதானமாகப் படித்தபின்,

''இந்தப் பக்கங்களை நான் கிழித்து எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?'' என்று அலெக்ஸ் கேட்க,

ரோஸ்மேரி ஒப்புதல் கொடுத்தாள்.

''சரி, நாங்கள் நாளைக் காலை இங்கிருந்து கிளம்புகிறோம்.''

''போய் வாருங்கள். ஆனால் பெர்கூசனை ஒழித்த பிறகு நீங்கள் மறுபடியும் இங்கே வரவேண்டும்'' என்றாள்.

பிறகு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த பின்னர் ரோஸ்மேரி அங்கிருந்து கிளம்பினாள்.

மறுநாள் அந்தப் புத்தகத்தின் பக்கங்களை பாதிரியாரிடமும் மற்றவர்களிடமும் காட்டினார் அலெக்ஸ்.

பாதிரியார் தன் கழுத்தில் இருந்த மாலையைத் தடவி விட்டுக் கொண்டார்.

எல்லோரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

பாதிரியாரும் அலெக்ஸும், துப்பாக்கி போன்ற ஆயுதங்களைத் தயாரிக்கும் ஒரு நபரைத் தேடிப் போனார்கள். துப்பாக்கி தயார் செய்வதில் அவன் நிபுணன்.

பாதிரியார் அவனிடம் ஒரு சிலுவையைக் கொடுத்து, ''இது நுழைவது போல் ஒரு துப்பாக்கியைத் தயார் செய்!'' என்றார்.

''துப்பாக்கிக் குண்டுடன் இந்தச் சிலுவையைச் சேர்க்கச் சொல்கிறீர்கள் இல்லையா?''

''ஆமாம், சற்று 'வாய்' பெரிதான துப்பாக்கி.''

''இது தங்கத்தால் ஆன சிலுவைதானே?''

''ஆமாம்.''

''இதில் குண்டு செய்தால் தங்கம் தூள் தூளாகப் போய்விடுமே!''

''போனால் போகட்டும். சிலுவைதான் குண்டாக வேண்டும். வேண்டிய மருந்தை இதனுடன் கலந்து கொள்.''

அவர்களை சில மணி நேரம் அமர வைத்தபிறகு வேணு என்கிற அந்த நபர் ஒரு அருமையான குண்டைத் தயார் செய்து கொடுத்தான்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட அவர்கள் அங்கிருந்து கிளம்பினார்கள். அன்றிரவு எல்லோரும் பெர்கூசன் இல்லத்திற்குப் போனார்கள். அவன் இவர்கள் எல்லோரையும் வரவேற்றான். அவன் முகத்தில் கபடச் சிரிப்பு.

ஏன் இந்த மாதிரி சிரிக்கிறான் என்று அலெக்ஸுக்குத் தெரியும்.

''டாக்டர் உங்கள் கல்லறைக்குப் போயிருந்தோம். அங்கே உங்கள் உடல் இல்லை!'' என்று அலெக்ஸ் சொன்னதும், டாக்டருக்குப் பயங்கரமான கோபம் வந்தது. கண்கள் இரத்தமயமாயின. கோபாவேசமாக முன்னால் வந்து, அலெக்ஸைப் பிடித்துத் தூக்கி எறிந்தான்.

அதைத் தொடர்ந்து பாதிரியார் அருகில் வந்தான்.

அதே சமயத்தில் அலெக்ஸ் துப்பாக்கியால் சுட, குண்டு பெர்கூசனின் உடலைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தது.

குண்டுபட்ட இடத்தை அவன் தடவிவிட அது பழையபடி ஒழுங்கானது.

இதை வியப்போடு பாதிரியார் பார்த்தார். இரண்டாவது குண்டும் பாய்ந்தது. பயனில்லை.

வேணு செய்து கொடுத்த குண்டு எது என்று தெரியாததால் தொடர்ச்சியாகச் சுட்டார் அலெக்ஸ்.

அதில் ஒரு குண்டு பட்டவுடன், டாக்டர் ஆடிப்போனான். அந்த அதிர்ச்சியில் டி.வி, நாற்காலி என்று ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கி எல்லோர் மீதும் எறிந்தான். அவர்கள் நகர்ந்து கொண்டார்கள். அவன் முகம் மாறிக்கொண்டே வந்தது. சதை தூள்தூளாக கீழே விழுந்தது. எலும்பும், பற்களும்தான் மீதியாகத் தெரிய கோட் கீழே விழுந்தது - பெர்கூசன் மறைந்தான். அவர்கள் எல்லோரும் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

(முற்றும்).

மாவட்ட நூலக